IRAK - TEROAREA KURDĂ
1

ROBERT FAWCETT

IRAK TEROAREA KURDĂ!

BUCUREŞTI, 1995
traducere de NICOLAE CONSTANTINESCU
Editor: ZAMFIR M. RUSU Coperta: USSOFT şi EDITURA Z
I.S.B.N. 973-9127-38-X

I

James clipi de mai multe ori, orbit de razele soarelui care se ridica la orizont, şi se opri o clipă. Lovindu-l cu brutalitate, gardianul în uniformă kaki, cu un pistol-mi» tralieră de provenienţă cehoslovacă agăţat pe umărul drept. Îl trimse lângă deţinuţii din cuştile de lemn. Cuş- tile semănau cu nişte ţarcuri dintre acelea în care se închid vitele când sunt scoase la vânzare pe piaţă. În fiecare cuşcă erau şase condamnaţi. Deţinuţii se aflau în partea de nord-est a ctirţii închisorii din Baakuba, la 25 de kilometri sud de Bagdad.
Era numai şase şi jumătate dimineaţa. Cei doisprezece oameni care urmau să fie executaţi fuseseră treziţi în urmă cu o jumătate de oră, de parcă n-ar fi fost vorba de nimic deosebit. Dar ordinul execuţiei se răspândise fulgerător printre cei

patru sute de deţinuţi politici. Când gardienii îi transportaseră - pe James şi pe ceilalţi camarazi ai lui întru nenorocire - pe culoarele întortocheate, un vuiet surd invadase închisoarea. Deţinuţii urlau, loveau în zăbrele cu gamelele, se rugau în. gura mare, în ciuda răcnetelor ameninţătoare ale gardienilor.
Glasurile lor ajungeau până la oamenii sortiţi să moară, în curtea scăldată de soare. Înghesuiţi unii în alţii, cu mâinile legate la spate, condamnaţii stăteau în picioare cu faţa spre răsărit. James, prietenul său Djemăl, un alt kurd şi trei irakieni.
James privi spânzurătoarea şi încercă să-şi stăpânească bătăile puternice ale inimii. Niciodată o îmbinare, de lemne nu i se păruse atât de oribilă. Era un mecanism conceput de englezi, ultimul vestigiu al influenţei britanice K Stâlpul era fixat pe un fel de
1 Irakul a fost ocupat de Marea Britanie în cursul primului război mondial. În 1921, Irakul devine regat şi obţine independenţa la 3 octombrie 1932. Dar influenţa britanică se menţine până în anul 1958 când, în urma loviturii de stat a generalului Kassem, Irakul devine republică (n.t.).
soclu înalt de un metru şi jumătate, chiar în mijlocul curţii, la egală distanţă de zidul de incintă înalt de şase metri şi de clădiri. Acest soclu era format din

două panouri articulate cu balamale, fiind menţinute în poziţie orizontală de două tije de oţel. Mecanismul se punea în •mişcare prin manevrarea unei manete, aflată în partea dreaptă a soclului, iar cele două panouri se lăsau imediat în jos. Deasupra acestei trape, frânghia se oprea la aproximativ un metru şi şaizeci de la nivelul soclului şi era fixată de un lanţ solid.
Acesta la rândul lui era prevăzut cu un sistem de acroşaj care permitea scurtarea sau lungirea lui după dorinţă, pentru reglarea căderii, în funcţie de înălţimea şi greutatea condamnatului.
Dispozitivul era ruginit şi blocat. Dar irakienii nu se împiedicau de astfel de subtilităţi. Când condamnatul era •prea uşor, dura mai mult până murea şi gata!
Deşi abia în februarie, căldura soarelui era deja plăcută. James ridică ochii spre cerul albastru. Atât se putea zări, cu excepţia zidurilor netede şi cenuşii. Închisoarea de la Baakuba era un bloc ele beton construit în plin pustiu, în apropierea unui sătuc, departe de drumul care ducea de la Bassorah la Bagdad. De jur împrejur, cât vedeai cu ochii, se întindea o stepă arsă de soare şi de secetă. Oricum, lumea exterioară nu mai exista pentru cei de la Baakuba.

IRAK - TEROAREA KURDĂ
4

Ochii mari ai lui James părăsiră cerul şi se îndreptară spre Djemal Talani. Acesta, deşi pierduse mai mult de cincisprezece kilograme în detenţie, îşi păstrase toată mândria. Condamnatul îi zâmbi şi se apropie de el, strecu- rându-se printre irakienii complet apatici.
– Nu va dura mult, zise el în engleză.
James mai avea şi acum junghiuri îngrozitoare în cap. urmare a torturii cu ventilatorul, dar îl cuprinsese- un fel de toropeală binefăcătoare şi inexplicabilă. Asista la supliciul lui de parcă ar fi fost vorba de un străin. Totuşi, fărâma rămasă din instinctul de conservare îl împiedica să se resemneze definitiv. Ridică fără să vrea capul spre nord. De acolo ar fi trebuit să vină salvarea. Djemal îi înţelese gândul şi îi zise încetişor:
– Nu mai trebuie să speri când nu mai există spe- ranţă.
Obiceiul kurzilor de a se exprima prin proverbe! Într-adevăr, pe cer nu se vedea nimic, nici măcar o pasăre. Iar în jurul zidurilor închisorii domnea tăcerea, cu excepţia lătrăturilor câtorva câini vagabonzi.
Deodată, în culoarul pe care fuseseră aduşi condam- naţii în curte, se auziră câteva ordine. Obez şi ţanţoş, colonelul Abdul Mokhless, preşedintele Tribunalului Revoluţionar, ieşi la lumină urmat de

câţiva ofiţeri. Un cordon de soldaţi din poliţia militară - şepci roşii şi puşti de asalt ruseşti AK 47 - ocupă poziţie de-a lungul zidurilor închisorii, cu armele îndreptate spre cuşti.
Lângă James, unul din irakieni, cu gura agitată de un tic nervos, nu reuşea să-şi întoarcă privirea de la spânzurătoare.
Un locotenent irakian se apropie de cuşca lui James şi începu să citească actul de condamnare. Nu-i luă mai mult de un minut. James se uita. disperat la ceasul mare fixat pe zidul alb al închisorii. Toropeala îl părăsise cu brutalitate. Nu voia să moară.
Era şase şi patruzeci de minute. Execuţia ar fi trebuit să înceapă de zece minute. O întârziere de zece minute care ar fi putut să le salveze viaţa. Djemal avea dreptate să nu mai spere.
Nepăsători, poliţiştii cu şepci roşii formau o barieră de netrecut şi în aceiaşi timp zadarnică. James se simţea cuprins de o imensă descurajare. Avea să moară, în acel univers ostil, degeaba, împreună cu cel pe care venise să-l salveze, Din cauza unui grăunte de nisip care se strecurase.în angrenajul precis pus la punct cu atâta osteneală.
Secundele treceau inexorabil.
Un bărbat în haine brune, cu capul gol, îşi făcu apariţia ţinând în mâna dreaptă două curele.
Călăul.

Un altul venea după el ducând pe braţ tunica roşie a condamnaţilor politici. Urmă o mică. discuţie în şoaptă între colonelul Mokhless şi locotenentul''care citise actul de acuzare. Atât de mare era'tăcerea, încât puteau fi auziţi de la cuşti. Închisoarea îşi ţinea răsuflarea. Lipiţi de gratii, deţinuţii din celule priveau la acef spectacol îngrozitor.
– Încă nu e rândul nostru, remarcă Djemal, care prinsese ceva din discuţie.
Într-adevăr, doi poliţişti cu şepci roşii se îndreptară spre cealaltă cuşcă şi descuiară lacătul.
Apoi scoaseră afară cu brutalitate un adolescent slab, cu faţa plină de coji maronii - urme ale „interogatoriilor". Sub chica de păr negru, faţa lui părea şi mai slabă în realitate.
Îmbrăcat ca şi ceilalţi deţinuţi, cu o cămaşă şi o pereche de pantaloni, băiatul nu avea în picioare decât nişte şosete de lână găurite. Era un evreu irakian arestat de câteva luni. Tânărul făcu câţiva paşi înainte, încadrat de cei doi poliţişti, şi se opri în faţa colonelului Mokhless. Ofiţerul murmură cu un aer dezgustat câteva cuvinte care nu se auziră până la cuşti. Apoi poliţiştii îl împinseră pe tânăr până la scara spânzurătorii.
Călăul se apropie imediat, se aplecă şi îi împiedică picioarele. Apoi îi dublă legăturile de la mâini cu încă o curea. Se îndepărtă după aceea pentru a-l lăsa pe

ajutorul lui să-l îmbrace pe condamnat cu toga roşie a trădătorilor. În acel moment, condamnatul vorbi cu o voce limpede care. Îl făcu să tresară chiar şi pe îngâmfatul colonel. James se aplecă spre Djemal.
– Ce-a spus?
– Cere un rabin, îi şopti kurdul.
Ajutorul de călău dădu nepăsător din umeri, îl îmbrăcă cu toga, şi din masa aceea roşie de pânză nu îi mai rămase afară decât capul de pasăre bolnavă. Din cuşca vecină cu cea a lui James se auzi un cântec. Patru dintre deţinuţii aflaţi înăuntru psalmodiau în ebraică rugăciunea morţilor, legănându-se pe loc. Doi gardieni ai închisorii se repeziră la ei ameninţători, dar se opriră la trei metri de cuşcă. Cum să-i mai sperii pe nişte oameni care nu mai au de trăit decât câteva minute?
Cântecul funerar continuă.
James se uită la ceasul mare şi numără secundele. Deodată îşi dădu seama că transpira. Dar nu din cauza căldurii. Acum îi era şi lui frică. Nimic nu e mai contagios ca frica. Un tremur convulsiv puse stăpânire pe piciorul lui drept şi se sprijini de cuşcă să nu cadă.
Călăul apucă frânghia care atârna deasupra condamnatului. O desfăşură cu o rapiditate uimitoare, verifică nodul şi o petrecu pe după gâtul

evreului. Apoi se îndepărtă repede şi apăsă pe levierul care comanda trapa.
' Se auzi un scrâşnet groaznic. Frânghia se întinse gata să se rupă şi tânărul dispăru aproape în întregime sub trapă. Nenorocitul scoase un fel de scheunat răguşit care îl înfioră pe James.
Spectacolul era halucinant. Frânghia alunecase şi ciopârţise faţa condamnatului, smulgându-i o parte din nas. Tăria nodului făcuse capul să se distanţeze în chip grotesc. Omul era atât de puţin rezistent încât ţesăturile gâtului cedaseră şi capul aproape că se detaşase de corp. Cu ochii ieşiţi din orbite, cu vasele de sânge rupte, cu limba mare şi informă ieşindu-i din gură, nenorocitul se mai zbătu încă puţin, legănându-şi picioarele cu mişcări spasmodice.
Duhoarea de urină şi excremente - expulzate de omul aflat în ceasul morţii - se amesteca cu mirosul mai dulceag al sângelui. Unul dintre poliţiştii cu şapcă roşie vomă pe zidul alb, păstrându-şi poziţia de drepţi. Dinspre închisoare se auzi un vuiet surd.
Supliciul dură patru-cinci minute, apoi colonelul Abdul Mokhless ridică braţul. Victima nu mai mişca, dar nu murise de tot. Cele două ajutoare ale călăului slăbiră imediat frânghia. Capul dispăru în întregime sub trapă şi călăul deschise o uşă care dădea spre interiorul soclului. Mortul fu dezbrăcat de toga roşie

cât ai clipi din ochi, i se scoase frânghia, apoi îl înfăşurară într-o cuvertură.
Ur mă imediat încărcarea în camionul care urma să îl ducă la spânzurătorile din piaţa Al-Tahrir, pentru a fi arătat mulţimii.
Între timp, călăul şi ajutoarele lui închideau la ioc trapa şi înfăşurau din nou frânghia udă de sânge. James înghiţi în sec. Avea gâtul uscat şi inima îi bătea cu putere.
Şapte fără zece minute. Nu mai rămăsese nici o speranţă. Ar fi trebuit, să fie acolo de cel puţin treizeci de minute. •
Doi gardieni se apropiară de cuşca lui şi deschiseră lacătul. Dându-i la o parte pe cei doi irakieni care se aflau în faţă, unul din gardieni îl apucă pe James de braţ bombănind un ordin în arabă, fără să se uite la condamnat.
James respiră adânc. Sosise clipa pentru care nu era "deloc pregătit. Căută cu disperare un gând liniştitor, dar nu găsi. Braţul gardianului îl trăgea implacabil afară din cuşcă. Deodată simţi că nu mai are putere. Uitând că era legat, vru să întindă o mână lui Djemal, dar nu reuşi decât o mişcare ridicolă de infirm. Kurdul îl privea ţintă cu ochii lui negri. Era foarte palid şi asta îi scotea şi mai mult în evidenţă barba deasă.

IRAK - TEROAREA KURDĂ
10

Deodată James percepu un huruit foarte îndepărtat. Încremeni.
Era zgomotul unui avion.
Îşi încordă auzul, crezând că era victima unei iluzii auditive. Însă zgomotul se auzea în continuare, încă slab dar crescând în mod constant în intensitate. Se simţi copleşit de un val de bucurie.
– Vin, îi şopti el în engleză lui Djemal.
Simţind rezistenţa opusă de Malko, gardianul îl trase mai cu putere, făcându-l să-şi dea brusc seama că pentru el nu mai exista scăpare. În treizeci de secunde urca scara spânzurătorii. N-ar fi servit la nimic să se împotrivească.
Era stupid. Dinspre nord, huruitul continua să se audă cu regularitate. James aruncă o privire disperată spre prietenul său kurd.
Deodată acesta îi adresă gardianului o frază tăioasă şi se aşeză între el şi James.
Spre marea surprindere a acestuia din urmă, gardianul îi dădu drumul şi se uită nehotărât la Djemal.
Kurdul, fără să-l bage în seamă pe James, ieşi din cuşcă adresân- du-se în continuare gardianului pe un ton de. comandă. Militarul dădu din umeri şi puse din nou-lacătul, lăsându-l pe James înăuntru.
Abia atunci se întoarse Djemal spre James.
– Sunt agă, îi zise el, am dreptul să mor primul. Nici arabii nu-mi pot refuza asta. Noroc!

IRAK - TEROAREA KURDĂ
11

Huruitul creştea constant în intensitate. Cu sufletul sfâşiat de durere. James îşi dădu seama cât de importante erau cele câteva secunde de viaţă în plus pe care i le oferea kurdul.
Cu preţul vieţii lui.
Deschise gura să protesteze, dar cei doi gardieni îl luau deja de acolo pe prietenul lui.
– Noroc, repetă Djemal în engleză.
Kurdul urcă calm scara spânzurătorii, apoi se întoarse cu faţa spre deţinuţi. Cu el totul se petrecu foarte repede." Călăul căpătase experienţă. În momentul în care i se trecea frânghia după gât, condamnatul strigă o frază în limba kurdă, pe care James nu o înţelese. Vocea lui era atât de sălbatică încât tresăriră şi şepcile roşii. Lui nu i se pusese toga roşie.
Se auzi deschiderea trapei şi corpul dispăru. De data asta călăul potrivise bine frânghia. Cu vertebrele cervicale rupte, Djemal Talani murise instantaneu. Corpul lui tresăltase doar de câteva ori. James se uita la el cu ochii plini de lacrimi, uitând să mai ridice capul spre cer. Omul acela, pe care nici nu-l cunoştea cu o lună înainte, îşi dăduse viaţa încercând să o salveze pe a lui.
...Chiar dacă soseau acum, ochii morţi ai lui Djemal Talani nu-i mai puteau vedea.
Călăul înfăşură cadavrul prinţului kurd într-o prelată.

Cuşca fu din, nou deschisă şi gardianul care mai pusese mâna pe James îl apucă din nou de braţ. De data asta nu mai avea cine să intervină.
Sacrificiul kurdului nu servise la nimic! James se strădui să meargă spre moarte la fel de demn ca prietenul său. Gardianul abia dacă îi atingea braţul. Tremurul îi dispăruse. Nici nu-şi dădu seama când ajunse lângă spânzurătoare. Călăul îl împinse atât de brusc pe trepte încât se împiedică. Omul se grăbea să sfârşească cât mai repede. Frânghia se legăna la doi metri deasupra condamnatului.
Mai avea de trăit doar câteva secunde.
Spre nord, huruitul părea că nu mai creşte în intensitate. James începu să strângă progresiv maxilarele ca să spargă pastila de cianură. Nu voia să le ofere irakienilor bucuria de a-l vedea dând din mâini şi din picioare atârnat de o frânghie.
Cel care a botezat Bagdadul cetatea celor O mie şi Una de Nopţi probabil că era beat mort sau schizofrenic. Nu există pe lume oraş mai hidos. Plat, întinzându-se la infinit. de o parte şi de alta a fluviului Tigru, Bagdadul nu are nici relief, nici farmec.
Aparatul Trident al companiei Iraquis Airlines tocmai survolase o amestecătură informă de case din cărămidă având aceeaşi culoare ocru ca a pustiului care împresura oraşul, tăiat în două de dâra gălbuie

a fluviului noroios. Singura pată de culoare o constituia moscheea Kahajom, situată în sudul oraşului, cu cele şase minarete şi cupola din aur masiv. Un milion şi jumătate de locuitori se înghesuiau în locuinţele din pământ bătătorit, care formează optzeci la sută din totalul caselor.
James se aplecă spre hublou. Zbura la mai puţin de o sută de metri deasupra gării. Cu siguranţă că Bagdadul, era singurul oraş mare din lume unde gara se afla în faţa aeroportului...
James zări în trecere un zid de apărare format din saci de nisip şi cuiburi de mitraliere înconjurând turnul de control; apoi roţile avionului atinseră solul. Cu cinci minute mai. Înainte, stewardesa strânsese toate ziarele şi revistele din avion. Irakienii interziceau importul publicaţiilor străine care nu aveau viza sacrosanctei cenzuri. Nu făcea excepţie nici corpul diplomatic. De la ultima revoluţie din iulie 1963 cele patru cotidiene din Bagdad nu mai erau decât nişte buletine guvernamentale, ca şi ediţia lor în limba engleză, Bagdad Observer. Lucrul cel mai adevărat peste care ai fi putut să dai uneori era reproducerea unui articol din Pravda! Cei câţiva ofiţeri din partidul Baas, 1 în urma puciului militar din 1968, în Irak vine la putere Partidul Baas Socialist şi Ahmad Hasan al-Bakr devine preşedintele republicii (n.t.).

care conduceau Irakul cu o mână de fier. preferau sf. nu aibă martori.
Cine nu se supunea strict dogmei partidului era un trădător. Într-o zi un locotenent fusese împuşcat dec: " ce ar fi insinuat la o serată - după puţin cam mult whisky -• că existau divergenţe de vederi între guvern şi şeful aviaţiei. Dispreţul celor din partidul baas faţă de vechile legi ale Coranului care interzicea alcoolul avea consecinţe neprevăzute.
În acest univers crepuscular totul era posibil; irakienii au o lungă tradiţie de sălbăticie şi de cruzime. În urma lor. Irakul este o ţară unde există obiceiul de a tortura morţii. Fără să-i scutească pe cei vii, bineînţeles...
Aparatul Trident se opri şi James coborî printre primii călători. De altfel, avionul era pe trei sferturi gol, Trebuia să fii nebun ca să faci turism la Bagdad în primăvara anului 1969.
Imediat ce intră în clădirea aerogării, James se simţi cuprins de o teroare perfidă şi difuză. Peste tot, afişe ale organizaţiei El FoMh - grupări de comando palestiniene - chemau la uciderea israeliţilor. O caricatură mare îl reprezenta pe Moshe Dayan spânzurat. Frumuseţea asta atârna deasupra biroului de paşapoarte.
Oamenii aveau un aer ostenit şi resemnat. Închisorile erau arhipline de deţinuţi politici. Fără o

susţinere populară reală, partidul baas îi extermina cu ferocitate pe toţi cei bănuiţi de o cât de mică deviaţie politică, chiar şi neintenţionată... Radio Bagdad repeta zi şi noapte că spionii imperialişti şi sionişti luptau cu înverşunare pentru distrugerea Irakului, pentru a văduvi poporul de roadele revoluţiilor succesive de la 14 iulie, 19 martie şi 17 iulie.
Într-o interpretare isterică, pentru irakieni toţi străinii erau spioni. Şi toată lumea ştie că un spion e mai bine să fie mort decât viu.
Un soldat în uniformă kaki, înarmat cu o puşcă de asalt rusească AK 47, îi cercetă cu privirea pe noii veniţi luând un aer sălbatic.
Un altul, având sarcina să controleze actele, luă la răsfoit paşaportul lui James. Când dădu peste menţiunea „ziarist", îşi arătă imediat nemulţumirea şi chemă un civil care luă paşaportul şi îi făcu semn lui James să-l urmeze într-un birou mic, care pur şi simplu dispărea sub afişele diplomatice cu Irakul.
Civilul - cu mustăţi mari şi ochelari negri - era unul din agenţii partidului baas, care îi dublau peste tot pe militari. Mustăciosul se uită la paşaport cu dezgust. Austria era lângă Germania, iar această ţară rupsese relaţiile diplomatice cu Irakul.
Numai ruşii, cei din ţările din Est şi cei din China erau persona grala la Bagdad.

IRAK - TEROAREA KURDĂ
16

– De ce-aţi venit în Irak? îl întrebă în engleză agentul baas.
Irakul fusese multă vreme administrat de britanici şi de aceea engleza era singura limbă vorbită în mod oficial.
James se străduí să zâmbească.
– Ziarul Kurier din Viena m-a trimis să fac o anchetă socială în ţara dumneavoastră. Intenţionez să stau două sau chiar trei săptămâni...
– Socială?
Irakianul repetă cuvântul cu un aer bănuitor. Se uita la James cu o neîncredere vădită. Dacă instrucţiunile guvernamentale nu ar fi cerut' menajarea ziariştilor străini, din cauza unor posibile repercursiuni neplăcute, l-ar fi aruncat bucuros pe James în primul avion sau într-o închisoare.
– Trebuie să-mi dau seama de condiţiile de viaţă ale irakienilor de la oraş şi de ia ţară, îi explică cu răbdare James, pentru a le putea compara cu cele din ţările occidentale.
Tocmai ce nu trebuia să spună. Într-o engleză saca-dată, agentul debită o apreciere lungă despre viaţa lui idilică din ţările arabe şi în special din Irak. „Şi dacă exista mortalitate infantilă, de vină erau israelienii.!.'-'
Un locotenent cu şapcă roşie intră în birou şi ceru să i se explice problema. Viza lui James părea că îl ne-

căjeşte tare mult. Până aici era în regulă. Îi întinse paşaportul.
– Trebuie să vă prezentaţi la Ministerul Informaţiilor, îi ordonă el. Chiar de mâine dimineaţă. Vă vor da tot sprijinul pentru a vă uşura munca.
James se declară încântat, îşi luă paşaportul, după ce fusese ştampilat aşa cum se cuvenea, iar locotenentul catadicsi chiar să-i zâmbească şi să dea mâna cu el.
– Sper că veţi aprecia şederea în Irak, zise el într-o engleză şovăielnică. Ne plac străinii. <
Cu siguranţă că nu asta era şi părerea celor unsprezece albi care fuseseră linşaţi cu ocazia ultimei revoluţii, tocmai din cauza culorii pe care o avea pielea lor.
Agentul dădu afirmativ din cap, trecându-şi printre' degete un şirag de mătănii din chihlimbar,' modalitate favorită de petrecere a timpului la "'arabi, cu toate că nu are nici un sens strict religios.'
James ajunse la vamă; Lista obiectelor ce nu puteau fi aduse în Irak era lungă cât Coranul. În special toate ziarele şi revistele bănuite că conţin propagandă imperialistă.
Toată treaba o făcea un singur vameş jegos. Irakianul descoperi cu un fel de lătrat de bucurie binoclul de teatru din valiza persoanei dinaintea lui

James şi i-l confiscă imediat. Individul nu puţea fi decât un spion periculos.
Valizele lui James au fost examinate cu grijă, dar el îşi luase toate măsurile de prevedere şi vameşul nu putu să facă nici o obiecţie.
În schimb, parlamentă îndelung cu deţinătorul unei maşini de scris. Se părea că persoana respectivă se afla în posesia unui instrument primejdios de'propagandă subversivă.
Toate acestea ar fi fost comice fără prezenţa soldaţilor înarmaţi cu puşti ruseşti de asalt, a afişelor care chemau la asasinarea israelienilor şi a „mustăcioşilor" din partidul baas, ce puteau fi întâlniţi aproape peste tot. Nu trecea zi fără să nu fie arestat la aeroport vreun călător căruia i se anulase brusc viza de ieşire. Uneori îl dădeau jos chiar şi din avion...
James urcă într-un Chevrolet şi ceru să fie dus la Bagdad Hotel, singurul stabiliment decent din oraş, situat pe Saadoun Street, un fel de Champs-Elysees a Bagdadului. Cu excepţia câtorva mari artere fără nici măcar un singur magazin elegant, oraşul se încâlcea într-un labirint fără sfârşit de străzi nepietruite, unde Câteva build- ing-uri moderne, deja atinse de mucegai şi igrasie, alternau cu terenuri virane şi case din pământ bătătorit. Ici şi colo, scheletul unei clădiri neterminate îşi înălţa

spre cer stâlpii metalici. Nimeni nu mai investea în Irak, unde gu- vemul naţionaliza din plin. Rarii capitalişti care supra- vieţuiseră tuturor epurărilor nu aveau decât un singui gând: să părăsească ţara. Dar vizele de ieşire se acordau cu ţârâita. Iar cei care plecau definitiv erau obligaţi să dăruiască' statului toate bunurile pe care le aveau drept plată pentru „deznaţionalizare".
Conform străvechii metode naziste.
Evident, această formalitate împiedica considerabil emigrarea...
După ce trecu podul Jamhuriya, care se întindea peste Tigru în faţa Pieţei Al-Tahir, mai- cunoscută în străinătate ca Piaţa Spânzuraţilor, James suspină adânc. În sfârşit ajunsese la Bagdad; prima jumătate a misiunii lui fusese îndeplinită.
Cu o săptămână înainte, când văzuse în New York Herald fotografia „spionilor" evrei spânzuraţi la Bagdad, era departe de a bănui că va ateriza chiar în mijlocul acestei drame. Numai că aşa dorise CIA. Primise un telefon de la secretara lui Walter Mit- chell, şeful compartimentului Orientul-Mijlociu din cadrul Serviciului Planuri - acel service action al CIA -, care îi ceruse să treacă de urgenţă pe la Langley pentru a lua legătura cu şeful ei. James era obişnuit cu aceste convocări. În meseria lui, rareori se întâmpla să-şi pregătească dinainte călătoriile. Când

se recurgea la aşa numiţii agenţi „negri", asta însemna că ceva dăduse greş în desfăşurarea unui plan bine pregătit şi că, neapărat, catastrofa trebuia oprită cât mai i-epede şi fără tămbălău.
*
Biroul lui Walter Mitchell era totdeauna la fel.de gol. Nişte pereţi de acaju neted, trei proiectoare 'mici încastrate în tavan şi trei telefoane pe birou.
Şeful lui îi făcu semn să ia loc. O, cută mare îi bara vertical fruntea şi, contrar obiceiului, fuma.-
Zgomotul din exterior nu ajungea "niciodată până îm acel loc. Acolo, la etajul şaptesprezece, se elaborau acţiunile cele mai sofisticate şi cele mai discrete ale politicii americane.
James se aşează. Walter Mitchell emana o tensiune nemaipomenită. În mod normal, responsabilul cu Orientul
Mijlociu trimitea oamenii la moarte cu mult mai mult calm.
Fără să scoată o vorbă, Walter Mitchell deschise sertarul şi scoase o tăietură dintr-un ziar, pe care i-o întinse lui James. Fotografia spânzuraţilor din Bagdad.
– Ai citit ziarele? întrebă el.
James aruncă o privire spre fotografia deja cunoscută şi o puse la loc pe birou.

– Am văzut~o, zise el. Irakienii sunt nişte sălbatici şi nu se vor schimba peste noapte. Amintiţi-vă de 14 iulie 1958...
Walter Mitchell suspină.
– Ştiu. Când mă gândesc că am aflat de lovitura de stat a lui Kassem din ziare!
Avidă de revoluţii, CIA nu ştiuse să o prevadă pe cea a generalului Kassem, care răsturnase monarhia în iulie 1658, asasinându-l pe Feisal. Mai mult. Reprezentantul CIA la Beirut nu ştia nici măcar cum se scrie numele generalului Kassem. James ştia că nu fusese convocat pentru un curs de politică externă. Degeaba era el agentul ne- conformist al Secţiei Planuri, cel mai bine plătit şi cel mai apreciat, că tot i se cerea să muncească... De parcă i-ar fi ghicit gândul, Walter Mitchell mai scoase la iveală o fotografie.
– Aruncă o privire, îi zise el lui James.
James văzu un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu o faţă agreabilă, fără prea multă personalitate, cu aerul unui funcţionar superior.
Puse fotografia din nou pe birou, lângă cea a spânzuraţilor.
– Cine e? întrebă James.
Americanul aprinse altă ţigară şi apăsă pe butonul roşu care bloca încuietoarea electronică a uşii.

– E o poveste lungă, începu el. Acest bărbat se află în momentul de faţă în închisoare la Bagdad. Este acuzat de spionaj. Va fi judecat de tribunalul revoluţionar. Cel târziu peste cincisprezece zile. Va fi condamnat la moarte şi executat.
James tresări.
– De unde ştiţi, din moment ce încă nu a fost judecat?
Şeful secţiei „Orientul Mijlociu" zâmbi cu tristeţe.
– De la antena noastră din Beirut ne mai ajung încă ceva informaţii din Bagdad, via Iordania. Nişte ofiţeri din partidul baas au contacte cu Ammanul. Procesele tribunalului revoluţionar sunt o mascaradă. Toate sentinţele sunt hotărâte dinainte, la cel mai înalt nivel guvernamental. Se urmăreşte mobilizarea întregului popor irakian împotriva duşmanilor din exterior. Acest bărbat care se numeşte Victor Rubin va muri înainte de sfârşitul lunii. Dacă nu reuşim să-l salvăm.
James se foi în fotoliu.
– Bine, dar cum a ajuns acolo?
– Victor e inginer la Aramaco. Specialist în staţii de pompare. Vorbeşte perfect araba. Acum patru ani s-a căsătorit cu o irakiană foarte frumoasă, o actriţă de teatru. O căsătorie din dragoste. A cumpărat o casă la Kirk.uk şi s-a instalat în ea. Dar a făcut prostia vieţii lui. Pentru că autorităţile din Irak nu-i

acordau un permis de şedere permanentă iar nevasta lui ţinea neapărat să trăiască în ţara ei, Victor a cerut naţionalitate irakiană. El, care e născut în Iowa!
Acum trei luni au fost arestaţi amândoi, torturaţi oribil şi învinuiţi de spionaj în favoarea Israelului şi Statelor Unite. După informaţiile noastre, soţia lui ar fi murit în urma torturilor. Iar el va fi executat.
– Cât adevăr există în povestea asta cu spionajul?
– Oh, nu cine ştie ce! zise Walter Mitchell evaziv. Sigur, ne-a făcut câteva servicii, dar nu ceva foarte important...
După reticenţa din voce, James înţelese că minţea.
– Spiona sau nu?
Walter Mitchell suspină.
– A comunicat, în cursul unei deplasări la Beirut, anumite informaţii politice - nimic cu caracter militar - reprezentantului nostru. Din nefericire, serviciile israeliene au aflat şi au făcut caz de acest material. Lucru care a ajuns la urechile irakienilor.
Ochii aurii ai lui James se înverziră. Omul din faţa lui îl considera un prost.
– Doar n-o să mă faceţi să cred, replică el, că israelienii au aflat din întâmplare informaţii ultrasecrete deţinute de antena noastră. Sau poate că sunt mai tari decât se spune.
Walter Mitchell dădu stingherit clin umeri.

– - Poate a vorbit cineva. Nu putem împiedica unele contacte dintre oamenii noştri şi cei ai Tel Avivului. Dar eu nu ştiu nimic.
Nici Pontiu Pilat nu s-ar fi descurcat mai bine.
James epuizase subiectul. Oricum, tot n-ar fi smuls adevărul de la interlocutorul său. Nu ajungi directorul unei secţii importante la CIA fără anumite calităţi de disimulare...
– Nu s-a încercat nimic pentru salvarea lui? întrebă el.
Walter Mitchell ridică ochii la cer.
•- Cred că suntem la a douăzeci şi cincea notă transmisă guvernului irakian prin intermediul ambasadorului Belgiei la Bagdad. Dar se şterge cu ele undeva. Poziţia lor e foarte simplă. Nu avem de ce ne amesteca într-o afacere internă irakiană, deoarece Victor Rubin e irakian. Iar clacă ţinem neapărat la asta, vor pune cadavrul la dispoziţia noastră pentru repatrierea lui în America. Au declarat că pe pământul Irakului nu există loc pentru trădători, fie ei vii sau morţi.
Pe lângă asta, toate guvernele ţărilor din Vest - şi chiar Franţa - au pledat cauza lui Victor Rubin sugerând un schimb sau o comutare a pedepsei. Nici un rezultat. Vor sânge! Nici pe plan diplomatic nu se mai poate încerca nimic. Ştii la fel de bine ca şi mine că nu mai avem ambasadă la Bagdad de zece ani.'

Ruşii ne-au luat locul şi se folosesc de el. Nu pot garanta nici măcar siguranţa unui simplu cetăţean american care ar merge în Irak, admiţând că i s-ar acorda viză de intrare.
– Prin urmare, ce aveţi de gând? întrebă James.
– Habar n-am, răspunse Walter Mitchell. Nu pot să propun nici un plan valabil. Nu avem antenă la Bagdad şi nu dispunem de nici un fel de sprijin acolo. Nici măcar un „corespondent onorabil" nu avem. Numai câteva informaţii benevole, fără nici o utilitate în cazul de faţă. L-am convocat pe Ted Heimof, şeful omului nostru de la Beirut, dar nici el nu vede cum s-ar putea rezolva situaţia. Am tatonat terenul să vedem dacă ruşii ar fi dispuşi să servească drept intermediari în cazul unui schimb, dar s-au prefăcut că nu aud.
Mitchell îşi drese glasul şi continuă:
– Atunci am căutat un voluntar, dispus să plece la Bagdad. Riscurile sunt enorme. Dacă eşti reperat, te aşteaptă moartea, şi cu siguranţă în nişte condiţii deloc agreabile. Îi cunoşti pe arabi... Chiar şi intrarea în Irak pune probleme delicate. De debarcarea la Bagdad a unui comando înarmat până în dinţi nici nu poate fi vorba. Irakul este o lume închisă unde toţi străinii sunt automat suspecţi. În plus, oamenii noştri de la Beirut au cu siguranţă fişă

la Securitatea irakiană şi nu ne putem permite acest risc. *'
James se gândea intens.
– Parcă aveam un acord cu SDECE-ul [1] francez. Care probabil.că e destul de bine privit în Irak'...
Walter Mitchell surâse cu amărăciune.
– Bineînţeles, dacă am fi francezi,'nu ar exista pie-dici de neînvins pentru a introduce în Irak vreo zece oameni echipaţi convenabil...
James aprecie în trecere eufemismul. Echipamentul lui Walter Mitchell mergea până la cărui de asalt.
– Numai că, continuă interlocutorul lui, din 1962 nu mai facem nimic cu francezii. Sigur, mai există în SDECE câteva persoane favorabile nouă şi care ne-ar da o mână de ajutor într-o astfel de operaţiune. Dar ceilalţi au ordin să nu ne mai ajute. Şi numai aceştia,' împreună cu ţările din Europa de Est, mai au misiuni diplomatice la Bagdad.
Walter Mitchell îşi îndepărtă mâinile făcând un gest de neputinţă.
– Nu-ţipot oferi mare lucru, dacă accepţi. Doar spri-jin total din partea antenelor noastre de la Teheran şi Beirut. Bani şi arme atât cât vei dori. Victor Rubin nu trebuie să moară. Pentru ăsta. se pot întrebuinţa

1 — Azi DGSE (Direcţia Generală a Siguranţei Externe), denumire pe care o au din 1982 serviciile de spionaj şi contraspionaj franceze (n.t.).

orice mijloace: corupţia, crima, răzmeriţa, şantajul. Ai de unde alege.
James nu prea aprecia acest avânt liric. Lirismul era contraindicat în serviciile secrete. De obicei se termina cu un minut de reculegere.
În plus, asasinatul şi masacrul fiind cele două adăpătoare ale Irakului, el trebuia să fie mai iute, adică s-o ia înaintea agenţilor locali.
– De ce v-aţi gândit la mine? întrebă el. Nu duceţi lipsă de cavaleri ai armelor. Refugiaţii cubanezi de la Miami ar fi suficienţi ca să ocupaţi Irakul şi Egiptul.
Walter Mitchell se uită la James cu falsă naivitate.
– Asta nu e o treabă pentru ucigaşi, preciză el. Tipii despre care vorbeşti n-ar avea timp nici măcar să coboare din avion. Am nevoie de cineva viclean, care să nu fie imediat reperat de irakieni, James îl asculta fără entuziasm. Apoi se gândi la omul care îşi aştepta moartea în celulă. Fără nici o speranţă. Centralele serviciilor secrete interveneau rareori pentru recuperarea unui agent aflat într-o situaţie atât de disperată. Şi apoi era atras de partea epică a misiunii.
– Când vreţi să plec? întrebă el.
Walter Mitchell se mai lumină la faţă.
– Speram că vei accepta, zise el. Dintre oamenii noştri, dumneata eşti dintre puţinii care au o mică

şansă de reuşită. Mai ales că ai paşaport austriac. A te duce acum în Irak ca american înseamnă să-ţi rişti viaţa de două ori. Pleacă.cât poţi mai repede.
James nu-şi văzuse niciodată şeful într-o astfel de stare.
– Ce voi face la Bagdad? întrebă el. Singur şi cu mâinile goale, îmi va fi foarte greu să-l ajut pe Victor Rubin să evadeze şi apoi să fugă din ţară.
Walter Mitchell dădu din cap dezolat.
•- Dacă irakienii vor avea cea mai mică bănuială despre intenţiile dumitale, te vor lichida fără ca noi să te putem, ajuta cu ceva. Departamentul de Stat are în vedere şi petrolul. Nu avem mână liberă. Vei acţiona singur. Şi, crede-mă, nimeni nu-ţi va face vreun reproş dacă nu vei putea face nimic... Tot ce pot să-ţi spun este că Bagdadul se află la la două sute de kilometri de Iran. Este singura şansă de a ieşi din ţară. Antena noastră de la Teheran te va ajuta cu tot ce-i va sta în putere; şi pot să-ţi spun că autorităţile iraniene nu-ţi vor pune prea multe beţe în roate. Dar asta nu e valabil decât pentru ultima parte a misiunii, dacă se va ajunge până acolo.
James căzuse pe gânduri.
– Trebuie să cântăreşti bine lucrurile. Nimic nu te obligă să pleci. N-aş vrea să dai de necaz şi eu să fiu răspunzător că ţi-am forţat mâna.
James se ridică.

– Voi pleca chiar mâine. E inutil să pierdem timpul.
– Nu e chiar atât de simplu, îi explică Walter Mitchell. Va trebui să treci din nou prin Austria ca să obţii de acolo viza pentru Irak. Pe urmă, ai nevoie de o stare civilă nouă. Am aranjat cu un amic din Viena. Oficial, pleci ca ziarist austriac. Asta nu te va proteja prea mult
– În cazul unui incident grav, dar. cel puţin vei putea intra în Bagdad.
* *
Şi acum se afla la Bagdad. Important era să poată ieşi de acolo viu. Şi împreună cu Victor Rubin dacă era posibil.
Convorbirea cu şeful antenei de la Beirut. Ted Heimof, un tânăr gras, cu un păr foarte negru, cu ochelari şi un mers ciudat de şalupă, fusese ceva mai. productivă, decât se prevăzuse. În mod oficial, Ted Heimof era al treilea secretar al ambasadei americane.
Phoenicia, noul hotel de lux de la Beirut, era un adevărat cuib al agenţilor secreţi de toate naţionalităţile. James se instalase pentru o noapte la hotelul Sf. Gheorghe, situat pe malul mării. În acel loc mult mai liniştit venise să-l întâlnească Heimof, chiar în camera lui. după cum stabiliseră la telefon. Strângerea de mână a americanului fusese parcă prea călduroasă. Având şi subînţelesul:..Mergi şi

dă-ţi viaţa, fiule, patria îţi va fi recunoscătoare". Ieşit de curând de la Princeton, numai de şase luni în postul de la Beirut, tânărul avea impetuozitatea neofitului. Şi poate că mimetismul îi oferea această aparenţă „uleioasă".
– Misiunea dumitale nu e deloc de invidiat, spuse imediat Heimof. Sunt nişte nebuni periculoşi. Când mă gândesc la sărmanul Rubin... Un tip cumsecade...
Puţin cam exagerat. James îl privea cercetător pe Heimof. De seriozitatea acestuia depindea mica lui şansă de reuşită. Stăteau amândoi în picioare pe balconul care dădea spre golf, admirând schiorii nautici care evoluau cu graţie pe creasta valurilor.
– Cu ce mă poţi ajuta? întrebă James.
Foarte volubil, Ted Heimof scoase o hârtie din buzunar şi o desfăcu pe masă.
– Ai aici numele a doi oameni care vor fi foarte preţioşi pentru dumneata. Primul este doctorul Sliawool, un tip formidabil, un evreu. A pus pe picioare o organizaţie de rezistenţă chiar sub nasul irakienilor. Vei lua contact cu el imediat ce vei sosi...

–
– L-ai anunţat?
Heimof scutură din cap.
– Nu, comunicaţiile cu Bagdadul sunt" foarte dificile, ca să nu spun imposibile. Ar fi însemnat un risc

inutil. Dar când va afla pentru ce-ai venit, te va ajuta. Spui că vii din partea doctorului Loir din Beirut, un prieten buri de-al lui.
James nu era convins decât pe jumătate.
– De unde îi cunoşti activitatea?
Ted Heimof luă un aer misterios. Fusese şi el învăţat ce înseamnă secretul şi îi plăcea la culme.
– Nu pot să-ţi spun. Trebuie, nu-i aşa, să fim prudenţi... Dar te poţi duce la el fără grijă. Uite unde locuieşte. Fii atent să nu-l compromiţi. Înaintea evenimentelor era unul dintre cei mai buni medici din Bagdad.
James îşi întipări în minte planul înainte de a arunca ghemotocul de hârtie în mare.
– Mai departe?
– Celălalt e un personaj şi mai tare, jubilă Ted Heimof.
Şi se aplecă spre James de parcă s-ar fi temut să nu-i audă schiorii nautici.
– E un ofiţer din armata irakiană!
James tresări.
– Asta înseamnă că ştiţi o sumedenie de lucruri da l a el!
Heimof îşi şterse ochelarii stingherit.
– Adevărul e că a trecut un oarecare timp de când nu l-am mai contactat. Dar suntem în posesia unor documente care îl privesc şi care îl forţează să ne

ajute. Ştie asta. Îl cheamă Abdul Hakmat. E maior sau colonel îrs aviaţie.
– Maior sau colonel?
– Păi nu l-am mai contactat de trei-patru ani, şi cred că a ajuns colonel, răspunse Ted Heimof. Nu avem nici un om la faţa locului pentru a întreţine legătura.
James era din de în ce mai încurcat. Nu avea nici cea mai mică încredere în acest ofiţer fantomă.
– Sunteţi siguri că îl aveţi la mână? insistă James.
Ted Heimof întinse cu solemnitate mâna deasupra balconului, - Dacă vrem, în patruzeci şi opt de ore ajunge în faţa plutonului de execuţie. S-a compromis complet ni iorciâ- nia, lucrând pentru noi, şi suntem în posesia unor probe materiale. Îţi voi da totuşi câteva detalii...
James ascultă „detaliile" cu atenţie. Efectiv, nu trebuia să se aştepte la mare lucru de la maiorul Abdul Hakmat...
Simţea cu plăcere căldura soarelui pe faţă şi nu-l trăgea deloc inima să plece a doua zi dimineaţă spre Bagdad.
Cu atât mai mult.cu cât corespondenţii lui Ted Heimof erau departe de a fi în stare să-i rezolve problemele. De parcă i-ar fi ghicit gândurile, americanul vorbi din nou:

– Oamenii noştri de la Teheran au fost anunţaţi. Sunt pregătiţi să-ţi vină în ajutor cu toate mijloacele de care dispun.
Da, dar Teheranul se afla la opt sute de kilometri de Bagdad. Totul era foarte vag. În ciuda optimismului afişat de Ted Heimof, James era mai mult ca sigur că se arunca în cazanul diavolului.
– Voi avea neapărat nevoie de arme. zise el. De unde le iau?
Heimof făcu un gest cu neputinţă.
– Habar n-am. Poate de la doctorul Shawool. La Varşovia avea arme...
– Şi dacă nu au?
– Nu poţi lua nici măcar un revolver. Este extrem de primejdios. S-ar putea să fii controlat. Totuşi, imediat ce te vei organiza, voi încerca să ţi le procur. Prin intermediul kurzilor.
– Perfect, zise James. Dar nu văd cum vom păstra contactul?
Ted Heimof îşi încrucişă mâinile cu nervozitate.
– Încă nu ştiu. Aş putea să-ţi dau un emiţător, dar având în vedere distanţa dintre Bagdad şi Beirut, ar fi prea mare ca să poată fi ascuns... Comunicaţiile cu Irakul sunt foarte dificile. Practic, de la Bagdad aproape că nu poţi telefona în străinătate. Cred că va trebui să găseşti la faţa locului o modalitate de a-mi trimite instrucţiuni. Poate prin cineva sigur...

Dacă exista cineva sigur la Bagdad!
– Sunteţi în relaţii bune cu etnicii kurzi? întrebă James.
Heimof clătină din cap cu părere de rău.
– Nu. Şeful lor, Barzani, vorbeşte rusa la perfecţie şi se deplasează des în U.R.S.S. Altfel le-am fi cerut să ne ajute.
, - Din ce în ce mai bine. James începea să se întrebe dacă nu cumva CIA intenţiona să se debaraseze de-a bi- nelea de el. Se uită la Heimof, care stătea serios ca un papă.
– Îţi voi trimite veşti, zise el. Cel puţin aşa sper. Dar ne trebuie un cod.
Ochii americanului străluciră de bucurie. Probabil că suferea de un romantism incurabil.
– Aladin, propuse el. Va fi operaţiunea Aladin.
Entuziasmul americanului îl făcu pe James să zâmbească.
. - Ce-ai putea să scoţi din lampa dumitale fermecată?
– Orice! Cu excepţia portavionului Enterprise. Şi dacă nu o voi face eu, prietenii de la Teheran vor fi la post. Au mâinile mai libere decât noi. Nu-i au la suflet pe irakieni de când aceştia i-au acordat azil generalului Bak- tiar, duşmanul de moarte al Şahului.
Lui James îi veni o idee.

Şi dacă aş avea nevoie de unul sau două avioane?
Ted Heimof nu-şi putu reţine tresărirea.
. Avioane! Pentru^ ce?
Încă n-am de unde să ştiu, zise James. Dar să ne gândim totuşi şi la asta.
– Cu sprijinul celor doi tipi de care ţi-am vorbit nu vei avea nevoie de avioane, îl asigură americanul.
James acceptase această prevestire. Ted îi strânse cu putere mâna. Înainte de a se despărţi, americanul scoase brusc din buzunar o fotografie şi i-o întinse lui James.
– Ia. asta, îi zise el. S-ar putea să-ţi servească.
Şi îi explică lui James, care se arătă sceptic, cum trebuie folosită. Destul de incredibil. James puse fotografia în buzunar mai mult ca să-i facă plăcere. Apoi, gânditor, urmări cu privirea silueta masivă a americanului. El era întreg la minte, rămânea la Beirut.
Tigrul, lent şi noroios, curgea sub fereastra camerei. Sprijinit cu coatele de balcon, James examina priveliştea care se arăta destul de descurajantă. Malul celălalt a fluviului era la fel de plat şi mlăştinos, din loc în loc cu palmieri rahitici arşi de soare.
O stradă mare, cu două benzi de circulaţie, se întindea de-a lungul malului, acolo unde se afla Bagdad Hotel, prins între fluviu şi Saadun Street. Cu

excepţia palmierilor, nu exista nici o altă pată de culoare, nimic decât amestecul gălbui al magherniţelor ele pământ cu deşertul, în oraşul acesta ostil era obligat James să facă miracole. Pe acolo pe undeva, Victor Rubin zăcea în celula unei închisori. Mai întâi trebuia să afle unde. Bagdadul nu ducea lipsă de închisori, fără a mai pune la socoteală lagărele de concentrare de la Nassyris.
James se îmbrăcă cu grijă. Se simţea încordat. Căldura de la Bagdad deja îi devenise insuportabilă. Camera era austeră iar sala de baie aproape că se nă- ruia. Noroe- că fereastra dădea spre fluviu. În camerele care dădeau spre faţadă probabil că era insuportabil, din pricina vacarmului de claxoane de pe Saadun Street, deşi clădirea, relativ nouă, păstra o oarecare distanţă faţă de stradă.
După ce îşi perie costumul de alpaca bleumarin, James îşi dădu cu colonie pe faţă, îşi puse ochelarii şi ieşi. Ted Heimof îl prevenise Imediat ce clienţii părăsesc camerele, cei din partidul baas vin să scotocească prin ele.
Puteau să vină. James nu-şi scosese din valijoara-diplomat nici fotografia castelului său din Liezen. Pe lângă faptul că nu se potrivea cu personajul lui de ziarist, asta ar fi însemnat şi o provocare. Partidul baas era marxist până în măduva oaselor. O sărăcie

de marxism ineficace, arab, dar totuşi marxism. Aproape totul era naţionalizat în Bagdad.
Singur în ascensor, James deschise gura şi îşi pipăi cu precauţie partea stângă a maxilarului de sus. Un dentist de la CIA îi fixase de un molar o pastilă de cianură de potasiu, ultima „apărare pasivă". Dacă pastila ar fi căzut din întâmplare în stomac, învelişul ei ar fi rezistat la coroziunea acizilor.
Totuşi James mâncă cu mare grijă.
Apoi ieşi în hol. În jurul recepţiei se învârteau câţiva mustăcioşi, asemănători cu cei de la aeroport. Imediat ce un străin intra în vorbă cu un irakian, unul dintre ei le dădea târcoale, încercând să afle ce-şi spuneau.
James dădu cheia. În ajun, cei de la hotel îi ceruseră o fotografie. Motivul oficial fusese că ea va fi ataşată la fişa lui, ca să nu se dea din greşeală cheia camerei altcuiva, în realitate, fotografia ajungea la Securitatea baasistă, o concurentă redutabilă a poliţiei militare.
O ambianţă drăguţă, tipică Gestapoului.
Refuză taxiul şi o porni pe jos pe Saadun Street. Mai înainte de orice, trebuia să intre în contact cu doctorul Shawool. Ia Bagdad, numai străzile principale au nume. Din fericire, James îşi întipărise în minte planul locului unde locuia omul în care îşi

punea toate speranţele. După aceea îl localizase cu uşurinţă pe planul Bagdadului.
Trebuia să ajungă pe partea cealaltă a arterei Saadun Street, lângă cinematograful Al Nasr, în fostul cartier evreu acum aproape pustiu, nu departe de una din rarele sinagogi încă deschise...
Traversă în fugă strada şi se opri pe partea cealaltă. Maşinile treceau cu mare viteză şi claxonau continuu.
După ce se orientă, James pătrunse pe o străduţă neasfaltată şi fără nume, perpendiculară pe Saadun Street, chiar în faţa biroului companiei Swissair. Până acolo indicaţiile lui Ted Heimof fuseseră perfecte.
Un restaurant în aer liber expunea pui în sânge. Fără clienţi, bucătarul asculta cu mare încântare, la un tranzistor, sloganuri naţionaliste întrerupte de cântece egiptene. Crainicii se schimbau între ei toată ziua pentru a chema poporul la masacrarea duşmanilor şi în spccial a israelienilor.
De la Războiul de Şase Zile l, evreii irakieni nu mai aveau decât dreptul să respire, şi încă şi ăsta cu moderaţie. Lipsiţi de majoritatea drepturilor lor de cetăţeni, „Semiluna roşie" irakiană - echivalentul Crucii-Roşii - le. confisca în mod regulat pachetele trimise din străinătate. În numele cenzurii. Este evident pentru orice persoană de bună credinţă că

un cârnat „kasher" poate fi un obiect subversiv periculos.
Meritele doctorului Shawool erau cu atât mai mari pentru că reuşise să reziste.
James se opri de mai multe ori să vadă dacă nu cumva era urmărit, dar nu zări nimic suspect. Spera ca supravegherea să înceapă abia după vizita pe care urma să o facă la Ministerul Informaţiilor. Până atunci, trebuia să se organizeze.
După cinci minute pierdu din vedere Saadun Street, pomenindu-se într-un cartier cu case mici şi joase, împestriţat cu băcănii care îşi expuneau tarabele multicolore de fructe şi legume. Pe acolo nu circula practic nici un automobil şi toţi se uitau la el cu o curiozitate ostilă. Europenii nu ajungeau prea des până acolo.
Iar James, cu părul lui blond şi talia. Înaltă, putea fi văzut ele la un kilometru.
Se simţea stingherit în acea mulţime cunoscută pentru xenofobia ei. Nici măcar copiii nu-i zâmbeau, intoxicaţi şi ei de propagandă. Irakienilor li se repeta întruna că „toţi străinii sunt nişte duşmani".
Se opri brusc. Acolo unde ar fi trebuit să se afle casa, nu era decât un ţeren viran şi câteva ruine. Îl blestemă în gând pe Ted Heimof. Americanul se înşelase şi greşeala lui putea să aibă consecinţe

tragice. La Bagdad nu era nici CIA şi nici ambasada americană de unde ar fi putut să ceară ajutor. Pentru mai multă siguranţă, James făcu turul acelui pâlc de case fără să găsească nimic. Un irakian, care spăla o maşină, se uită la el cu suspiciune când trecu a doua oară prin faţa lui.
< i __ în urma Războiului de Şase Zile, din iunie 1967, Israelul a ocupat Peninsula Sinai, malul vestic al Iordanului, Ierusalimul vechi şi înălţimile Golan (n.t.).
James ezita. Dacă pleca fără să întrebe pe nimeni, a doua oară s-ar fi putut să nu mai ajungă până acolo. Dar cine să-i dea vreo informaţie? în timp ce stătea astfel nehotărât, un irakian Se apropie de el şi îi vorbi în limba lui. James îi răspunse că era în căutarea unei anumite persoane.
Celălalt lansă un apel şi câţiva oameni apărură ca prin minune. Băcanul ieşi din prăvălie. Toţi erau cu barba ne- rasă, fără cravată şi cu mâinile în buzunare. Nişte şomeri, încă nu ameninţători, dar ostili. Câţiva puşti care se jucau într-o curte se apropiară şi ei.
– Pe cine căutaţi? întrebă un alt irakian mai bine îmbrăcat şi reuşind să se exprime mai binişor în engleză.
James ezita. Dacă nu răspundea ar fi părut şi mai suspect. Se afla la aproximativ cinci sute de metri

de Saadun Street şi nu ar fi reuşit să scape dacă cei din jurul lui ar fi hotărât să-l maltrateze.
– Pe doctorul Shawool, zise el cât putu de calm. Credeam că locuieşte în această casă.
– Doctorul Shawool? repetă irakianul încruntându-se.
Numele nu părea să-i spună cine ştie ce. James îşi zise că până la urmă se va descurca bine. Deodată interlocutorul său se adresă băcanului rămas în pragul prăvăliei. James înţelese că îl întreba dacă îl cunoaşte pe doctor.
Negustorul, purtând pe cap o bonetă de pâslă, scuipă jos şi pronunţă o frază lungă, aruncând o privire încruntată spre James.
Era inutil să mai întrebe ce spusese. Grupul reacţionă cu un murmur ostil. James ar fi preferat să fie în altă parte. Negustorul îşi continua diatriba, în timp ce arabii se apropiau pe nesimţite, atât de mulţi de parcă ar fi ieşit din ziduri. Acel cartier popular era plin de trândavi fără nici o treabă, care pândeau cea mai mică distracţie.
Deodată unul dintre ei strigă ceva în arabă cu un accent plin de ură. Imediat cei de lângă James se apropiară şi mai ameninţători.
James se uită să vadă de unde venise îndemnul şi tresări. Nu era altul decât civilul care îl interogase la

aeroport. Nici măcar nu-şi schimbase haina cu dungi mari. Aşadar fusese urmărit!
Arabul care vorbea puţin englezeşte îşi îndreptă un deget acuzator spre James.
– You, Jew!
James dădu din umeri şi zâmbi plin de bunăvoinţă, deşi în sinea lui tremura tot.
– No, I'm noi a Jew, zise el domol.
Dar celălalt se pornise.
– Spy. Israeli spy!
Mulţimea fu agitată de o mişcare de ură. Unii ridicară pumnii.
Străduindu-se din toate puterile să nu se lase cuprins de panică, James vru să iasă din cercul format de acei gură-cască. Imediat, irakianul care îl făcuse spion scoase un urlet isteric şi se agăţă de haina lui, scuturându-l ca pe un prun. Făcea spume la gură şi printre buzele groase se zăreau colţuri de dinţi negricioşi. Răsuflarea lui te făcea să te gândeşti la o gură de canal..
James primi un pumn în spate. Acum toţi strigau şi îl înjurau care mai de care. El nu îndrăznea să se apere, te- mându-se ca nu cumva unii dintre ei să fie înarmaţi.
– I am not a Jeto, repetă ei cu calm în engleză.
Deodată simţi o mână care îl prindea de pantaloni, în dreptul genunchiului. Îl îndepărtă cu brutalitate

pe irakian şi se aplecă în jos. Un arab tânăr se strecurase în patru labe până la el şi se pregătea să-i taie tendoanele cu un pumnal. James îl lovi instinctiv în bărbie. Atentatorul căzu pe spate. Urmă un moment de stupoare, de care James nu avu însă timp să profite ca să fugă. Haita sc şi, aruncă asupra lui urlând. Văzu lucind, lama mai multor cuţite. Din fericire, adversarii lui erau atât de numeroşi încât se stinghereau unii pe alţii. Reuşi să-i respingă pe primii atacanţi şi să se refugieze în prăvălia băcanului. Cel puţin aici nu puteau să vină după el decât câte unul.
– Spy, jewish spy! repetară copiii în cor cu strigăte ascuţite.
Ceva mai la o parte, tipul cu ochelari negri contempla scena vădit încântat. Spera să fie avansat. Cu siguranţă că iniţiativa lui nu va fi blamată şi, în cel mai rău caz, putea oricând să-l smulgă pe James din mâinile mulţimii înainte de a fi omorât.
James îl respinse pe primul arab. Prăvălia semăna cu o fundătură. Se aştepta să fie făcut bucăţele. Se gândi la soarta lui Nuri Said, tăiat de viu de mulţime la Bagdad, în ziua de 15 iulie 1958, şi părţi din cadavrul lui spânzurate de crengile de jos ale copacilor.

Mulţimea care asedia prăvălia număra acum vreo cincizeci de bărbaţi şi copii care se întărâtau reciproc. Fără să aibă aerul, cei din primul rând începuseră să fure din fructele expuse. Slabă consolare pentru James.
După un torent de înjurături, câţiva arabi se repeziră în acelaşi timp, escaladând taraba. Unul dintre ei agita în mână un pumnal de treizeci de centimetri cu o expresie atât de feroce încât devenea comică. Bietul om era convins că ia parte la o acţiune de salvare a patriei. Dar lui James nu-i prea ardea de glumit.
Pară cu mâinile încrucişate şi reuşi să evite Iarna care intenţiona să-l spintece. Dar nu câştigase decât un răgaa de câteva secunde. Mica prăvălie fu invadată de haita furioasă. În spatele primilor asediatori, James zări doi crabi tineri, de cincisprezece-şaisprezece ani, care agitau o f; ".ti*. ghie groasă de cânepă.
Voiau să-l linşeze.
În momentul în care omul cu pumnalul îşi. luă elan să lovească din nou, James se gândi brusc la ultimele recomandări ale lui Ted Heimof.
Fotografia!
Pe moment râsese, dar acum nu prea mai avea de ales.

Se scotoci cu înfrigurare. O găsi numaidecât, o scoase din buzunar şi o arătă celor din imediata lui apropiere. Arabul care se pregătea să-l spintece rămase cu arma în aer, mai întâi bănuitor, apoi un zâmbet larg îi descoperi dinţii stricaţi şi lăsă pumnalul în jos.
După aceea se adresă celor care dădeau buzna, vorbin- du-le insistent. Strigătele furtunoase pe care le primea drept răspuns îl făcură să ia fotografia din mâinile lui James şi să le-o arate.
Reacţia se repetă şi de data asta. instantaneu. Toţi lăsară braţele în jos şi din rândurile mulţimii se auzi un murmur măgulitor la adresa lui James.
Irakianul care era gata să-l spintece îi înapoie fotografia cu căinţă. James, încă palid, se uită la ea un moment.
Dacă i s-ar fi spus vreodată că o fotografie a lui Hitler îi va salva viaţa în 1969, i-ar fi fost tare greu să creadă... O puse la loc în buzunar, regretând că nu luase cu el o duzină. În această ţară, o astfel de fotografie se dovedea mult mai utilă decât o puşcă-mitralieră. După ce-i dăduse1 fotografia, Ted Heimof îl sfătuise:
– - Asta face cât toate paşapoartele la un loc. Dacă ajungi într-o zi la strâmtoare, arată-le poza. Imediat vei fi bine văzut. Din punct de vedere al

popularităţii, personajul se situează imediat după Dumnezeu şi Nasser...
'într-adevăr, mulţimea se împrăştiase la fel de repedo cum se adunase. Băcanul îşi strângea de pe jos fructele bombănind, iar James ieşi fără probleme din prăvălie. Irakianul care vorbea puţin englezeşte se oferi cu amabilitatea să-l îndrume.
Brusc, nimeni nu se mai întreba de cG voia Sci~ 1 vadă pe doctorul Shawool. James îşi urmă ghidul, în timp cg agentul se, îndepărta plin de ciudă. Încercare nereuşită. Nu prevăzuse atâta machiavelism-din partea unui străin.
Ted Heimof greşise pur şi simplu strada. Doctorul Shawool locuia după colţul următor. O căsuţă de culoare ocru cu un etaj. cu o scară exterioară şi o grădină în paragină. James mulţumi şi urcă scara. Bătu la uşă şi aşteptă. I se deschise imediat şi apăru o faţă înspăimântată.
– Doctorul Shawool? întrebă James.
– Eu sunt, i se răspunse dintr-o răsuflare. Dumneata cine eşti?
Văzând că avea în faţă un european, doctorul vorbise englezeşte.
– Vin din partea unui prieten din Beirut, zise James prudent..
Cel din faţa lui avu o ezitare imperceptibilă, apoi deschise larg uşa.

Doctorul Shawool era un om încă tânăr, cu un păr lung şi negru, cu ochi proeminenţi, plini de bunătate, şi un ten foarte palid. Mergea uşor adus de spate.
– Ce doriţi? continuă el în engleză cu o voce foarte blândă, din care străbătea o uşoară tensiune, provocată cu siguranţă de frică.
Se uita la el cu teamă şi James îl simţea gata să închidă uşa. Deodată avu o tresărire interioară. Cum! Această fantomă era omul „trăsnet" de care îi vorbise Ted Heimof? Acesta era Pac har d Sorge de la Bagdad?
Dar se mai linişti zicându-şi că, adesea, marii spioni au un aer total inofensiv.
– Pot intra o clipă? întrebă el. M-am întîlnit cu unul din prietenii noştri comuni de la Beirut, doctorul Loir, şi m-a rugat să vă transmit urările lui de bine.
– Ah!
Cu inima îndoită, doctorul Shawool deschise şi James se strecură înăuntru.
În' interior erau două încăperi mici cu câteva mobile murdare şi uzate. Doctorul îi arătă lui James un scaun mai zdravăn şi se înfăşură înfrigurat într-un fel de şal. În timp ce în aproape toate casele din Bagdad, în acel anotimp, se recurgea la o încălzire suplimentară, în încăperea unde se aflau domnea un frig pătrunzător.

– Aţi cerut de la poliţie permisiunea de a mă vizita? întrebă el.
James încercă să facă pe prostul.
– Bineînţeles că nu. De ce? E interzis?
Celălalt scutură viguros din cap.
– Nu, nu, avem toate drepturile, absolut toate drepturile, dar trebuie să ne ferim de spioni, nu? Irakul e înconjurat de duşmani.
Vorbele lui semănau atât de mult cu o lecţie învăţată pe de rost, încât James se simţi jenat pentru interlocutorul său. Trebuia neapărat să-i inspire încredere doctorului Shawool. De el depindea succesul sau eşecul misiunii sale imposibile.
– Cum vă descurcaţi? întrebă el. Nu e prea greu?
Practicianul tresări şi îl privi pe James necruţător.
– Prea greu? Dar totul e perfect normal, zise el cu o voce stridentă. Normal, Astea sunt calomnii răspândite de duşmanii Irakului. Noi, evreii irakieni, suntem cetăţeni care se bucură din plin de toate drepturile. Toată lumea are dreptul să trăiască în preaiubita noastră ţară.
La fel şi evreii, dar mai scurt i
Se uită cu milă la doctorul Shawool. În urmă cu trei ani, acesta era un chirurg strălucit, bogat, cunoscut, sigur de el.
– - Şi fratele dumitale? întrebă James.

Doctorul Shawool tresări de parcă ar fi primit o lovitură de pumn.
– Păi, fratelui meu îi merge foarte bine, e foarte fericit. Acum locuieşte la Bassorah. Acolo e o climă mai bună pentru el...
– Înţeleg, zise James gânditor.
Fratele lui Shawool fusese arestat în urmă cu şase luni, punându-i-se în cârcă nişte lucruri extrem de vagi. De atunci nu-l mai văzuse nimeni. Dar toate rudele celor arestaţi de poliţia baasistă aveau ordin categoric să nu sufle o vorbă în faţa străinilor.
James nu mai ştia cum să-i ia. Părea imposibil ca omul din faţa lui să poată însufleţi o mişcare de rezistenţă.
– Nu vă mai practicaţi meseria, doctore Shawool? îl întrebă el.
Evreul se grăbi să răspundă:
– Nu, nu, m-am oprit, eram puţin cam obosit, aveam nevoie de odihnă. Şi apoi sunt atât de mulţi medici la Bagdad!
Era adevărat că irakienii aveau nevoie mai curând de ciocli. James suspină. Interlocuton.il lui îl credea un agent provocator. Un moment se priviră amândoi în tăcere, apoi James avu o idee. Îşi scoase carneţelul din buzunar şi scrise repede pe foaie întrebarea:
„Sunt microfoane?"

Apoi i-o întinse celui din faţa lui.
Doctorul aruncă o privire, apoi respinse hârtia cu demnitate zicând cu voce tare:
– Dar absolut deloc! Unde vă credeţi?
. Era mai rău decât dacă ar fi fost microfoane. Acolo domnea frica. Frica pe care o iei ca pe o boală şi care se întreţine singură. Poate că existase o mişcare de împotrivire, dar acum dispăruse. James încercă să-l scuture puţin.
Se aplecă peste masă şi apucă mâna aşezată în faţa lui.
– Doctore Shawool, îi zise el apăsând pe cuvinte, sunt un prieten. Poţi avea încredere în mine. Spune-mi adevărul. Nu voi repeta nimănui convorbirea noastră. De ce nu părăseşti Irakul?
Doctorul ezită două-trei secunde, apoi spuse dintr-0 răsuflare:
– Mi-au luat paşaportul.
James suspină. Această mărturisire disperată valora mai mult decât toate minciunile pioase de mai înainte. Zâmbi ca să-l încurajeze.
– De ce nu încerci să treci clandestin frontiera?
– Ca să ies din Bagdad am nevoie de un permis de trecere, mărturisi doctorul. Pe toate drumurile sunt baraje. Noi, evreii, nu avem dreptul să călătorim.
.Situaţia era chiar mai rea decât îşi închipuia James.
– Din ce trăiţi, dacă nu mai lucraţi? îl întrebă. el.

Medicul dădu din cap cu resemnare.
– Nevoile mele sunt modeste. Şi am avut ceva bani puşi de-o parte. Încet-încet, vând tot ce am. Cunosc un negustor care nu mă fură prea mult. Oricum, nu avem dreptul să deţinem mai mult de o sută de dinari o dată. În caz contrar, ne aşteaptă închisoarea...
Arătă spre telefonul plin de praf de pe birou.
– Nu avem nici dreptul să telefonăm. Ne-au întrerupt liniile. Din cauza spionajului. Mai am încă nişte vechi clienţi care mă vizitează în secret şi care mă plătesc cât de cât. Chiar un poliţist, printre alţii. Nu e chiar un om rău...
James hotărî să sondeze cu prudenţă terenul.
– Şi nu aţi încercat niciodată, să zicem, să opuneţi rezistenţă, să vă organizaţi? Pasivitatea nu e bună'deloc. Amintiţi-vă de Germania nazistă.
Medicul îşi frecă mâinile slabe una de alta.
– E greu, spuse el suspinând. La început am crezut că vor interveni celelalte ţări, că vom fi susţinuţi din exterior, dar nu s-a întâmplat nimic. Nu avem nici un - mijloc de a comunica, nici radio, nici telefon. Am vrut să fac o asociaţie în cadrul căreia prietenii să se întâlnească o dată pe lună. Irakienii au interzis-o şi m-au arestat, M-au bătut săptămâni în şir înainte de a-mi da drumul. Aşa că acum mi-e frică. Cred că nu e greu de înţeles.

James înţelegea perfect, dar era disperat. Se năruia singura lui speranţă. Nu era cazul să-i vorbească acestei zdrenţe umane despre proiectele lui.
Prinzând curaj, doctorul Shawool continuă:
– Dar pentru fiica mea situaţia e şi mai grea. Fiind evreică, nu are dreptul să meargă la Universitate. Şi e foarte inteligentă. I-a fost tare greu să-şi găsească chiar şi un serviciu. Cum o angajează cineva, cei din partidul baas vin să-l „sfătuiască" s-o concedieze... Îşi schimbă des locul de muncă şi este foarte prost plătită. Oamenilor le e frică...
A urmat o tăcere penibilă, apoi doctorul a întrebat timid:
– De ce ai venit la mine, domnule? Pot să te ajut cu ceva?
Îngrozitor de jenat, James se strădui să zâmbească.
– Am vrut doar să aflu ce mai faceţi. Prietenii de la Beirut nu ştiau cum o mai duceţi cu sănătatea.
Şhawool clătină cu deznădejde din cap.
– Beirutul e departe... Nu o duc prea rău... Aşa să le spui. Din fericire, ne-au lăsat deschise câteva sinagogi. Spune-le că nu e prea rău.
– Bineînţeles, îl asigură James.
Şi avea să le mai spună şi altceva. Se ridică, trase discret din portofel două bancnote de o sută de dinari şi le strecură sub telefon.

– Pentru consultaţie, doctore Shawool, zise el zâmbind. Îţi urez noroc.
Mai înainte ca evreul să fi putut protesta, James era deja cu mâna pe clanţă. În ultima clipă văzu faţa palidă a- doctorului Shawool crispată de un zâmbet de bucurie. După care se pomeni în stradă. La Bagdad erau opt mii de evrei. Irakienii expulzaseră majoritatea evreilor irakieni confiscându-le toate, bunurile, dar reţinuseră câţiva, ca ostatici şi ca material de pogrom, pentru ziua în care poporul s-ar fi plictisit prea tare.
Proiectul lui părea din ce în ce mai compromis. Nu mai cunoştea pe nimeni la Bagdad. Se lăsă cuprins de furie împotriva lui Ted Heimof, înjurând cu jumătate de glas.
Obligaţi să trăiască în minciună, unii agenţi ajungeau să se intoxice ei înşişi, să-şi considere dorinţele drept realităţi. Un zvon întâmplător, după mai mulţi intermediari, devenea o certitudine absolută, Constată că nu prea mai avea chef să ia legătura cu colonelul Abdul Hakmat. Asta ar fi riscat să pună capăt definitiv misiunii iui. Avea toate şansele să dea ochii cu Victor Rubin doar în Piaţa Al-Tahrir, în ziua în care ar fi fost spânzurat. Şi încă tot ar fi fost bine dacă în ziua aceea nu i-ar fi ţinut şi el companie.

Simţi o uşurare când regăsi zgomotul de pe Saadun Street. Puţin lipsise să nu rămână definitiv în lumea crepusculară a doctorului Shawool.

* *

*

Generalul Latif Okeili avea nişte ochi bulbucaţi ca un crocodil neurastenic. Umbra unei mustăţi negre părea pictată pe buza de sus şi tot ce spunea era impregnat de o moderaţie onctuoasă. Petrecea mai mult de douăsprezece ore pe zi în biroul său clima tizat de la Securitatea Militară, puricând el însuşi toate dosarele, adnotându-le cu un scris mărunt pentru care folosea creioane de diferite culori. Capul lui de bostan aşezat pe un corp de cucuvea îi dădea un, aer comic, dar nimeni nu râdea la trecerea lui. Latif Okeili era întruchiparea suspiciunii şi omul cel mai periculos din Irak.

Şef al Directoratului Securităţii Militare, generalul era de o vigilenţă bolnăvicioasă, nimeni nu-i scăpa. Şi. nimeni nu avea influenţă asupra lui. Viciul cel mai grav consta în faptul că atunci când făcea vreo deplasare oficială avea pretenţia ca Mercedesul lui blindat să fie escortat de doisprezece motociclişti purtând pe cap căşti strălucitoare cu vârful argintiu, care produceau un efect cât se poate de graţios. Generalul Okeili avea la activ un număr incalculabil de arestări şi de execuţii. Nu era un sadic, nici

însetat de sânge nu.era, ci doar un excelent tehnician. Guvernul fixase normele de stabilire a vinovaţilor. Nu era vina lui dacă aceste norme se dovedeau extrem de largi...
Deocamdată îşi lipăia ceaiul cu dosarul lui James pe birou. Securitatea baasistă îi raportase incidentul legat " de vizita, la doctorul Shawool.
Generalul contempla gânditor fotografia lui James, pe care acesta o depusese o dată cu cererea pe viză. Faptul în sine, că un ziarist străin încerca să intre în legătură cu un israelit, nu avea nimic foarte uimitor. Ar fi fost suficient pentru a fi expulzat imediat, ceea ce şi ceruseră şi cei din partidul baas. Dar generalul spusese „nu". Fără să ştie de ce, acest străin blond şi distins nu-i inspira deloc încredere. Faptul că se dusese direct la doctorul Shawool însemna că avusese contact cu evrei din afara Irakului.
Deci, în mod automat era suspect. Generalul Okeili îşi zise că s-ar putea să descopere ceva interesant. Luă creionul verde şi scrise pe dosarul lui James:!
„Să i se acorde permisul de presă. Să fie supravegheat fără întrerupere".
j - Nu-şi făcea nici o iluzie. Majoritatea subordonaţilor lui erau incapabili şi leneşi. De aceea sublinie de două ori cuvintele,,să fie supravegheat".

Apoi scrise o notă scurtă, destinată colonelului Cerkov, şeful reprezentanţei GRU 1 la Bagdad, la care ataşă şi fotografia lui James. Din când în când, ruşii dădeau câte o mână de ajutor, mai curând pentru a se face bine văzuţi decât preocupaţi de o eficacitate veritabilă.
Dar ei dispuneau de mijloace care îl făceau să viseze pe bietul general Okeili. El care nu avea nici măcar un computer.
Se ridică şi plecă să ia masa. Abia în Mercedes, pe când traversa bătrânul pod Shuda din centrul Bagdadului, înţelese cauza profundă şi impalpabilă a suspiciunii sale Privirea bărbatului blond era prea pătrunzătoare, prea intensă pentru a fi privirea unui simplu ziarist.
'GRU (Glavnoie Razvedivatelnoie Upravleme) - organizaţie de informaţii a statului-major sovietic, echivalentul militar ai KGB- ului. GRU avea patru secţii principale (operaţiuni, în - ţie, antrenament, intendentă) şi număra vreo cinci mu ae agenVi •Era subordonată KGB-ului care avea drept de ancheta asupra ei fn.t.).
Aşezat într-un fotoliu, în holul de la Bagdad Hotel, James era frământat de gânduri negre. Găsise la barul hotelului votca lui preferată, Krepkaia, dar asta nu-l consolase pentru insuccesul înregistrat în cazul doctorului Shawool. Se străduia zadarnic să

găsească vreo soluţie. Se făcuse zece seara' şi Saadun Street era deja pustie.
Într-un oraş unde pistolul-mitralieră purtat pe burtă ţinea loc de strângere de mână, acest aspect al străzii nu era prea greu de înţeles. Cu excepţia unui grup de turişti japonezi, care îşi petreceau zilele escaladând ruinele oraşului Ninive, şi câţiva oameni de afaceri din ţările Europei de Est, altcineva nu mai era în hotel.
Nici el nu prea mai avea ce să facă acolo: După ce se săturase aşteptând în localul Ministerului Informaţiilor, o clădire prăpădită de la celălalt canăt al Bagdadului, situată pe Al Iman Adharn Street, intrase în posesia unei legitimaţii care nu-i conferea de fapt nici un clrept. Poate doar acela de a fi oprit la fiecare cinci minute... Şi pentru a dobândi acest sesam, fusese nevoie de obţinerea a nu mai puţin de şase semnături.
Cât priveşte eliberarea lui Victor Rubin, nu-i mai rămăsese decât să găsească adevărata lampă a lui Aladin şi să-i poruncească să scoată la iveală un regiment de puşcaşi marini şi câteva tancuri.
Se sculă din fotoliu, trecu la cercetarea parterului şi descoperi o sală cu un televizor aprins. Era mai bine decât nimic. Intră şi se aşeză nu departe de alt european, un tip cu părul cenuşiu, tuns scurt, cu ochelari pătraţi fără ramă şi având un aer energc şi deschis.

James privea distrat la prezentatorul arab când deodată tresări. Pe ecran apăruse un spânzurat în prim plan. La început crezu că era vorba de un film, apoi camera video se retrase şi descoperi Piaţa Al-Tahrir. Imediat camera se roti, se opri îngăduitoare asupra unui grup de gură-cască, care întindeau pumnul spre cele două cadavre spânzurate. Unul dintre ei, zărindu-l pe operator, zâmbi cu toată gura.
Apoi imaginea dispăru şi îşi făcu apariţia o dansatoare din buric şi o orchestră. Prezentatorul spuse ceva şi se retrase cu Un surâs binevoitor. Vecinul lui James dădu din cap şi murmură:
– Traş!
James zâmbi. Era o expresie pe care o auzise de multe ori la fidelul lui majordom, fostul ucigaş cu simbrie din Istambul, Elko Krisantem. Şi însemna aproximativ:,,Sodomizate-ar grecii". Era clar că necunoscutul împărtăşea sentimentele lumii civilizate faţă de irakieni... Încurajat, James se adresă celui de lângă el în turceşte, limbă pe care o vorbea într-o oarecare măsură.
– Sunteţi turc?
Încântat, celălalt răspunse şi el în turceşte, convins că avea de-a face cu un compatriot. James îi mărturisi adevărul şi continuară conversaţie în engleză.

– Au făcut un show televizat cu spânzuraţi, explică turcul. Pentru cei care nu i-au văzut sau n-au vrut să-i vadă în Piaţa Al-Tahrir. Îl dau de patru ori pe zi. Uite, alternează varietăţile cu spânzurătorile.
Într-adevăr, dansatoarele din buric dispăruseră şi acum se putea vedea o coloană de copii care defilau cuminţi prin faţa spânzurătorilor, doi câte doi. Fiecare grup se oprea câteva secunde, conclus de un ghid care probabil că le explica crimele comise de „spioni".
– Copii luaţi de la şcoală, explică turcul.
Camera execută un lung panoramic asupra celor patru spânzurători oprindu-se pe pancartele agăţate de gâtul morţilor, unde erau amintite crimele făptuite de fiecare. Imediat apăru o crainică foarte drăguţă şi anunţă că o orchestră ele cântăreţi la tamburină venise special de la Bassorah ca să admire justiţia irakiană.
Apoi un nou prim plan cu spânzuraţii. De data'asta un ziarist irakian lua un interviu unui spectator „lovit" de admiraţie în faţa spânzurătorilor.
– Spune că tribunalul revoluţionar a făcut bine, îi traduse turcul, şi că acele corpuri ar trebui lăsate acolo până se vor transforma în praf pentru a-i înspăimânta pe spioni.
Iar muzică, iar interviu. Un foarte frumos prim plan al unei feţe moarte urma după o melodie

interpretată de o cântăreaţă locală. În sfârşit, Piaţa Al-Tahrir, neagră de lume, steguleţe şi megafoane pe fondul imaginii cu spânzuraţii. Show-ul continua. Televiziunea revitaîi- zată! Nu mai avea nevoie să cumpere filme de la străini.
James se ridică scârbit, urmat de interlocutorul lui. Turcul zâmbi cu tristeţe.
– - Incredibil,- nu? Iar noi, turcii, suntem acuzaţi că suntem primitivi...
Il chema Ismet Vanii şi era ziarist turc. James profită de ocazie.
– Şi eu sunt ziarist, din Viena, Austria.
Turcul făcu o grimasă şi îl prinse de braţ.
– Hai să bem ceva la bar. În afară de Ali-Baba şi Embassy-Club, care era de-a dreptul sinistru, seara totul e închis la Bagdad.
După o jumătate de oră flecăreau ca nişte vechi prieteni în faţa unei beri Ferida, un dolar sticla, în barul pustiu.
•- E tare bine să poţi spune ce gândeşti, zise turcul suspinând. Sunt aici de zece zile şi mâine plec. Din fericire! În oraşul ăsta ai toate condiţiile să-ţi pierzi minţile... Sunt peste tot.
– Cine?
Celălalt se aplecă deasupra mesei.
– Agenţii baasişti. N-ai văzut în holul hotelului? Sunt trei tipi care joacă zaruri până la două dimineaţa.

Ăştia sunt. Au sarcină să vadă cu cine stau de vorbă străinii. Irakienii nu au dreptul să aibă contacte cu exteriorul. La portar ai fost atent? Mă refer la tipul cu turban alb care deschide portierele. Şi el e unul dintre ei. Ascultă adresele indicate şoferilor de taxi. Mai sunt şi alţii pe la etaje. Cum pleci, se şi apucă să-ţi scotocească bagajele şi să citească cărţile pe care le ai.
Luă o gură de bere şi continuă.
– Şi de taxiuri să te fereşti. Jumătate din şoferi lucrează pentru securitatea baasă. De altfel, când vezi un bărbat sigur de el, tânăr, cu mustaţă şi ochelari negri, Bă ştii că e unul din ei. Sunt periculoşi, pentru că partidul baas i-a recrutat dintre criminalii de drept comun. Nu se ştie unde au cartierul general, nici cine îi conduce. Dacă pun mâna pe tine, dispari şi s-a sfârşit. Moarte accidentală... Nu se va găsi nici un medic să facă autopsia.
Turcul bău din nou şi continuă dezlănţuit. James îl asculta cu cea mai mare atenţie. Tot ce spunea nu era încurajator.
– Să vezi ce i s-a întâmplat acum şase luni directorului de la Coca-Cola, zise el. Un băiat de treizeci şi şase de ani. S-a. certat cu doi tipi din partidul baas. În- tr-o seară l-au ridicat. După o lună i-au trimis soţiei a davrul bietului om. spunând că s-a sinucis în celulă, îl ţinuseră suspendat de uri

ventilator până când aproape ci; îşi pierduse minţile. Apoi îl sugrumaseră.
James povesti şi el păţania medicului evreu. Ismet dădu cu lehamite clin cap.
– Nu mă miră. Acum o lună l-au forţat pe Marele Rabin să-i primească pe ziariştii străini şi să declare că evreii irakieni trăiesc într-un mic paradis. Şi bietul de el n-a putut să facă altfel. Fiul lui se afla în închisoare ca ostatic.
Deodată se ridică în picioare şi îi făcu semn lui James. Doi irakieni se instalaseră la o masă vecină. Părăsiră barul şi ieşiră în stradă.
– Erau agenţi, îi explică Ismet. Aici suntem mai liniştiţi.
James simţea instinctiv că putea să aibă încredere în el.
Îi vorbi de Elko Krisantem, minţind puţin, spunându-i că îi găsise de muncă în Austria.
– Elko! exclamă Ismet copleşit de bucurie. L-am cunoscut în batalionul din Coreea. Eram corespondent de război. Nici măcar nu ştiam dacă mai trăieşte.
Până la monumentul închinat celor morţi, din Piaţa Âbi-Nowas, vorbiră de prietenul lor comun.
Deodată, pe malul celălalt al Tigrului, în cartierul Myryah, se auzi o rafală, de armă automată. Urmată de câteva împuşcături izolate, după care se făcu din

nou tăcere. Două taxiuri trecură în mare viteză şi câţiva câini se porniră să latre.
– - Ce să fie? întrebă James.
Ismat Vanii dădu din umeri.
– Greu de spus. Poate nişte baasişti care asasinează un comunist. După apropierea faţă de Moscova, guvernul i-a eliberat pe indivizi. Dar îi lichidează neoficial cu ajutorul miliţienilor. Ii hăituieşte în fiecare seară... Sau poate e vorba de nişte kurzi, plecaţi într-o expediţie punitivă împotriva unui irakian care a mers prea departe cu tortura. Dar în cazul ăsta împuşcăturile s-ar fi auzit mai degrabă dinspre nord, unde e cartierul ofiţerilor. Kurzii sunt nişte oameni duri. În ianuarie trecut au venit până la Bagdad după colonelul Badreddin, condamnat la moarte de kurzii liberi pentru că a folosit napal- mul împotriva satelor locuite de ei. L-au lichidat chiar aici, în cartierul ofiţerilor, apoi au plecat din nou în "nord.
James auzise de. kurzi, dar nu făcuse legătura. Deo- dată întrezărea o posibilitate aproape miraculoasă de a ieşi din încurcătură.
– În ţara asta de rahat, conchise turcul, sunt singurii tipi mai de Doamne-ajută.
– M-ar interesa să mă întâlnesc cu ei, zise cu pru- denţă James.
Ismet izbucni în râs.

– Cum să nu, te înţeleg! Dar nu e uşor. În Irak sunt un milion şi stăpânesc munţii, în nordul ţării, de îa Suleymania încolo. În treizeci de ani, irakienii n-au reuşit să-i supună. În ciuda napalmului şi a Migurilor,. Ocupă practic tot Kurdistanul, susţinuţi de compatrioţii lor din Iran şi din Rusia.
Tot mergând aşa, ajunseră în faţă la Ali-Baba. Cel mai mare local de noapte din Bagdad. Situat la mai mult de un kilometru de Bagdad Hotel. Înainte de a traversa piaţa, James întrebă: i- Cum se poate ajunge în nord?
Ismet dădu descurajator din cap.
– E aproape imposibil. Ai nevoie de un permis de trecere pe care irakienii nu-l eliberează străinilor. În mod oficial, nu există o problemă kurdă. Nimeni nu trebuie să vadă satele distruse şi să-şi dea seama că cei de la conducerea centrală nu controlează nordul ţării. Pe lângă asta, kurzii te vor întâmpina cu focuri de armă.
James insistă.
– Trebuie totuşi să existe şi o cale neoficială de a ajunge acolo.
Ismet zâmbi
•- Unde te crezi? Armata a instalat baraje pe toate drumurile din douăzeci şi cinci în douăzeci şi cinci de kilometri. Nici un irakian nu va risca să te conducă. Nu există decât un singur drum, prin Kirkuk.

Intrară în localul de noapte. Şase poliţişti cu căşti roşii, fiecare dintre ei înarmat cu un pistol mitralieră de provenienţă cehoslovacă, păzeau intrarea. N-au fost percheziţionaţi pentru că erau străini.
Ali-Baba era o sală imensă şi întunecoasă cu un plafon foarte ridicat, o scenă şi o estradă pe care cânta o orchestră arabă. O dansatoare din buric, enorm de grasă, îşi tremura cele o sută de kilograme pentru o asistenţă venită acolo să se distreze. Ismet şi James se aşezară în partea din fund a sălii, care era puţin mai înălţată.
După ce comandară invariabila bere Ferida, turcul se plecă imediat spre James.
– Îi vezi pe cei doi de la masa de colo? Agenţi baasişti. Îşi notează numele celor care vin des ca să le ceară contribuţii voluntare... Să nu inviţi vreo femeie la masă - costă treizeci de dinari!
Dar James se gândea la cu totul altceva, decât să facă curte animatoarelor.
– Sunt kurzi la Bagdad? întrebă el cu glas scăzut după plecarea chelnerului.
Turcul se strâmbă cu dispreţ.
– Majoritatea sunt djach, trădători, care s-au dat de partea irakienilor pentru un pumn de bani. Când partizanii lui Barzani1 pun mâna pe ei, îi taie în bucăţele.

Dansatoarei, din buric îi luă locul o trupă de dansatoare europene, purtând maiouri cu paiete şi fuste eva1 Mulla Mustafa al Barzani, conducătorul insurecţiei kurde (1961-1970) împotriva guvernării irakiene. Moare în 1979, la Washington, în vârstă de 77 de ani (n.t.).
zate, care executa un dans ciudat ce se asemăna atât cu can-can-ul franţuzesc cât şi cu paso doble, exhibând cât mai multă carne albă cu putinţă. Deprimant.
– Majoritatea sunt cubaneze, îi explică Ismet, care. părea că are o slăbiciune pentru animatoare.
Dar James ţinea la ideea lui.
– S-ar zice că îi cunoşti bine pe kurzi, insistă el. Âjută-mă să-i întâlnesc. Mi-ar plăcea să scriu ceva despre ei.
Ismet bău o înghiţitură de bere. Ezita. Deodată se hotărî.
– Am un amic kurd, aici la Bagdad. Djemal Talani. O să-i telefonez. Dacă va fi de acord, vom merge la el să bem un păhărel.
– Păi credeam că se ascund! se miră James.
– Nu toţi< îi explică Ismet. Acesta e o persoană oarecum specială. Face parte dintr-o familie foarte importantă, care se ocupă cu afaceri de trei generaţii. I-a ajutat pe unii din şefii actualei guvernări când erau în exil, pe vremea generalului

Kassem," care îi hăituia pe cei din partidul baas. De aceea aproape că-i dau pace. Dar nu are dreptul să-şi vândă proprietăţile, altfel ar fi plecat de multă vreme.
Lui James personajul i se părea cam dubios.
– Cunoaşte nişte kurzi adevăraţi? se interesă James.
Ismet râse.
– Bineînţeles. Câţiva dintre verii lui sunt în închi- soare sau în mişcarea de rezistenţă. Dar e prudent. El se duce des la Suleymania. Aşteaptă-mă, mă duc să-i telefonez.
În lipsa lui, James încercă să privească cu interes o a doua dansatoare din buric, a cărei noutate1 consta în a cere unui spectator şiragul de mătănii, pe care şi-l strecura apoi în slipul paietat, pentru ca apoi să pro- voace mare agitaţie când îl arunca în sală după ce îl folosise. James îl văzu în sfârşit pe Ismet întorcându-se radios.
– Acceptă să te întâlnească. Să mergem.
*
* "
Casa lui Djemal Talani era situată în nord, pe Saa- dun Street, într-un vechi cartier rezidenţial. Coborând din taxi, Ismet îi arătă lui James o antenă radio înaltă a cărei balizare roşie strălucea la vreo sută de metri de ei.

– Cartierul General al Securităţii Militare. Suntem într-o companie selectă.
Bătură la uşă. Kurdul deschise imediat. James îl simpatiză din primele clipe. Cu un păr foarte negru, nasul gros şi coroiat, pus la patru ace într-un costum cu o croială europeană foarte frumoasă, Djemal Talani producea o impresie de forţă şi sinceritate.
Kurdul îi conduse într-un salon cu mobile puţine unde aşteptau trei ceşti cu cafea turcească.
Vorbea o engleză perfectă şi, la început, conversaţia abordă numai banalităţi.
James nu-l bruscă, lăsându-l pe noul său prieten să procedeze cum ştia mai bine. Cei doi vorbiră de câteva ori în arabă. În sfârşit, Ismet i se adresă direct lui James.
– Djemal zice că e foarte dificil să-i întâlneşti pe kurzi aici, şi foarte periculos.
– Ceea ce vreau, zise el cu calm, e să merg în nord,' să ttăiesc printre luptătorii din rezistenţă.
Ismet traduse. Djemal râse stingherit.
– Nu e uşor, răspunse el în engleză. Nu pot să te duc eu însumi acolo. Iar riscurile sunt foarte mari.
Dacă ar fi ştiut el ce risca James! Dar trebuia să-şi joace în continuare personajul de ziarist, altfel cei doi ar fi luat-o la fugă urlând...
Insistă, explicând că dorea să facă un reportaj despre kurzi. Dar Djemal se sustrăgea politicos.

– Poate că vei ajunge mai uşor prin Iran, îi zise el. De doi ani iranienii sunt în cele mai bune relaţii cu rezistenţa kurdă. Pot să-ţi dau recomandări pentru câteva persoane care locuiesc acolo.
James se încăpăţâna, însă îi venea greu să le explice de ce voia neapărat să-i cunoască pe kurzii din Irak. Conversaţia se împotmoli. Un servitor tăcut aduse nişte ceşti mici cu o cafea foarte tare şi amară. James începu să creadă că nu fusese primit decât din politeţe. Era exasperat. Se va trezi singur şi neputincios la Bagdad, iar timpul trecea. Poate că Victor Rubin păşea deja spre spânzurătoare.
Mai mult de atât nu-i venea să le spună. În fond, acest kurd era destul de suspect.
După o jumătate de oră, Ismet dădu semnalul de plecare. Djemal notă numele şi numărul camerei lui James de la Bagdad Hotel şi promise că îi va telefona.
James mulţumi fără să fie prea convins. Ajuns afară, îi zise lui Ismet:
Amicul tău nu mi se pare prea hotărât să mă ajute.
Turcul fluieră uşor.
– Ii e şi lui teamă ca tuturor celor care trăiesc aici. Dar trebuie să te mai întâlneşti cu el. Poate că până la urmă vei reuşi să-l convingi. Sunt sigur că ştie anumite filiere. Dacă ar fi fost cu adevărat un trădător, până acum ar fi fost mort. Kurzii nu iartă

nici un ăjach... Oricum, îţi urez noroc, eu plec mâine dimineaţă.'
În holul de la Bagdad Hotel, cei trei agenţi jucau mai departe zaruri.
James fu ispitit să scoată limba la ei. Se duse la culcare destul de prost dispus. Lătrăturile câinilor vagabonzi din Bagdad îl împiedicară multă vreme să adoarmă. Imaginile spânzuraţilor de la televizor îl obsedau. Iveşte tot se lovea de o frică perfect organizată.
*
* *
A doua zi dimineaţă, Djemal Talani îi telefona, pentru a-l invita chiar în seara aceea la un cocteil diplomatic.
James acceptă şi hotărî să hoinărească prin Bagdad până la ora stabilită.
Taxiul îl duse la moscheea Khadom, situată puţin mai la sud, pentru aurirea căreia se folosise aur masiv. Practic era singura atracţie turistică din Bagdad, împreună cu târgurile care înconjurau Raşid Street. După această scurtă plimbare, James hotărî să intre la no-Gardenia, o cârciumă amărâtă de pe malul Tigrului uncie mâncă carne de oaie friptă la un foc prăpădit de petrol, dacă era să te iei după cum mirosea, Neavând timp să meargă să viziteze ruinele de la Ninive, James hoinări pe Saadun Street

mergând până în Piaţa Al-Tharir. Totul era de o tristeţe desăvârşită. Priveliştea cea mai elegantă o oferea vitrina agenţiei Aeroflot, care se învecina cu centrul de recrutare al mercenarilor din El Fatah. Trotuarele erau desfundate, în- trerupându-se brusc pentru a face loc unor porţiuni de pământ bătătorit. Când se întoarse la hotel, numără în hol cel puţin şase agenţi...

* ™ *

James se văzu nevoit să suporte o strângere, de mână învăluitoare şi insistentă din partea gazdei, un tip înalt, cu faţa rozalie şi o mustaţă gen Clark Gabie.

Stăpânul casei era atât de vizibil pederast încât de-venea comic. Ataşat cultural al unei mari puteri, în fiecare lună primea la el funcţionari irakieni, diplomaţi şi ce mai rămăsese din vechea societate din Bagdad. Gurile 'rele şopteau că ţara lui datora mult dragostei pe care o purta omologilor lui irakieni.

În ţările arabe, homosexualitatea e un viciu minor şi întru totul onorabil.

Abia scăpat de gazdă, James căzu literalmente în braţele unui tânăr irakian cu faţa fină şi netedă, căruia nu-i mai lipsea decât o fustă strâmtă ca să arate ca o mireasă foarte drăguţă. Individul îi aruncă o privire galeşă înainte de a-l gratifica cu o

strângere de mână şi mai mângâietoare decât precedenta. Spre furia gazdei - care îi era şi amant - tânărul îl duse pe James spre bufet. Foarte prolix, irakianul îi aduse la cunoştinţă faptul că ştia să cânte şi că în acea seară va da un mini-re- cital. Mai mult, îl invita să vină să-i vadă stampele japoneze. James reuşi să fugă de el profitând de sosirea ambasadorului Olandei.
Dar James nu reuşea să se liniştească- Aşa cum fusese stabilit, Djemal venise la hotel să-l ia la acest cocteil. Kurdul nu scosese un cuvânt despre cele discutate în ajun. Se purta cu James de parcă acesta nu ar fi avut altă preocupare decât aceea de a lua parte la viaţa mondenă a Bagdadului. Bosumflat, James îşi luă cupa de şampanie călduţă şi se retrase într-un colţ aproape liniştit. Era promiţător, ce să zică!
Vreo sută de persoane se înghesuiau în trei încăperi mici. În timp ce o orchestră irakiană interpreta cu intermitenţe melodii folclorice. În picioare, presaţi ca sardelele, invitaţii conversau lipsiţi de posibilitatea de a fuma. Probabil că agenţii erau şi ei prezenţi. Deodată, tinerelul îndrăgostit de James se ivi din mulţime, din ce în ce mai izmenit şi linguşitor, trăgând de mână o fată cu un aer dezgustat.
– Vreau să v-o prezint pe Amal, zise el. Îi place la nebunie să vorbească englezeşte.

James se uită la Amal. Ceea ce te frapa imediat era pieptul ei mare, aproape disproporţionat faţă de talie. Un păr negru şi lung i se revărsa pe umeri, iar gura mare zâmbea tot timpul arătându-şi dinţii' strălucitori. Văzu privirea lui James îndreptată spre puloverul mov şi roşi.
Se prezentă în'clinându-se şi plecă să-i aducă o cupă de şampanie. Tânăra înc-epu să flecărească fără să facă mofturi. Era crainic la Radio-Bagdad, vorbea bine engleza şi părea mai „europenizată" decât celelalte irakiene prezente. Dar când James o întrebă dacă se distra bine, dacă se ducea la dans, irakiana îi răspunse cu un aer înfricoşat:
•- Dar sunt prea tânără! Nu iau parte decât la con-tenirile oficiale.
James era sigur că minţea. Prea îi luceau ochii. Daf nu avea prea multe legături la Bagdad ca să o neglijeze. Picioarele fetei erau fine şi ansamblul destul de tentant, - Şi dacă te-aş invita la dejun? întrebă el zâmbind.
Amal dădu negativ din cap.
– Nu pot. Nu ies niciodată singură cu un bărbat.
Şi avea douăzeci şi trei de ani. James simţea că o atrăgea şi o înspăimânta totodată. Colanţii negri şi fusta destul de scurtă arăta că nu respecta toate regulile femeii musulmane. Privirea îi revenea irezistibil spre sâni.

– Ştiu că am pieptul prea mare, zise ea brusc, furioasă, surprinzându-i privirea. Nu-i aşa că e îngrozitor?
Dar James desluşi o anumită tulburare în vocea ei. Îi spuse că dimpotrivă, dar tânăra îşi încovoie umerii şi se încruntă. Deodată apăru Djemal şi se amestecă în conversaţie. Imediat Amal se purtă mai distantă faţă de James. După câteva clipe se scuză şi dispăru în mulţime, lăsându-l pe James puţin cam necăjit.
– Nu e prea amuzant, îi zise Djemal cu un zâmbet ironic. Dar trebuia să venim aici, adăugă el cu un aer misterios. Curând vom merge în altă parte. Irakianul de colo lucrează şi el pentru ei. E prezent la toate cocteilurile. Ascultă ce se vorbeşte.
James privi în direcţia indicată şi văzu un bătrân adus de spate, cu o privire vicleană. Avea un aer perfect inofensiv cu ochelarii lui fumurii. Nu avu timp să-i răspundă lui Djemal. Neobositul lui amorez apăru din nou, trăgând de data asta după el două femei:
Le prezentă lui James ca făcând parte dintr-un cvartet în trecere prin Bagdad pentru un turneu de concerte. Nişte franţuzoaice. Una dintre ele, Michele, dirija formaţia, cealaltă cânta la contrabas. Michele era destul de drăguţă, deşi apatică şi ştearsă. Cu timiditate, tânăra începu cu James o conversaţie în franceză. Acesta băgă de seamă

foarte repede că contrabasista, în numele muzicii sacrosancte, veghea asupra virtuţii celeilalte ca un balaur. Durdulia aceea ciufulită, încorsetată de principii an- drofobe, o prinse cu autoritate de braţ pe colega ei după zece minute de conversaţie.
– Vino, Michele, trebuie să te prezint ataşatului cultural al Germaniei de Est.
Era cât se poate de evident că se temea ca nu cumva James să nu o abată de la muzică pe şefa orchestrei. Numai că acest gând era departe de el. Chiar regreta de a-i •fi propus vag tinerei franţuzoaice să viziteze împreună ruinele de la Ninive, deoarece locuiau la acelaşi hotel. Din fericire nu erau decât vorbe fără importanţă aruncate la un cocteil.
Djemal dispăruse din nou. James plecă în căutarea tinerei Amal. O găsi admi.rându-l pe cântăreţul pederast, care îşi etala talentul în faţa asistenţei. Amantul lui, organizatorul seratei, chicotea de bucurie în rândul din faţă.
James o atinse uşor şi ea se întoarse. Mâna lui I se aşeză pe şold şi tânăra nu făcu nimic ca să-l evite. Dar când se aplecă spre urechea ei, Amal îşi duse un deget la gură.
Răbdător, James aşteptă sfârşitul vocalizelor cu acompaniament de tamburină. În sfârşit, cântecul se termină şi spectatorii se împrăştiară. Cu Amal în

frunte, James se îndreptă hotărât spre grădină. Era singurul loc unde ar fi putut fi cât de cât liniştiţi. Cu coada ochiului o văzu pe Amal că ezită. Apoi tânăra se hotărî să vină după el păstrând o mică distanţă. Luminată slab de două felinare, grădina era pustie. James se sprijini de perete şi privi spre cerul înstelat. Mai mult o simţi decât o^văzu pe Amal. Parfumul fetei ajungea până la el. Faptul că venise era un semn bun.
– Vreau neapărat să te revăd, şopti el.
Ea lăsă capul în jos fără să răspundă şi James crezu că se va întoarce la ceilalţi. - -; De ce?
– Îmi placi mult. Eşti cea mai frumoasă femeie de la această serată...
Platitudini care fac totdeauna plăcere. Simţi cum rezistenţa ei slăbea.
– Mâine la şase la hoţelul Semiramis, zise ea foarte repede. Dar nu trebuie să spui nimănui. Îmi juri?
– Jur, şopti James.
Apoi îi căută repede mâna şi i-o sărută. Ea se înfiora, de parcă ar fi fost o mângâiere deosebit de îndrăzneaţă, apoi plecă imediat.
James aşteptă un moment, goli o cupă de şampanie, după care pătrunse din nou în hărmălaia mulţimii. Acum chiar că nu mai avea ce face acolo.
Djemal flecărea cu nişte irakieni. Îi părăsi la apariţia lui James şi veni spre el.

– Te aşteptam. Plecăm.
James nu aşteptă să i se spună de două ori. Se retraseră cu discreţie.
– Te mai întâlneşti cu fata aceea? îl întrebă pe neaşteptate kurdul.
– Da, răspunse James surprins. A acceptat o întâlnire. De ce?
Djemal dădu cu mirare din cap.
– Sau ai noroc, sau e altceva la mijloc. Foarte rar se întâmplă ca o irakiană să accepte să se întâlnească cu un străin. Mai ales când acesta ii face curte.
Djemal avea ochiul ager. Dar nu voia să creadă că şi Djemal era o iscoadă.
Urcară în Mercedes. După nici o sută de metri, Djemal îl întrebă:
– Mai vrei să mergi în Kurdistan? Lui James nu-i venea sa creadă.
– Bineînţeles, răspunse el ascunzându-şi bucuria. Mai mult ca niciodată. Mi s-â făcut lehamite de Bagdad.
– Atunci cred că am să te ajut, -zise domol Djemal. Îi am din ce în ce mai puţin la inimă pe irakieni, adăugă el. sumbru.
– S-a întâmplat ceva între timp? îl întrebă James mirat de aerul lui misterios.
Kurdul zâmbi dispreţuitor. Străzile pustii ale Bagdadului defilau cu rapiditate pe lângă ei...,'- Securiştii.

M-am pomenit cu ei la opt dimineaţa. Am fost obligat să merg la Securitate fără ca măcar să pot bea un ceai, sau să mă rad. M-au interogat şi m-au ameninţat ca pe un răufăcător. Am stat până la cinci după-amiază pe o bancă, f ără'să mănânc nimic. Dacă n-aş. fi cerut să i se telefoneze unui prieten,' care îmi este foarte obligat şi ocupă o poziţie importantă, şi acum aş fi stat tot acolo.
James era din ce în ce mai uimit. •- Dar de unde au ştiut?
– Şoferul taxiului. De fiecare dată când transportă un străin îi informează unde l-a dus...
– Îmi pare rău, n-am vrut să-ţi fac necazuri, zise James jenat.
Kurdul făcu un gest larg.
– Nişte imbecili! Nu sunt obişnuit să se poarte cu mine în felul ăsta. Prin urmare, eşti. hotărât să mergi în nord? S-ar putea să fie foarte periculos.
– În meseria, mea sunt obişnuit cu unele riscuri, zise James, reuşind un understaiement 1 grozav.
~ 1 Afirmaţie incompletă, care nu ilustrează pe deplin realitatea
(1b. engleză, în original-; n. red.).
Djemal opri Mercedesul în faţa restaurantului Matam al Matam, considerat cel mai bun din 'Bagdad, şi se întoarse spre James cu o faţă gravă.

– În acest caz, va trebui ca din clipa asta să faci ce spun eu. Altfel,- amândoi ne vom trezi la închisoare sau atârnând de câte o frânghie... De acord?
– De acord
– • Bun, aşteaptă-mă în maşină.
James îl văzu traversând piaţa şi intrând în clădirea restaurantului. Matam al Matam, considerat cel mai bun restaurant din Bagdad, ocupa primul etaj. Kurdul ieşi peste câteva minute şi se întoarse la maşină.
– Vom aştepta aici, îi explică el. Vor veni să ne ia-
Deja? făcu James foarte excitat.
Lucrurile mergeau mai bine decât prevăzuse.
Djemal râse.
– Nu e încă ce crezi. N-am făcut decât să dau un telefon coaforului meu.
– Coaforului! făcu James uluit.
Djemal izbucni într-un râs zgomotos.
– - întocmai. Nu cunoşti obiceiurile la Bagdad. Aici, când. vrei o femeie, trebuie să telefonezi la un coafor pentru dame. Toate sunt oficine de call-girls. De cele mai multe ori egiptene. Îţi dai întâlnire undeva şi vin după tirie. E mai discret...
- înţeleg, zise James gânditor.
Fără să înţeleagă de fapt ce legătură exista între asta şi călătoria lui în Kurdistan.

Cel puţin socialismul nu distrusese libera întreprindere. Gândul că într-un oraş ca Bagdad exista o reţea de call-girls se dovedea destul de reconfortant. Hotărât lucru, civilizaţia occidentală ducea o viaţă grea. Sau te pomeneşti că şi aceste call-girls erau naţionalizate...
– Poate te întrebi de ce am solicitat nişte call-girls? zise Djemal.
– Zău că nu...
– Nu numai din ospitalitate. Dar suntem supravegheaţi. Dovadă incidentul de ieri. Trebuie să avern un motiv oficial să ne întâlnim. Agenţii nu vor fi bănuitori faţă de doi celibatari care aleargă împreună după femei. După aceea vom putea face ce dorim, nu-i va mai interesa
Ingenios.
Djemal se aplecă spre portieră.
– Iată-l.
Un arab cu o mustaţă subţirică, cu capul gol, zgribulit în haina în care se înfăşurase, apăruse în momentul aceia pe trotuar. Djemal şi James coborâră din Mercedes. Urmă o scurtă discuţie între Djemal şi necunoscut, apoi toţi trei se îndreptară spre un Chevrolet vechi oprit ceva mai departe. După un sfert de oră, maşina oprea la capătul unei alei pustii, în faţa unei vile mici. Arabul deschise porţile pe care apoi le închise imediat în urma

maşinii. Intră înaintea lor într-o încăpere unde nu se găseau decât perne şi unde stăruia un miros vag de tămâie. Djemal părea foarte destins.
Se aşezară turceşte şi o bătrână aduse o tavă de cupru cu ceai şi ţigări. Bărbatul dispăruse. Djemal arătă spre ţigări.
– Haşiş. Dacă îţi place... Ne vor arăta fetele, explică el. Dacă nu vrem nici una, vom plăti numai 250 de fiii [2]şi vom pleca, dar asta ne va complica planurile.
James bău o ceaşcă cu ceai. Se simţea puţin îngrijorat. Bătrâna îşi făcu din nou apariţia şi puse un disc cu muzică arabă la un' pick-up vechi. Prima fată se ivi aproape imediat în cadrul uşii. Purta nişte veşminte ciudate, inspirate din O Mie şi Una de Nopţi: voaluri transparente peste un slip şi un sutien ţesut cu fir de aur. Faţa era drăguţă, deşi foarte tipică, cu un nas coroiat şi o gură mare. ;
Următoarea apăru şi ea imediat. Aproape slabă, lucru rar în ţările arabe, aceasta avea o ciudată faţă triunghiulară, o gură mare exagerat machiată şi nişte ochi mari şi foarte negri. În nara stângă avea înfipt un cuişor de aur.
Nu avea cincisprezece ani.
Cele două fete făcură un fel de reverenţă şi aşteptară cu privirile în jos.
Djemal se întoarse spre James.

---

2 _ 1 dinar = 1000 fiii (n.a.).

– Îţi plac? Se pare că tipul şi-a dat osteneala. Cred că avem în faţa noastră ce e mai bun la ora actuală în Bagdad.
James suspină.
– Fie.
Căile CIA erau nu numai întortocheate, ci şi imprevizibile.
Djemal anunţă vestea cea bună. Cele două fete zâmbiră mulţumite. Îşi câştigaseră seara.
Împinse parcă de aceeaşi pornire, amândouă începură să danseze. Ondulându-se cu o senzualitate destul de primitivă, fetele îşi agitau cu furie şoldurile în legănări fals evocatoare, mişcându-şi fundurile şi aruncând ocheade provocatoare. Djemal părea fermecat. James abia se abţinea să nu râdă," atât de exagerate erau strădaniile lor.
Discul se sfârşi şi dansatoarele veniră să se aşeze lângă clienţii lor.
– A ta se numeşte Leila, zise Djemal; a mea, Sussan.
Sussan avea probabil paisprezece ani, ceea ce nu o împiedica să se simtă în elementul ei. Leila îşi desfăcu sutienul. Avea nişte sâni foarte frumoşi cu sfârcuri enorme. Îi luă uşor mâna lui Jam.es şi i-o puse pe piept. Carnea ei era călduţă şi tare şi, pentru prima dată de când veniseră, indiferenţa lui începu să se destrame...

Fata începu să-şi mângâie sânii cu o mimică semnificativă, masându-se spre sfârcurile ridicate. Sussan puse din nou discul, şi reîncepură amândouă să danseze, dar într-un chip mult mai cuminte, cu pieptul gol sub voaluri. Susan avea nişte sâni foarte mici, cu sfârcurile de un roşu întunecat.
Această orgie cu ceai era destul de tristă. Totuşi cele două fete păreau că se excită una pe alta, antrenate de muzică. În timp ce dansau, se debarasau de ce mai aveau pe ele, rămânând complet goale sub voalurile diafane.
Iar când muzica încetă, amândouă se lăsară să cadă lângă bărbaţi. Imediat aprinseră câte o ţigară cu haşiş şi începură să fumeze punând mai întâi un alt disc. Trăgeau fumuri lungi pe care le ţineau cât mai mult în piept înainte de a le da afară. Totul dură aproape zece minute. Treptat, expresia feţei lor se modifică. Gesturile deveni ră mai vagi şi ochii mai strălucitori.
Leila il prinse de cap pe James şi il sărută îndelung, frecându-se de el. Mirosea a mentă. Apoi, vexată probabil că încă mai era îmbrăcat, îşi lăsă mâna să coboare şi începu să-l mângâie.
James aruncă o privire spre Djemal, care arăta perfect destins. Ajutat de mâinile sârguincioase ale fetiţei, kurdul nu mai avea pe el decât şosetele şi părea că se distrează foarte bine.

După o bătaie scurtă în uşă, apăru imediat capul arabului care îi adusese. Omul se adresă lui Djemal. vrând să ştie dacă dorea nişte vergele cu care să le biciuiască pe cele două fete. Un minut mai târziu, arabul apăru din nou, aducând un mic aparat de proiecţie. În acelaşi preţ intra şi vizionarea unui film porno.
– E neapărat nevoie să-l înghiţim şi pe ăsta? întrebă James.
Djemal zâmbi.
– .Măcar de data asta. Altfel ar părea ciudat.
Leila îl părăsi pe James pentru a porni aparatul, apoi se întoarse şi se lungi pe perne, îi luă mâna, şi i-o aşeză pe sâni.
Necunoscând o limbă comună, nu puteau să vorbească.
Filmul era destul de uimitor. Vreme de zece minute, un soi de gigant bărbos ţinea piept, dacă se poate spune aşa, la două creaturi destul de puţin apetisante. Meritul lui cel mai mare era exhibarea fantasticului atribut masculin cu/care îl blagoslovise natura. Filmul abunda în prim-planuri.
În penumbră nu se mai auzeau decât foşnete de ţesătură. Sussan scoase un mic ţipăt. Djemal gâfâia ca o locomotivă. James întoarse capul şi văzu că o aşezase pe fetiţă pe genunchi, cu faţa la el, şi îi muşca încetişor sânii. Părea că filmul avea asupra

lui un efect considerabil. Pe ecran, sexul enorm al bărbosului pătrundea ritmic în corpul uneia din partenere. Brutal, ca un nebun, Djemal o întinse pe Sussan pe perne şi-se lungi peste ea.
James simţi deodată cuiul de aur al Leilei atingân-du-i uşor pielea pântecelui şi o lăsă în voia ei. Prefera acest mod de a-şi îndeplini obligaţiile, neavând prea mare încredere în profilaxia celor două egiptene.
Partenera lui îşi atinse scopul chiar în momentul în care filmul se termina şi rămase lipită de el mângâin- du-i şoldurile, fără măcar să-şi fi scos voalurile, cu satisfacţia datoriei împlinite.
Sussan dispăru o clipă şi se întoarse cu şervete. James aruncă o privire spre corpul lui Djemal. Kurdul era păros ca o maimuţă.
– Îmi plac fetele tinere, mărturisi el. Cunosc câteva care vin să mă viziteze cu regularitate dimineaţa. Părinţii lor cred că sunt la şcoală. Dar sunt obligat să mă scol devreme...
•- Sussan câţi ani are? întrebă James.
– Doisprezece ani, îi răspunse kurdul domol. E sora bărbatului care ne-a adus.
Djemal se îmbrăcă cu grijă. Era la fel de cochet ca James. Fetele dispăruseră, apoi reveniseră în costume de baie diferite, aducând un platou cu dulciuri greţoase de atâta zahăr. Djemal aprinse o

ţigară cu haşiş, mângâind cu un gest discret sânii micuţei Sussan. Rimelul fetiţei cursese dar rămăsese încântătoare. Mâna lui Djemal se strecură sub voaluri. În timp ce fuma, parcurgea fără grabă corpul docil al partenerei.
– - Ce semnificaţie are acest inel? îl întrebă el pe Djemal arătând spre inelul cu stemă.
Djemal ii explică că era blazonul lui şi îi făcu un mic istoric al familiei sale.
Acum Sussan îl mângâia pe kurd în timp ce el îi povestea lui James cum, în urmă cu treizeci de ani, tatăl lui se bătuse cu englezii în munţii Kurdistanului.
James profită de ocazie.
– Sper că n-ai uitat de proiectele mele? îl întrebă el.
- Djemal zâmbi.
– În seara asta e prea târziu, şi mai întâi trebuie să stabilesc câteva contacte. Rămâne pe mâine, dacă totul merge bine. Vom veni aici şi după aceea ne vom vedea de treburile noastre.
– Cum, tresări James, în fiecare seară trebuie să o luăm de la început?
Kurdul izbucni într-un râs zgomotos.
– Alţii nu s-ar plânge, iar tu eşti oaspetele meu. Dar nu vom bea decât puţin ceai. Voi aranja cu fratele micuţei Sussan. Fetele îi vor da partea lui şi va fi mulţumit. Nici nu va mai asista la viitoarele noastre

vizite, în felul ăsta nimeni nu ne va urmări când vom pleca de aici. Poţi fi sigur că mâine acest egiptean va spune poliţiei unde am fost. Când ne vor urmări şi vor vedea că ne întoarcem aici, nu vor avea nici o bănuială. Îi cunosc, sunt nişte cretini.
James încuviinţă clătinând din cap. Planul părea bun. Oricum, tot nu avea de ales. În sfârşit, îşi luară rămas bun de la fete, care îi conduseră cu puternice manifestări de tandreţe. Djemal lăsă două bancnote de o sută de dinari, un adevărat gest regal.
Merseră pe jos aproape cinci sute de metri până când găsiră un taxi. La un colţ de stradă, James aproape că* se izbi de un bărbat ascuns în umbră. Un arab înfăşurat în veşmântul său lung cu glugă, ţinând pe umăr o puşcă veche marca Pringfield. Îi salută cu respect pe cei doi bărbaţi ducându-şi mâna dreaptă la turban.
– Cine e? întrebă James.
– Un fel de paznic, îi explică Djemal. Stau de pază din cauza bandiţilor care mişună prin Bagdad, şi mai spionează puţin şi pentru guvern. Îi găseşti aproape peste tot în oraş. Adesea sunt omorâţi ca să li se fure puştile.
În sfârşit ajunseră la maşina lui Djemal. Era unu dimineaţa şi Bagdadul era pustiu. O tăcere desăvârşită întreruptă doar de lătratul câinilor. Djemal suspină.

– Acum o lună au închis majoritatea localurilor de noapte. În noiembrie au interzis mini-jupa întrucât co- rupea tineretul. Oraşul ăsta e mort.
– Unde sunt închişi cei care urmează să fie spânzuraţi? întrebă James cu tonul cel mai indiferent.
Djemal dădu din umeri.
– Toate închisorile din ţară sunt pline. Mai ales vechea închisoare centrală din Bagdad, cea din faţa Ministerului Sănătăţii. Dar acolo nu e nici un deţinut poliţie. Toate cazurile grave iau drumul închisorii din Baakuba, situată la vreo douăzeci de kilometri de Bagdad, în plin deşert. Un cub de beton păzit ca o fortăreaţă. Tot acolo se află şi vărul meu. Nu sunt scoşi din celule decât pentru a fi duşi în curte şi executaţi sau eliberaţi. Îţi vine s-o iei razna.
– M-ar interesa să văd cum arată Baakuba, pentru un articol, zise James.
Djemal nu răspunse imediat.
– Te voi duce acolo, răspunse el. Mâine, dacă vrei. Dar nu ne putem apropia. Şi nu trebuie să fim observaţi. N-ai să vezi mare lucru...
– Va fi destul, îl asigură James.
În sfârşit, avansa!
Trecură pe lângă acel monument ciudat în formă de boltă, ridicat în amintirea celor morţi, unde cei doi soldaţi de pază îşi încălzeau mâinile la un brasero. Puţin mai departe, un Mercedes negru, cu stele albe

pe portieră, staţiona cu toate farurile stinse. Djemal i-l arătă lui James.
– Poliţia. Sunt"' zeci de astfel de maşini noaptea în Eagdad.
La hotel, omul cu turban alb se repezi servil spre el. Djemal remarcă cu glas tare:
– Sper că ţi-a plăcut cum ai petrecut această seară?
James îi mulţumi.
Cei doi bărbaţi din hol jucau mai departe cărţi lângă scară, în ciuda orei târzii.
Ajuns în camera lui, James deschise uşa cu geam şi ieşi pe balcon să-şi pună puţin ordine în idei. În apropiere, Tigrul curgea galben în bătaia lunii. Undeva departe latră un câine.
Începea să se contureze o schiţă a planului, dar totul părea din ce în ce mai dificil. În sfârşit, acum ştia cu certitudine unde se afla Victor Rubin. Dar singurul moment în care ar fi fost relativ accesibil era cel al execuţiei. Cu alte cuvinte, planul trebuia să funcţioneze ceas dacă nu voia să eşueze.
Drumul spre Bassorah se întindea cât vedeai cu ochii, drept înainte, fără viraje. Tot sud-estul Irakului era o stepă pietroasă aproape nelocuibilă, până la Arabia Sau- dită. James scrută partea dreaptă a drumului. Djemal venise să-l ia.de la Bagdad Hotel imediat după dejun.

Kurdul înjura, agăţat bine de volan. De la plecarea englezilor, şoseaua nu mai fusese refăcută niciodată şi camioanele grele care transportau petrolul o deteriorau din zi în zi mai mult.
– De ce au construit această închisoare aşa departe? întrebă James.
Djemal se strâmbă cu dispreţ.
– Le e frică. La Baakuba nu sunt decât deţinuţi politici. Vechea închisoare din oraş are prea multe clădiri în jurul ei. Ar putea fi luată cu asalt. Aici e altfel.
Mercedesul îşi încetini viteza şi făcu la dreapta, intrând pe un drum de pământ.
– Satul Baakuba e mult mai departe, la cincizeci de kilometri, îi explică Djemal. Închisoarea se află la jumătatea drumului între Bagdad şi sat.
Făcură din nou la dreapta, pe un drum îngust, paralel cu drumul spre Bassorah. James aprecie distanţa la aproximativ o milă.
Pe marginea drumului se înşirau câteva colibe din pământ* bătătorit, dar nu exista nici un sat.
Deodată, dintr-o. cabană ţâşniră doi soldaţi şi le făcură semn să oprească^ Amândoi aveau puşti de asalt ruseşti. Djemal se supuse. Urmă un dialog scurt, apoi Mercedesul plecă mai departe.

– Le-am spus că ne-am rătăcit, îi explică kurdul. Nimeni nu merge de bună voie la Baakuba. M-au crezut.
– Barajele sunt dese?
– La fiecare zece-cincisprezece kilometri. Noaptea, nimeni nu are voie să se apropie de închisoare. Se trage fără somaţie..Ziua se fac controale, ca pe toate drumurile din Irak. Uite, ne apropiem.
Colibele de pământ bătătorit erau mai numeroase Malko zări un zid alb, înalt, lung de vreo sută de metri.
– Acolo e, zise Djemal. Închisoarea e mai departe de sat, ca să nu existe nici un risc. Mai mult nu ne putem apropia, altfel ne cer actele. Îi vom da ocol.
James privea cu aviditate. Victor Rubin se afla acolo, la câţiva metri, la fel de inaccesibil de parcă s-ar fi găsit pe o altă planetă.
Începea să-şi facă o idee destul de exactă despre închisoare. Era un dreptunghi înconjurat de ziduri înalte de aproape şase metri, tencuite cu var şi pline de sârmă ghimpată. Se zărea şi un post de observaţie, desigur prevăzut cu o armă automată.
Djemal opri maşina şi se plecă spre James, arătându-i un punct prin geamul deschis.
– Acolo îi spânzură sau îi împuşcă. În curtea din nord-vestul închisorii. E singurul moment când deţinuţii ies din celulă. Politicii nu au dreptul nici la

plimbare, nici la destindere. De la celulă merg direct la ştreang. După aceea, când au terminat, înalţă pe închisoare steagul negru.
– De unde ştii asta? îl întrebă James.
Djemal porni maşina cu un surâs amar.
– Vărul meu e închis la Baakuba, şi mulţi dintre prietenii mei au trecut pe-acolo.
James înregistra. Ar fi avut la dispoziţie doar câtev^ minute ca să acţioneze. O marjă de siguranţă mult prea! mică. Niciodată nu mai fusese făcută o astfel de tentativă.
– Condamnaţii sunt scoşi pe rând? întrebă James.
Djemal scutură din cap.
– Nu. Ii adună în nişte cuşti, în curte, ca să poată vedea supliciul prietenilor lor. O chestie foarte irakiană.
– Mai sunt şi alte rituri?
– Nu, răspunse kurdul după o clipă de gândire, şapte şi jumătate dimineaţa. Niciodată mai devreme, nimic special, cu excepţia orei. Totdeauna între şapte şi şapte şi jumătate dimineaţa. Niciodată mai devreme, pentru că ofiţerii care comandă execuţia vin de la Bagdad şi nu le place să se scoale cu noaptea în cap. Totul se petrece foarte repede, deşi nu e decât o singură spânzurătoare.

După aceea desfac cadavrele din ştreang, le încarcă într-un camion şi le duc în Piaţa Al-Tahrir ca să le spânzure din nou.
Închisoarea se pierdea în urma lor. În bătaia soarelui părea chiar elegantă cu zidurile ei albe. James remarcă, o linie de înaltă tensiune ce se întindea la aproximativ cinci sute de metri, de cealaltă parte, paralel cu drumul spre Bassorah. /
Pentru un avion, ea constituia un excelent punct de reper. Blocul de beton se afla între aceste două linii, uşor de identificat în mijlocul acelui peisaj îngrozitor de plat. Iar închisoarea era singura clădire din material tare pe o rază de treizeci de kilometri, de la coşurile cărămidăriilor.
Djemal conduse un kilometru, apoi făcu la stânga pentru a ajunge la şosea. James înregistra peisajul. Din păcate, nimic deosebit. Nu era un teren propice pentru un atac prin surprindere.
– Se evadează des de la Baakuba? întrebă el.
Kurdul scutură din cap.
– Nimeni n-a reuşit până acum. Sunt mulţi gardieni, în sat, la o sută de metri de-aici, e un post militar dotat cu câini şi arme automate. Şi ai văzut zidurile? Nu e vorbă de pietre separate, ca la închisoarea centrală din Bagdad, ci de ciment. Iar faţada e luminată noaptea de reflectoare.

Baakuba era un mic lagăr de concentrare. Pe drumul de întoarcere, James îşi chinuia deja mintea să găsească un plan realizabil. Nu numai că trebuia să pătrundă în închisoare, dar acest lucru era obligatoriu să se întâmple' la o oră exactă într-o zi precisă - cea în care aveau loc execuţiile! |
Kurdul nu pusese nici o întrebare. James se întreba dacă nu cumva ghicise adevăratele motive ale plimbării. Dar cine ar fi putut avea ideea nebună să atace închisoarea de la Baakuba, în inima unei ţări osţile?
Ceva mai departe, Djemal făcu un ocol şi îi arătă lui James o mare proprietate închisă.
– Bagdad Society Club. Autorităţile l-au închis acum patru luni. Pentru că era singurul loc unde se putea vorbi fără teamă. Toţi ne cunoşteam unii cu alţii. Nu aveam nici un agent printre noi.
g - Irak Teroarea KurdS
Fără comentarii.
Până la Bagdad nu şi-au mai spus nimic, pierduţi amândoi în gânduri.
James era în sfârşit în posesia primei informaţii pal-; pabile. Dar mai avea nevoie şi de altele. Cele mai greu ele obţinut. Avea împotriva lui o armată regulată, ajutată de o populaţie fanatică şi o sumedenie de agenţi.
*

* " *

Senzaţia că eşti supravegheat în mod constant e epuizantă şi James începea să simtă şi el primele simptome ale bolii care făcea ragavii la Bagdad: frica., Găsi pe planul oraşului hotelul Semiramis. Nu era prea departe, în nordul arterei Saadun Street. James hotărî să se ducă pe jos, ca să poată reflecta mai în linişte. Şi atâta pagubă dacă era urmărit. Nu era o întâlnire foarte compromiţătoare. (

*

$ " *

Amal sosise înaintea lui. Aştepta într-un colţ al barului de la Semiramis, o încăpere lipsită de farmec, luminată de neon. Când îl zări, tânăra îşi lăsă în jos ochii negri, încurcată. James se aşeză lângă ea şi îi sărută mâna.

Barul era pustiu. Semiramis, mic hotel de vreo treizeci de camere, foarte curat, se afla la un kilometru de Bagdad Hotel, pe o stradă liniştită, înconjurat de o mică grădină. James se întrebă de ce-i dăduse tânăra întâlnire în acel loc, care nu era totuşi un loc discret.

– Ce vrei să bei? o întrebă el.

– Oh, nimic nu trebuie să rămânem aici, şopti ea. Nu vreau să fiu recunoscută.

James îşi reţinu un gest de enervare. Pentru moftu-rile astea merita o bătaie bună la fund.

– Unde vrei să mergem?
– N-ar fi trebuit să vin, gemu ea. Ce-ai să crezi despre mine? Nu ies niciodată cu bărbaţi.
James era informat despre calvarul tinerelor fete din ţările musulmane. Dacă nu se păstrau virgine până la căsătorie, în noaptea nunţii erau repudiate. Şi în ciuda aparenţei sexy, cu siguranţă că Amal era fecioară. E adevărat că te mai puteai înţelege cu cerul, graţie unor chirurgi îngăduitori şi abili.
Avu nevoie de zece minute de răbdare pentru a o face pe Amal să mărturisească că una dintre prietenele ei avea un apartament lângă hotel şi că îi dăduse cheia. Cu condiţia să fie discreţi, se puteau întâlni acolo, dar că nu trebuia să tragă de aici concluzia că voia să-i acorde favorurile ei.
James acceptă totul. Barul era sinistru şi o simţea pe * Amal -atât de stingherită încât situaţia devenea jenantă. Tânăra tresărea de fiecare dată când se deschidea uşa. După ce îi explică unde se afla casa prietenei sale - nu voia să plece de acolo împreună - tânăra se ridică şi ieşi.
James bău fără grabă votca, pentru a-i lăsa timp să ajungă.
Casa se afla la mai puţin de o sută de metri de hotel. Semăna cu toate celelalte case din Bagdad: avea în jurul ei o mică grădină. Nu se vedea nici o lumină şi James se întrebă dacă nu cumva Amal pur

şi simplu se eschivase. Bătu la uşa de la parter şi aceasta se deschise imediat.
Avu un şoc agreabil. Haina neagră purtată mai înainte ascundea o imagine neaşteptată: ciorapi negri, o rochie care se mula pe pieptul ei extraordinar şi se oprea la jumătatea coapsei, un nor de parfum. James îi întâlni privirea şi îşi zise că timpul vorbelor trecuse.
Fără să-i lase răgaz să protesteze, James o luă în braţe, şi o sărută.
La început fata se zbătu cu furie, lovindu-l cu picioarele, ferindu-şi gura, încercând să se desprindă de el. James suspină în sinea lui. Nu mai era la vârsta când pupi fetele cu forţa.; ţ îi lăsă gura şi îşi coborî buzele pe gât, deasupra gulerului rochiei. Şi imediat avu impresia că o branşează pe Amal la 220 V.
Tânăra încetă imediat să mai opună rezistenţă, gura ei îi acoperi buzele şi îi simţi sânii strivin- du-i-se de piept. Nu numai că îi răspundea la sărut, dar se agăţa de el ca o înecată. I
.Urmă o sărutare interminabilă, în timpul căreia se legănară ca doi beţivi în holul apartamentului.
Corpul fetei era parcurs de tresăriri nervoase cu un efect erotic stupefiant. De parcă muşchii ei ar fi avut o viaţă independentă. Cu ochii daţi peste cap, fata nu mai trăia decât cu gura şi cu limba, lipită cu tot corpul de James. Acesta, pentru prima dată de când

venise la Bagdad, îşi pierdu din vedere, provizoriu, problemele. Agenţii secreţi sunt şi ei oameni!
Când îşi aşează mâna pe pieptul ei, peste mătasea groasă a rochiei, crezu că Amal îi va smulge pielea de pe ceafă. Sânii, deşi mari, erau tari ca piatra. La început ea îi îndepărtă mâna, apoi îl lăsă, abandonându-i-se, sprijinită r de zid, împietrită. Ori era isterică, ori nu atinsese un bărbat de un an de zile.
Până la urmă eşuară pe o canapea hodorogită, gâfâind, cuprinşi de vrajă. Ochii ei aruncau pur şi simplu fulgere, James îi mângâie unul din picioare, deasupra genunchiului, şi ea gemu, îşi lipi din nou gura de buzele lui, fre- cându-se cu furie de el ca o pisică în călduri.
James vru să-i desfacă fermoarul de la rochie, dar Amal se sustrase cu o mimică furioasă.
– Nu sunt o târfă! şopti ea.
Erau primele cuvinte pe care le schimbau. James se abţinu să o întrebe ce voia să spună, după cele întâmplate până atunci.
Vrând parcă să fie iertată, Amal reveni la atac. Făcu o mişcare şi îşi descoperi una din coapse aproape în întregime, până acolo unde ciorapul se prindea de jartieră şi James îşi lăsă mâna să alunece mai sus decât i-ar fi permis decenţa. Avea scuze. Amal fu zguduită de un asemenea fior încât James

crezu că ajunsese la orgasm, li muşcă crunt de buză şi îi respinse. Asta nu era femeie, era o pisică sălbatică. Ce ar fi fost dacă se lăsa iubită?
– Să nu mă atingi, îl imploră ea cu jumătate de glas, asta mă înnebuneşte!
Continuând un astfel de joc, cu siguranţă că ar fi înnebunit complet. Sfârcurile sânilor parcă voiau să treacă prin ţesătura rochiei. James intrase şi el în joc până la urmă. Îi întărâtă vârful sânilor şi o sărută pe gât.
Ea îl muşcă de mână, apoi se lipi de el, cu limba afară din gură.
Se rostogoliră din nou pe divan, înlănţuiţi. Când simţi cât de mult o dorea James, Amal îşi dădu complet ochii peste cap, vârându-se în el cu brutalitate, ondulându-se atât de bine încât ajunse la rezultate care îi depăşiră speranţele. Rămase cu ochii închişi, savurându-şi plăcerea.
Dar după aceea îl respinse de-a binelea, îşi trase rochia în jos şi se aşeză pe divan, cu ochii strălucitori şi obrajii roşii.
– Sunt virgină, mărturisi ea. Nu voi putea niciodată să fac dragoste cu tine. Doar să flirtez.
Slavă Domnului, avea o concepţie generoasă despre flirt!
Abia în acel moment îşi dădu seama James că ceafa lui sângera. Amal îl zgâriase temeinic. Frumos

exemplu de refulare. O adevărată iapă furioasă. Ceva mai potolită, tânăra îi turnă ceai de mentă şi începură să flecărească. Voia să ştie totul despre Europa: cum se îmbrăcau femeile, cum făceau dragoste, cu cine. Încetişor, James o aduse la subiectul care îl interesa pe el. Ocupaţia ei.
– Vreau să devin o mare actriţă, zise ea cu mândrie, dar aici e foarte greu. Aşa că pun discuri la Radio Bagdad în fiecare zi de la şase dimineaţa la două după-amiaza.
– Voi veni să te văd, glumi James.
Amal sări ca arsă, de parcă cel din faţa ei ar fi pronunţat o obscenitate.
– Oh, nu, nu trebuie să faci asta! De altfel nici nu te vor lăsa să intri la Radio. Străinii au nevoie de o autorizaţie. Şi apoi nimeni nu trebuie să ştie că ne întâlnim. Dacă mă întâlnesc cu tine, o fac pentru că eşti străin şi nu cunoşti pe nimeni aici. Directorul de la Radio mă întrebă în fiecare zi dacă vreau să cinez cu el şi eu refuz
– Asta e foarte măgulitor, zise James.
– Mă sperie, continuă ea cu un aer înfricoşat. Anul trecut a violat o fată şi a băgat-o la închisoare pentru că. se plângea. E foarte influent în partidul baas.
Ca să-i împrăştie aceste temeri, James o sărută din nou şi corida reîncepu. Dar tânăra refuza cu

începăţânare să se dezbrace, chiar şi parţial. Până la urmă, tot acest manej devenea exasperant. James îi înţelegea teama de viol.
Care nu era complet nejustificată.
– Acum trebuie să plec, îl anunţă Amal ridicându-se brusc.
Văzând starea fizică în care se afla James, tânăra se lipi de el, tristă şi umilă.
– Nu trebuie să ne mai vedem. Ţi-am spus că nu pot să fac dagoste cu tine. Sunt o sumedenie de fete la Beirut care vor accepta. Pot să vorbesc cu coafeza mea.
Şi ea! începea să devină o obişnuinţă. James încercă să-şi recapete calmul.
– Mi-ar plăcea totuşi să te revăd, Amal. Mâine la aceeaşi oră? o întrebă el.
Ea se prefăcu că ezită.
– Nu ştiu dacă voi putea veni. Şi apoi, e periculos... dacă suntem văzuţi...
James îi luă mâinile şi i le sărută.
– Îţi pomit că nu vom fi văzuţi. Voi avea grijă să nu fiu urmărit când plec de la hotel.
Se sărutară cu aceeaşi violenţă ca la început. O adevărată lavă incandescentă această Amal! El plecă primul, încă gâfâind. Strada părea pustie, dar toate acele case în ruină ascundeau atâtea cotloane încât nimic nu era sigur. James spera să nu fi fost

urmărit. În minte începea să i se contureze vag o idee în legătură cu Amal.
*
* " *
Dosarul lui James se mai îmbogăţise cu un raport de trei pagini. O relatare succintă a dezmăţului în compania celor două call-grils şi o notă mai scurtă care semnala plimbarea făcută la închisoarea din Baakuba.
Singur în biroul lui, generalul Okeili îşi sugea gânditor creionul verde. Apoi îl aşează jos, îl luă pe cel roşu, ezită. O notă cu roşu însemna „acţiune imediată" - fie eliminarea, fie expulzarea din ţară. Mina atinse uşor hârtia şi, prea ascuţită, se rupse. Generalul nu era superstiţios, dar credea în semne. În plus, încă nu avea o părere formată despre cazul James. Luă iar creionul verde şi reciti cu grijă rapoartele.
De ce această deplasare la Baakuba? Fusese notat numărul maşinii şi fusese semnalată prezenţa unui bărbat blond. Compararea cu informaţiile primite de la cei care executau supravegherea la Bagdad Hotel permisese imediat identificarea lui James. Generalul Okeili făcu un semn de întrebare pe margine.
Citi cu o anumită plăcere cel de al doilea raport. Egipteanul, cu ochiul lipit de o gaură în perete, asistase la tot ce se petrecuse şi descrisese cu un

lux de amănunte care nu-şi avea locul într-un document serios. Dar nu cunoştea intenţiile patronilor lui, aşa că prefera să păcătuiască prin exces decât prin omisiune.
Generalul îşi puse parafa la sfârşitul raportului şi îl clasă. În direcţia asta, totul era foarte normal. Începea să creadă că intuiţia îl înşelase în privinţa lui James. Plimbarea la Baakuba s-ar fi putut explica printr-o simplă curiozitate.:.<
Ridică receptorul telefonului şi ceru centralei legătura cu colonelul Cerkov, de la ambasada sovietică. Clădirea ambasadei se afla la celălalt mal al Tigrului, la o distanţă de peste doi kilometri. Colonelul vorbea perfect araba. Imediat ce obţinu legătura, generalul îl întrebă direct:
– Ce ştiţi despre bărbatul de care v-am vorbit?
Din păcate, rusul încă nu ştia nimic. Trimisese o telegramă codificată la Moscova, dar răspunsul încă nu venise. GRU trebuia să verifice la KGB şi asta dura câteva zile ca să se evite orice eroare posibilă. Omologul lui va fi ţinut la curent de îndată ce va avea noutăţi.
Generalul închise satisfăcut. Obţinea două lucruri dintr-o dată. Copia telegramei trimisă de colonelul Cerkov era pe biroul lui, dar îi bănuia pe ruşi că au un mijloc de comunicare cu Moscova. Dacă colonelul Cerkov ar fi fost în posesia răspunsului, fără ca el,

Okeili, să-l fi ştiut deja, asta ar fi constituit dovada aproape sigură că bănuielile lui erau întemeiate.
Şi mai avea un motiv de satisfacţie. Tânăra "Amal Sruki, pe care Securitatea Militară o folosea uneori pentru mici „sondaje" pe lângă suspecţii străini, părea să-l simpatizeze pe acest ziarist austriac. Ea primise aprobarea să-l reîntâlnească iar întâlnirile aveau loc într-o clădire care aparţinea Securităţii Militare.
La sfârşitul ultimului raport, Latif Okeili scrisese cu creionul verde: j.j
Să se continue supravegherea. Să mi se raporteze zilnic.
Djemal sosise la hotel pe jos. James, cave aştepta în hol, ieşi imediat ce-l zări. Kurdul ezită la alegerea taxiului. În cele din urmă alese o maşină 404 Peugeot, veche, ai cărei şofer avea o faţă deosebit de servilă.
După douăzeci de minute coborau în faţa vilei în care locuiau cele două egiptence.
– De ce ai ales taxiul ăsta? îl întrebă James după ce rămaseră singuri. Era cel mai murdar.
Kurdul râse domol.
– Ăsta sunt singur că e agent, îi explică el. Ceilalţi vor fi acum liniştiţi, n-au să ne urmărească. Peste zece minute, omul nostru va fi la hotel şi va raporta unde ne aflăm. Sunt prea leneşi ca să se ocupe de

ce vom face după aceea. E mai plăcut să stai la căldurică şi să joci cărţi bând ceai.
Sussan şi Leila îşi primiră clienţii cu manifestări de bucurie. Dinarii erau cam rari la Bagdad în perioada aceea a revoluţiei.
Încercând să se europenizeze, tinerele îşi schimbară voalurile cu pantaloni din lastex. mulaţi pe corp, şi pulovere din lână ajurată pe diagonală, prin care înţepau sfârcurile sânilor.
D jemal le luă la întrebări după primele îmbrăţişări şi îi traduse lui James.
– Tocmai cum îmi zisesem şi eu. Fratele lui Sussan nu e aici. Nu se va întoarce până mâine.
Calculele kurdului se confirmau. James nu mai putea să stea locului. În sfârşit, va face ceva cu adevărat util. Dar nu mai înainte de a se preta la un minimum de ceremonial. Ceai, dans, libertinaj. Cele două egiptene îşi dezgoliseră deja sânii când Djemal se opri.
Mai întâi puse două bancnote de o sută de dinari pe masă, apoi le vorbi îndelung şi rezumă pentru James.
– Le-am explicat că întâlnirea de ieri ne~a obosit, dar că ne vom întoarce poate chiar mâine pentru tot programul. Nu trebuie să le ofensăm.

Totuşi, văzând-o pe Sussan cât este de încruntată", ea fiind cea mai tânără şi deci cea mai conştiincioasă, Djemal se lăsă puţin mângâiat.
Dar după un sfert de oră cei doi bărbaţi erau afară. Faţa lui Djemal deveni deodată încruntată, Începu să meargă foarte repede, trăgându-l pe James de braţ.
Colţul acela era destul de sinistru. Terenuri virane care mărgineau fluviul, cocioabe din pământ bătătorit cufundate în somn, un cinematograf izolat şi câteva clădiri mai moderne neluminate. Nu se vedea nici ţipenie de om.
– Mergem acolo? întrebă James.
Djemal zâmbi nervos.
– Nici vorbă, dar o precauţie- în plus nu strică nici-odată.
Ascunşi după o porţiune de zid. aşteptară minute nesfârşite cu urechea la pândă. Dar. În afară de lătratul câinilor, nici un zgomot nu tulbura tăcerea nopţii. În sfârşit,,Djemal urcă în maşină, făcându-i semn lui James să nu trântească portiera. Maşina demară şi nu aprinse farurile decât atunci când ajunse într-o piaţă mare, strălucitor luminată. Ceva mai departe, o maşină cu o stea albă staţiona în umbră,. Îngrijorătoare şi sinistră.
Urmă din nou cursa pe străzile pustii ale Bagdadului. Djemal nu scotea o vorbă. Apoi opri brusc.

Ajunseseră pe o stradă îngustă, cu case dărăpănate, fără cel mai modest sistem de iluminat. Un loc ideal pentru asasini.
Djemal coborî şi se pierdu în umbra unui zid, apoi îi trase pe James lângă el.
– Am ajuns, zise kurdul. Într-o pivniţă, la capătul acestei străzi, se afla un grup de.kurzi din nord care se. ascunde de mai multe zile. Sunt comandaţi de o femeie. Ea e foarte cunoscută la noi. Îi zicem Pantera Neagră. Foarte romantic, nu? în realitate o cheamă Gule, ceea ce înseamnă „trandafir". Vorbeşte engleza. Îi poţi cere să te ducă în nord. E anunţată că soseşti.
James tresări.
– Cum? Nu vii cu mine?
Kurdul scutură din cap.
i -,Nu. Nu pot să-mi las maşina aici. E prea riscant.:Dacă ar da peste ea o patrulă, atunci ar scotoci tot cartierul ca să vadă unde sunt. O să mergi până la capătul străzii. Acolo te aşteaptă un bărbat, li vei spune „Gule". El te va conduce.
– Şi cum mă întorc? întrebă James nici pe departe liniştit.
– Te vor însoţi ei. Dar dacă vrei să mergi în nord, atunci trebuie să te obişnuieşti cu anumite precauţii şi unele riscuri.

Era un blam adresat pe ocolite. James încercă să străpungă cu privirea întunericul străzii şi se simţi tare singur. Hotărât lucru,' ar fi trebuit să-l ia cu el pe Krisantem. Dar acum era cu neputinţă să mai dea înapoi.
– Bine, zise el. Mă duc. Mulţumesc.
O porni cu un pas ferm pe mijlocul străzii înguste. Când întoarse capul, la jumătatea drumului, kurdul dispăruse. Imediat auzi motorul maşinii care se îndepărta. Zgomotul paşilor săi îi părea monstruos şi puţin lipsi să nu facă cale întoarsă. Mirosea a capcană de la o poştă, în fond, abia îl cunoscuse pe Djemal. Capătul străzii era atât de întunecos încât nici măcar nu distingea uşild1 caselor.
Se împiedică de o piatră, înjură în germană şi nu lipsi mult ca să se întindă pe jos cât era de lung. Pământul bătătorit pe care mergea era plin de găuri mari. Pe terenurile acelea virane care mărgineau străduţa, puteau să stea la pândă zeci de ucigaşi. Nu ştia nici măcar în ce parte a» Bagdadului se afla. Cu siguranţă că nu într-un cartier rezidenţial. Deşi la zece metri de Saadun Street se găseau nişte bidonviluri îngrozitoare din pământ bătătorii unde trăiau familii întregi împreună cu caprele lor!
Strada se termina printr-un cot în unghi drept, vag luminat de un felinar depărtat. Nu prea departe se auzi lătratul unui câine. Apoi, foarte departe, răsună

o rafală de armă automată. James înainta încordat, aşteptându-se la orice.
Se opri. Nimeni. Aşteptă cât ai număra până la o sută, nemişcat, începând să creadă că fusese o glumă, apoi strigă încetişor:
– Gule!
Nimic.
Se întoarse, mergând pe lângă ziduri, în căutarea anei siguranţe iluzorii.
Deodată un obiect ascuţit îi intră în. spate. Deşi era prevenit, James tresări violent. Întoarse capul şi văzu în penumbră faţa sălbatică a unui bărbat eara.îi înfigea lama unui pumnal în şale. Ieşise fără cel mai mic zgomot din- tr-un ungher pe lângă care James tocmai trecuse.
Poate că îl şi atinsese în trecere pe omul acela.
– Gule, zise James încet.
Celălalt nu răspunse. Dar îl împinse într-un intrând dintre două case. James înainta pe bâjbâite, rostogolind pietrele sub picioare. Apoi se pomeni în faţa unei uşi din lemn. Ghidul o luă înaintea lui şi o deschise cu o lovitură de umăr, îl împinse înăuntru, apoi o închise repede.
În locul acela era întuneric beznă. James auzi zgomotul unui scotocit apoi necunoscutul scăpără un chibrit şi aprinse o lampă veche de petrol. Se aflau într-o încăpere goală, cu paie pe jos. Fără să-l

scape o clipă din ochi, necunoscutul dădu la o parte paiele, dezvelind o trapă pe care o şi deschise. În acelaşi moment James zări doi ochi roşii în penumbră: erau observaţi de un şobolan mare cât o pisică adultă.
Brrr!
La un gest al ghidului, James pătrunse prin deschizătura îngustă ce ascundea o scară hodorogită. Era în întregime la discreţia ciudatelor lui gazde.
Se pomeni într-un soi de debara. Imediat îl lovi în faţă. un miros groaznic. De parcă ar fi ajuns într-un topim ele cadavre. Mireasma dulceagă a morţii se amesteca cu cea de putreziciune. Aproape că nu puteai suporta.
Bărbatul care îl însoţise până acolo, îl apăsă pe' umăr pentru â-l face să se aşeze. Şi această încăpere era luminată de o lampă cu petrol. Dar lumina era atât de slabă încât nu distingea în jurul lui decât umbre, culcate sf sprijinite cu spatele de perete. Încăperea nu era mai înaltă de un metru şi jumătate. Pereţii erau umezi.
Avu nevoie de câteva secunde până când se obişnui cu penumbra. Apoi ceva se mişcă şi o mână invizibilă apropie lampa cu petrol de capul lui. Dar mai întâi văzu ţeava lungă a unui revolver enorm, îndreptat spre faţa s- îoar la câţiva centimetri. Arma

era ţinută de mâna unei femei cu unghiile făcute, mână la fel de mare ca mâna unui bărbat.
În spatele pistolului se vedea o faţă lată şi ştearsă, cu doi ochi mari şi gălbui, aproape ca cei ai lui James, un nas turtit şi o gură senzuală cu buze groase. Femeia era întinsă pe un soi de pat mizerabil, îmbrăcată cu pantaloni bufanţi după moda. kurdă şi o tunică militară kaki, descheiată îri faţă, lăsând să se vadă un pansament murdar care îi înconjura pieptul. Un al doilea pistol, acesta automat, se zărea la centura ei lată, împreună cu un pumnal încovoiat şi un ţigaret lung de lemn.
Lumina lămpii crescu şi James desluşi lângă pat un lighean mare cu un lichid alb şi grămezi de cartuşiere pentru cele două puşti lungi de fabricaţie cehă agăţate de perete.
James se simţea tare stingherit. Ce voia.să însemne această primire?
Femeia spuse câteva cuvinte, fără să-l scape din ochi. Bărbatul care îl adusese dădu din cap afirmativ şi James avu presentimentul unei catastrofe. Femeia repetă aceeaşi frază.
– Spune că te va omorî, zise bărbatul.
Văzut de aproape, nu. prea avea aerul unui arab cu ochii lui verzi şi părdl roşu. Bărbaţii întinşi pe jos se foiră. Abia li se auzea respiraţia:

Pantera Neagră nu părea deloc că glumeşte. James încercă să-şi păstreze calmul. Oricurn, prea multe alternative nu existau. Îşi înfipse privirea în ochii femeii şi întrebă în turcă:
– De ce vrei să mă omori?
Ea păru surprinsă că vorbeşte aceeaşi limbă, dar deveni şi mai suspicioasă.
– Eşti un trădător plătit de arabi, zise ea cu un accent gutural. Dar nu vei avea timp să profiţi de trădarea ta.
– De unde ştii?
– - Ştiu.
Tăcere. Frumos cadou îi mai făcuse Djemal! James începea să înţeleagă de ce nu-l însoţise. Urmă un moment plin de o tensiune insuportabilă. James transpira din abundenţă sub privirea neclintită a femeii.
– Vei muri, djach, zise ea în turcă.
O furie bruscă puse stăpânire pe James.
– Ucide-mă, zise el fără să clipească, dar faci o mare greşeală. Sunt american.
– Minţi! izbucni femeia. Nici un american n-ar risca să vină la Bagdad.
Din nefericire, James nu avea nimic cu ce să-şi dovedească identitatea.
Femeia zâmbi cu cruzime. Pistolul se ridică cu doi centimetri. James văzu butoiaşul rotindu-se lent şi

cocoşul deplasându-se înapoi. Degetul acela gros apăsa pe trăgaci încet şi cu regularitate. Într-o fracţiune de secundă capul lui urma să facă explozie sub impactul glonţului de calibrul 45. Se uită direct în ochi femeii. Nu mai gândea, nu-i mai era frică. Timpul se oprise.
Femeia izbucni în râs cu brutalitate şi îşi reaşeză pistolul la centură.
Schimbarea de atitudine fusese atât de bruscă, încât James rămase ţintuit locului fără să reacţioneze. Acum, sprijinită de perete, Pantera Neagră îl contempla*pe James cu un amestec de aviditate şi interes. Nu era chiar frumoasă şi ar fi sluţit marele salon de la Dior, dar corpul ei masiv şi faţa cu trăsături îngroşate degaja o senzuali- litate animalică, înteţită de brelocurile şi brăţările care scoteau clinchete la fiecare mişcare a ei. Luă ţigaretul lung din lemn, aprinse o ţigară şi îi zâmbi lui James.
– Un trădător nu poate privi moartea în faţă fără să implore milă, zise ea în engleză. M-ai privit tot timpul în faţă, prin urmare sufletul tău e curat.
Retrospectiv, James simţi un fior de gheaţă pe şira spinării. De ce depindea viaţa unui om! Kurzii foloseau totuşi un ser al adevărului destul de ciudat.
– Dar dacă aş fi lăsat ochii în jos, m-ai fi omorât? întrebă el.

Femeia trase profund din ţigară.
– Bineînţeles. Corpul tău ar fi putrezit ani de zile în această pivniţă. N-ar fi fost singurul.
Portţigaretul arătă spre masa întunecată într-un colţ. De acolo venea mirosul acela atroce. Era un cadavru înfăşurat într-o cuvertură.
– L-ai omorât? întrebă James.
– Nu. E unul de-ai noştri. A fost rănit şi a murit. Nu-l putem scoate afară. Poliţia ar ajunge până la noi. Ne aflăm aici de cinci zile.
Îţi trebuia mult curaj să trăieşti cinci zile în acea duhoare inumană!
James acceptă ţigara oferită şi paharul de ceai, aşteptând ca femeia să vorbească din nou.
– De ce vrei să mergi' în Nord? întrebă ea după un moment de tăcere.
– Vreau să văd mai de aproape lupta voastră, zise James, şi irakienii nu-mi dau voie.
Femeia suflă pe gură fumul albastru.
– S-ar putea să-ţi pierzi viaţa...
De data ăsta dădu el din umeri. Laşii nu ave: u nici o trecere îri faţa kurzilor.
– - Asta e treaba mea. Când pliaţi?
– Nu mai înainte de o săptămână, îi răspunse ea zâmbind cu sinceritate. Din cauza ei. Altfel n-aş sta în gaura asta de şobolon.

Îşi desfăcu tunica şi smulse o bandă lată de plasture •murdară de sânge. Sub un sân greu şi alb se vedea o rană mare,' violetă şi umflată, cârpită '- nu exista alt cuvânt jmai potrivit - cu un fir negru. Femeia aşi închise încet -haina, privindu-l în ochi pe James.
– Ai consultat un medic? întrebă el mai mult într-o doară.
Ea dădu din umeri cu nepăsare.
– Pentru noi nu există medici la Bagdad. Dar sunt tare. Îmi voi revedea munţii.
– - De ce ţi se spune Pantera Neagră? întrebă James.
Femeia îi aruncă o privire pătrunzătoare.
– Pentru că îmi hărţuiesc duşmanii peste tot. până şi în locurile unde se cred în siguranţă. Venisem să executăm trei djach-i, dar s-au apărat. Unul dintre ei a vrut să mă înjunghie înainte de a muri. Irakienii au pus pe capul meu un preţ de 10.000 de dinari. Bani mulţi. Doar pentru denunţ. Nişte bani uşor de câştigat, făcu ea gânditoare.
Cine ar fi denunţat-o pe Pantera Neagră putea fi sigur că viitorul nu-i va aduce nimic bun.
James însă ezita. Avea impresia că dăduse exact peste persoana de care avea nevoie. Deşi totul părea foarte folcloric. Cu excepţia cadavrului, evident, şi a armelor agăţate pe pereţi. Ori era o punere în scenă pentru a-l prinde în capcană, ori

avea de-a face cu nişte kurzi autentici clin rezistenţă.
Singurele persoane capabile să-l ajute în misiunea lui... nu exista decât un singur mod de a afla adevărul: să meargă atât de departe încât, dacă aşa zisa Panteră Neagră lucra pentru irakieni, a doua zi s-ar fi trezit la închisoare sau ar fi fost poate chiar mort. O lăsă să-şi termine ţigara. Se hotărâse. Totuşi nu voia să-şi asume decât un risc calculat. Duhoarea aproape că îi provoca greaţă. Noroc că fuma.
– Aş vrea să vorbim între patru ochi, îi ceru el în engleză.
Ea se încruntă imediat...
– De ce? Oameni de aici sunt nişte pesh-merga, luptători siguri. Nu am nimic de ascuns faţă de ei.
– Bineînţeles, zise James. Dar s-ar putea să am eu ceva de ascuns faţă de ei.
Ea îl privi nehotărâtă. James 'simţea că trebuie să-şi dovedească buna credinţă.
– Sunt american, zise el, şi nu sunt ziarist. Mai mult n-am să-ţi spun, atâta vreme cât nu vom rămâne singuri. * De data asta femeia dădu un ordin scurt şi cei trei bărbaţi se ridicară, dispărând într-un mic tunel care probabil că ducea într-o altă încăpere. James rămase singur cu cadavrul şi femeia. Ochii ei galbeni îl priveau plini de neîncredere.

- Aşadar?.zise ea.
Ca să nu vorbească tare, James făcu un gest să se apropie de ea. Imediat Coltul ţâşni dintre cuverturi ca un -şarpe Cobra.
– Dacă înaintezi, te omor, zise ea tăios.
Între ei nu domnea deloc încrederea.
– s •. ...'-••
– De ce mă bănuieşti? îi reproşă James. Şi eu am riscat venind să te întâlnesc. Şi sunt singur şi fără armă.
Ea suspină şi lăsă arma în jos.
– Sunt atâţia care ar. vrea să mă ucidă! Şi apoi te-a adus Djemal Talani. Nu am deplină încredere în el. E un tip moale. Ar fi trebuit să fie în munţi şi să se bată. Prin urmare, ce voiai să-mi spui?
James îşi făcu cruce' în gând.
– Am nevoie de vreo zece oameni hotărâţi, îi explică el. Cu arme,..în stare să-şi rişte viaţa dacă va fi nevoie. Şi apoi să fugim în Nord.
Gule il privea cu"sprâncenele încruntate; era cât se poate de evident că nu înţelegea.
– Ce vrei să faci? întrebă ea. Eşti străin la Bagdad: RUjai pe nimeni de răzbunat!
– Asta e treba mea, răspunse James. Ţi-am pus o întrebare. Răspunde-mi daca e posibil sau nu.
– Şi dacă e o capcană?
El zâmbi.

– Mă vei ucide. Pentru că voi fi cu tine, Şi nu e o capcană.
Se cercetară îndelung cu privirea. Ea avea într-adevăr nişte ochi de animal sălbatic, în formă de migdală, mai tineri decât cei ai lui James, dar şi mai duri. O simţea dezorientată şi uluită, la un pas de refuz.
– Nu pot să-ţi spun nimic dacă nu ştiu despre ce e vorba, făcu ea. Oamenii mei sunt soldaţi, nu bandiţi.
Lampa cu petrol pâlpâi, lovită de un curent de"aer în-® vizibil. James se înfioră. O umiditate.glacială se prelingea' din pereţi. Probabil că se aflau sub albia Tigrului, iş. zise că ajunse la un punct unde era mâi bine să spună adevărul.
Dacă s-ar fi auzit ceva ar fi fost pierdut;
– Am nevoie de un comando ca să atac închisoarea de la Baakuba. Să-i neutralizez pe gardieni, să eliberez «n anumit deţinut şi să-l scot din ţară prin Kurdistan.
Gule nu-şi putu reţine o mişcare de surpriză.
– E cu neputinţă, făcu ea cu o urmă de regret în glas. Dacă ar fi fost vorba de închisoarea din Bagdad, încă s-ar mai fi putut. E veche şi prost păzită. Te poţi apropia uşor de ea iar zidurile nu sunt foarte înalte. Dar ia Baakuba e imposibil. Zidurile sunt din ciment, înalte de şase metri. În jurul ei e pustiu şi nimeni nu se poate apropia fără

autorizaţie. Nu vom reuşi niciodată să pătrundem în interiorul închisorii. De ce vrei să faci asta?
James prevăzuse, toate aceste obiecţii şi improviza pe măsură ce apăreau. Tocmai îi veni o idee.
– - De ziduri mă ocup eu, zise el. Voi nu trebuie decât să pătrundeţi în închisoare, după care se vor prăbuşi, să luaţi un prizonier din curte şi să fugiţi cu el. Asta e posibil?
Pantera Neagră îl privi ironic.
– Cine eşti de ai curajul să vorbeşti de un miracol? Aladin în persoană? Vei dărâma zidurile cu mâinile! Crezi că dacă am fi putut să atacăm închisoarea din Baakuba, n-am fi făcut-o deja ca să ne eliberăm fraţii?
James trase un fum de ţigară. Era atât de pornit încât nici nu mai simţea duhoarea acelui cavou avani la lettre. Succesul sau eşecul misiunii sale depindea de această convorbire. Dacă nu reuşea să o convingă pe femeia aceea, atunci pierdea. Norocul nu avea să-i mai scoată încă o data în cale pe cineva asemenea ei.
– Singuri nu puteţi ataca închisoarea, admise el, şi nici eu singur. Dar împreună vom reuşi. Îţi jur că voi fi cu tine.
Ea scutură din cap.
– Chiar dacă ar fi adevărat, nu pot să risc viaţa oamenilor mei pentru un străin nebun. Nu am dreptul.

Acesta era. un argument mai valabil. Dar James nu uitase convorbirea avută cu Djemal.
– Nu-ţi cer asta, zise eL Sunt gata să plătesc, la alegerea ta, cu aur sau cu arme.
De data asta Pantera Neagră izbucni în râs.
– Îţi baţi joc de mine! De unde să ai aur sau arme? De la. Bagdad în nici un caz!
– Cine a vorbit de Bagdad? zise James. Dacă vrei arme, ele vor veni mai de departe.
– Cine eşti? întreabă ea ţintuindu-l nehotărâtă cu privirea.
– Sunt american, zise el cu calm. Lucrez pentru serviciile de informaţii. Unul dintre agenţii noştri se află la Baakuba. Va fi executat. Trebuie să-I salvăm. Aici la Bagdad nu am nici o putere, dar în altă parte am în spate toată puterea ţării mele, şi asta poate să facă miracole.
. •- Ai venit de aşa departe pentru a-l salva pe acest om? zise ea neîncrezătoare.
– Da, răspunse simplu James, şi voi face tot ce-mi stă în putinţă ca să reuşesc. Chiar dacă pare imposibil- E adevărat ce spui?
James îi căută privirea.
– De ce să fi venit până aici? îmi risc viaţa la feţi ca tine. Sunt un spion, nu uita asta. Dacă o să mă denunţi, probabil că te vor lăsă să te întorci în munţii tăi.

Femeia râse cu cruzime. ~'
– Un kurd nu-şi vinde prietenii. Dar cum vei face să ne ajungă armele?
– - Paraşutate, răspunse James. Unde vreţi şi când vreţi.
În privinţa asta improviza puţin, pentru că nu avea nici un mijloac sigur de comunicare cu Beirutul sau cu Teheranul. Telegramele erau citite,-telefoanele cu străinătatea nu mergeau, iar din ţară nu putea să iasă, viza lui fiind valabilă doar pentru o singură călătorie.
Gule strigă şi unul dintre oamenii ei îşi făcu imediat apariţia. Femeia avu cu el o conversaţie lungă, punctată de priviri uimite spre James. Kurdul era aproape un bătrân şi trăsăturile lui dispăreau sub riduri. Ochii mici şi negri avea o vioiciune extraordinară.
În cele din urmă, femeia vorbi din nou.
– Nu ştiu cine eşti, zise ea. Eu te cred, dar e un lucru prea grav ca să riscăm. Uite ce-ţi propun. Înainte de orice, vei livra armele în locul pe care ţi-l voi indica. Eu sunt nevoită să mai stau aici o săptămână, ai deci timp. Numai după aceea stăm de vorbă. De acord?
– De acord, zise James. Ce vreţi şi unde.?
Urmă un moment de nehotărâre. Alte discuţii cu alt kurd. Pantera Neagră era din ce în ce mai uimită de

acest străin care părea să aibă nişte puteri fabuloase.
– Vei afla mâine, zise femeia. Pe la şase te vei duce la cinematograful Atlas. Rulează un film egiptean. Cineva 6e va aşeza lângă tine şi îţi va înmâna o listă. După a'ceea, restul depinde de ce vei face.
>- Perfect.
Ambianta se schimbase dintr-o dată. Femeia părea mult mai destinsă.
– Spune-mi ce plan ai? îi zise ea. De vreme ce eu îl voi executa...
– Tu! tresări James.
Ea îi aruncă o privire furioasă.
– Nu ai încredere în mine? Pot să omor un om de la douăzeci de metri cu pistoalele mele. Şi am tot atâta curaj cât oamenii mei, şi de două ori mai mult decât un arab...
– Dar eşti rănită, obiectă James.
– Mă voi vindeca, zise ea. Totdeauna mă vindec până la următoarea luptă. Deci?
James înţelese că îşi va face din ea o duşmancă dacă nu va vorbi. Şi, cunoscând ţinutul, ea îi va putea da sfaturi preţioase.
– Nu vom avea la dispoziţie pentru a acţiona decât un moment foarte scurt, începu el. Mai puţin de o oră. Îmi lipsesc încă unele elemente, dar până atunci le voi obţine.

Vorbi mai mult de zece minute, străduindu-se să fie cât mai convingător. Femeia îi sorbea vorbele, ca o fetiţă care asculta un basm. La sfârşit izbucni în râs.
– Eşti la fel de nebun ca un kurd!
Dar imediat se întunecă la faţă.
– Planul e îndrăzneţ însă nu va reuşi. Dar dă armele şi noi vom încerca. Chiar dacă va trebui să-mi pierd viaţa.
Femeia îl privea parca altfel. Contrar femeilor din neamul ei, deosebit de rezervate, mai ales cu străinii, Pantera Neagră era celebră pentru aventurile ei amoroase. Se mândrea că trăieşte cu un bărbat, ceea ce reprezenta un anumit curaj într-o ţară unde femeile adultere erau încă lapidate cu ajutorul soţului lor.
Privirea ei îl linişti în privinţa relaţiilor viitoare. Dacă va primi armele.
Tensiunea scădea.
Mirosul îngrozitor îl asalta acum cu şi mai mara violenţă.
Îşi termină ceaiul şi zise:
– Cred că ne-am spus tot. Mâine voi aştepta mesajul vostru şi mă voi ocupa imediat de arme.
Pantera Neagră nu-i întinse mâna, dar privirea ei îl urmări în timp ce urca scara. Îl însoţea acelaşi om care îl adusese.

Apoi James merse pe jos până când găsi un taxi. Era două dimineaţa când ajunse la Bagdad Hotel. Agenţii erau tot acolo şi de data asta simţi un fior. Femeia avea dreptate. Planul lui era complet nebun. Casieriţa de la cinematograful Atlas îl privi mirată pe James când îşi făcu apariţia 'la ghişeu. Europenii nu veneau prea des acolo, pentru că nu rulau decât filme arabe în versiune originală, cu toate că era unul dintre cele mai frumoase cinematografe din Bagdad, situat pe Saadun Street, la doi paşi de Piaţa Al-Tahrir.
Sala mirosea a sudoare şi jeg. Se aşează pe un rând gol, pentru a-i permite omului cu care urma să ia contact să se aşeze cu uşurinţă lângă el.
Individul care se ţinea după el de la Bagdad Hotel ezită, apoi se instală pe terasa unei cafenele, în faţa cinematografului. Mai văzuse filmul şi afară era frumos. În mod mecanic, începu să-şi numere mătăniile de chihlimbar ca să treacă timpul. Se cam săturase să-i urmărească pe străin. Mereu era la fel. Vreme ele douăzeci de minute nu se întâmplă nimic. James începu să' fie neliniştit. Dacă kurdul nu venea, ăsta era un semn foarte rău. Nu putea să-i mai ceară lui Djemal să-l ducă încă o dată în acelaşi loc. Totuşi făcuse un sfert de oră venind de la hotel, mergând foarte încet, ca să poată fi reperat.

În sfârşit, cineva se aşează lângă el. James nu mişcă, examinându-şi vecinul cu coada ochiului. Era un arab ca toţi ceilalţi, fără cravată şi neras. care părea interesat numai de film. Nu-şi întoarse deloc capul spre' el.
Totuşi, după cinci minute, James simţi o mână care aluneca spre buzunarul hainei lui. Simţi tot atâta plăcere ca în cazul în care vecinul lui ar fi fost Brigitte Bardot. Omul, fără să-şi ia ochii de la ecran, pipăi până când dădu de deschizătura- buzunarului. Apoi strecură înăuntru o hârtie împăturită.
Imediat după aceea îşi reluă atitudinea de la început", fără să scoată o vorbă. Nimeni nu ar fi putut să vadă ni- mic, chiar şi de pe rândul din spatele lor.
Pentru mai multă siguranţă, James hotărî să rămână până la sfârşitul filmului. Pe ecran se derula o melodramă oribilă, populată cu frumuseţi adipoase. Încercă zadarnic să fie atent, căci mintea îi fugea imediat în altă parte. Acum trebuia să transmită la Beirut comanda de arme. Dacă ieşea din Irak, risca să nu mai poată reveni niciodată, deoarece îi trebuia o altă viză pe care nu.o putea 'obţine decât în Austria.
De scrisoare nici nu putea fi vorba. Mai întâi că cenzura deschidea un mare număr dintre ele, apoi risca să se rătăcească. Telefonul şi telegrama trebuiau şi

ele eliminate pentru motive evidente, şi nu mai rămânea decât găsirea unui mesager sigur. Tare mult ar mai fi vrut James să aibă una din acele staţii emiţătoare de mărimea unei serviete diplomat, pe, care CIA le folosea atât de des, dar asta presupunea o întreagă reţea de comunicaţii inexistentă în Irak. În acel univers închis şi ostil, aparatele electronice nu erau de nici un folos.
Filmul luă sfârşit cu concertul hohotelor de plâns ale principalelor eroine. şi James se ridică, pipăind fără să vrea hârtia prin stofa hainei.
Cu cât se debarasa mai repede de ea, cu atât mai bine.
James îşi stăpâni strigătul de bucurie. Beirut! Exact ce-i trebuia S Nu voia să-l amestece pe Djemal în acest trafic de arme, era un lucru prea delicat. Riscurile ar fi fost mai mici cu o străină.
Cu condiţia ca ea să accepte.
În momentul în care se întorcea, James îi zâmbi, apoi se înclină în faţa ei.
– Şi eu intenţionez să merg la Ninive, zise el. Pentru mine ar fi o adevărată bucurie să vă duc acolo, dacă totuşi asta nu vă deranjează proiectele... Am o adevărată pasiune pentru arheologie...
Rareori se întâmplase să debiteze o minciună mai gogonată.

Muziciana roşi. Se vedea bine că aprecia propunerea lui James - nu numai pentru Ninive - dar nu era genul de femeie care să se arunce de gâtul bărbaţilor.
– Nu ştiu dacă trebuie să accept, se fandosi ea. Probabil că sunteţi deja cu cirieva, iar noi suntem patru....
– Dacă e vorba numai de asta, o asigură James, eu sunt singur şi am închiriat o maşină mare. În felul acesta excursia noastră va fi mai veselă.
Franţuzoaica nu putea decât să accepte. James îi propuse o întâlnire la sfârşitul zilei pentru stabilirea amănuntelor.
Agenţii din hol priveau scena emoţionaţi. Dacă toţi străinii ar avea ocupaţii atât de nevinovate! Imediat ce muziciana se îndepărtă, James îi ceru portarului să-i rezerve o maşină de închiriat pentru a doua zi. Arheologia duce la orice.
Urcă apoi în camera lui şi desfăcu hârtia primită la cinematograf. Degetele îl furnicau de nerăbdare. Kurzii ştiau ce vor. Mesajul era scris cu stângăcie, în engleză. Iată ce conţinea:
200 carabine Mauser 98 K
20 bazooka cehoslovace
20 mitraliere MG 42
100 000 cartuşe de 7,65
2 tone de TNT

Toate astea ar fi umplut câteva containere. Iar dedesubt un singur cuvânt: Galale. Capitala Kurdistanului clandestin, în inima munţilor. Livrarea avea să pună unele probleme. În plus, nu era vorba de arme americane, ceea ce complica programul. Mitralierele MG 42 erau germane, ca şi carabinele. Nu puteau fi decât arme recuperate. Şi totul trebuia găsit în mai puţin de o săptămână!
Ted Heimof avea să piardă câteva chile şi, cu aceeaşi ocazie, va avea posibilitatea să-şi repare uşurinţa cu care tratase toată afacerea.
'* *
WK JM
kJi
Americanul îl făcu pe James să se gândească din nou la misteriosul colonel „trădător" din armata irakiană a aerului, Abdul Akmat. Acum când jocul începea să se precizeze, îşi găsea şi el locul lui. Cu condiţia să nu fie, precum doctorul Shawool, o ramură putredă.
James mai citi încă o dată lista de arme şi o arse în scrumieră. Era inutil să rişte. Acum îi mai lipsea încă o informaţie esenţială: când vor avea loc execuţiile. Din cauza dificultăţilor, trebuia să renunţe la pătrunderea în interiorul închisorii. Gardienii se puteau baricada, iar aliaţii lui James nu ar fi avut forţa suficientă ca să înfrunte o bătălie organizată. Aşa că

ziua şi ora execuţiei căpătau o importanţă primordială, pentru că prizonierii vor fi în acel moment, în curte.
Colonelul Akmat îi putea obţine această informaţie, în acest caz ar fi trimis toate datele la Beirut şi nu ar mai fi comunicat cu ei. În ziua stabilită, aliaţii lui din exterior ar interveni...
Asta il hotărî. Franţuzoaica pleca poimâine, aşa că avea aproape două zile la dispoziţie ca să acţioneze. Timpul era scurt, dar nu avea intenţia să-l menajeze pe colonelul Akmat. De altfel, nu avea de gând să-i dezvăluie planul.
Nu-i mai rămânea decât să spere că se va înţelege cu ofiţerul irakian. Altfel nu vedea cine ar fi putut să-i comunice o informaţie atât de preţioasă şi indispensabilă.
Operaţiunea semăna cu o partidă de biliard electric, unde trebuia să acumulezi un anumit număr de puncte cu un număr limitat de bile.
Prima bilă se numea doctorul Shawool... Trebuia ca cea de a doua - colonelul Akmat - să funcţioneze deosebit de bine.
*
Membru al Statului-Major, al Armatei Aerului, colonelul Abdul Akmat avea un rol deosebit de şters şi se ţinea departe de efervescenţa politică. Dosarul lui de Ta Securitatea Militară era complet gol.

Totdeauna dăduse dovadă de destulă supleţe şi inteligenţă pentru a. nu se distinge în mod deosebit în serviciul vreunuia din regimurile care se succedaseră la conducerea Irakului de zece ani, ceea ce-i permisese să depăşească în mod fericit câteva momente spinoase.
Sigur, mitraliase câteva sute de kurzi, ordonase împuşcarea unor şefi comunişti, dar reuşise totdeauna să rămână în culise.
Când ordona o execuţie, nu asista la ea şi nu se amuza să-i sfârtece pe duşmanii regimului între două camioane ruseşti. Avea un vis secret. Să fie numit ataşat militar la Beirut, deşi şederile în afara Irakului nu îi erau foarte recomandabile.
În 1963, fusese ataşat în Iordania, la comanda escadrei aeriene a Irakului. Toate permisiile şi le petrecea la Beirut, un adevărat paradis după Ammanul izolat în nisipurile deşertului. Acolo frecventase pe cine nu trebuia. Cel mai bun. prieten al lui - un comandant iordanian - îi mărturisise într-o zi că lucra pentru Securitatea Militară a ţării sale.
I,a început îi ceruse lucruri simple. Mici informaţii despre anumiţi ofiţeri.irakieni.
Asta ~nu-l şocase peste măsură pe comandantul Akmat. Iordania era aliata Irakului, o ţară arabă ca a lui. Comandantul irakian nu se formalizase nici când se întâlnise cu nişte civili foarte amabili, vizibil

ariglo-saxpni. Străinii erau plini de dolari şi comandantul Akmat chiulise din ce în ce mai mult de la slujba de la Amman în favoarea cazinoului din Beirut.
Serile se terminaseră din ce în ce mai târziu. Un noroc nevenind niciodată singur, Akmat întâlnise o tânără chinezoaică încântătoare, cu unghii interminabile şi o voluptate nestăvilită. Totul decursese 1'qarte clasic. Jocul pusese capăt situaţiei şi astfel se pomenise foarte repede în mare nevoie de bani. Din fericire, prietenul lui, ofiţerul iordanian, îi împrumutase douăzeci de mii de dinari pentru a-l ajuta să depăşească acest moment dificil.
Mult prea fericit, Abdul Akmat nu se întrebase, cum putea un modest căpitan să dispună de o sumă. atât ele importantă. Evident, căpitanul obţinea de la căpitanul irakian anumite informaţii.
Se întâlneau din ce în ce mai des cu prietenii lor străini, care erau din ce în ce mai amabili.
Şi scenariul ultraclasic continuase. Într-o zi apăruse cererea de înapoiere a banilor. Agitaţie, propunerea unui acord.
Abdul Akmat se prefăcuse a crede că informaţiile transmise prietenului său, căpitanul iordanian, nu ieşeau din Iordania, ţară aliată. Comunicase dosarul personal şi politic al celor mai importanţi ofiţeri din aviaţia irakiană, dosare pe care le deţinea în

virtutea postului de preşedinte al Societăţii de Ajutor Reciproc al ofiţerilor din Armata Aerului.
' Dar în ziua când conversaţia deviase spre subiecte şi mai fierbinţi - cantitatea de muniţie a Unităţilor irakiene - comandantul Akmat pusese punct şi îşi ameninţase iordanianul că îl va denunţa la Securitatea Militară irakiană.
Norul se spărsese.
Chinezoaica cu buze senzuale se evaporase. Căpitanul iordanian devenise foarte tăios. Într-o seară, doi necunoscuţi sunaseră la comandantul Akmat, Aveau la ei un anumit număr de documente care îl puteau trimite direct în faţa plutonului de execuţie. În timpul şederii sale la Beirut fusese urmărit, fotografiat, înregistrat, chiar filmat în timp ce făcea dragoste cu chinezoaica. Cu aceeaşi ocazie aflase că informaţiile furnizate de el ajunseseră direct la CIA via „prietenul" său iordanian.
Necunoscuţii fuseseră foarte amabili. Comandantul Akmat nu avea de ce se teme. Deocamdată nu mai aveau nevoie de el. Dar poate că într-o zi îi vor cere şi alte servicii.
Ca să câştige timp, Abdul Akmat promisese orice.- Apoi, foarte repede, îşi ceruse chemarea la Bagdad. Aici se simţea mai liniştit.
Treptat, uitase complet că, undeva în lume, nişte oameni deţineau nişte documente copleşitoare care

îl priveau în mod direct. Irakul era o lume închisă, ermetică şi secretă. Agenţii americani nu riscau aproape niciodată să pătrundă aici, lăsând acest sector britanicilor.
De aceea, comandantul Akmat, avansat colonel, se adăpostise într-o siguranţă înşelătoare. Fetele lui crescuseră şi amândouă ajunseseră la Universitatea din Bagdad. Printre ofiţeri nu avea decât prieteni, iar Securitatea irakiană renunţase de multă vreme să mai caute cauza scurgerii de informaţii de la Amman. Atât de mulţi ofiţeri fuseseră împuşcaţi de atunci, încât probabil că vinovatul se afla printre;ei... Până în dimineaţa în care telefonul sună în biroul lui.
*
< * *
Colonelul Akmat tocmai sosise la Ministerul Apărării, când sună telefonul. La început auzi vocea unui funcţionar irakian de la Bagdad Hotel, apoi cea a unui străin care vorbea englezeşte.
– Sunt un prieten al căpitanului Husein, din armata iordaniană, anunţă vocea necunoscutului. Mi-a cerut să vă salut dacă trec prin Bagdad...
Primul impuls al colonelului fusese să închidă telefonul, cedând panicii. Era singur în birou şi nu ar fi suferit nici o consecinţă.
Apoi se stăpâni. În fond. poate că era cu adevărat un prieten al iordanianului. Care nu avea nici o

legătură cu povestea, lui. Oricum, trebuia să fie sigur. Şi dacă străinul îi voia răul, nu trântindu-i telefonul în nas îndepărta primejdia.
Dimpotrivă, asta ar fi putut să pară suspect serviciului de ascultare telefonică al ministerului.
– Bun venit în Irak, se auzi el spunând. Voi fi foarte fericit să am veşti de la prietenul meu căpitanul Husein, Convorbirea continuă pe un ton amabil şi, înainte de a închide, Akmat stabili să-i trimită o maşină la hotel peste o oră. Apoi aprinse o ţigară şi încercă să-şi facă gol în minte. Era o vreme superbă şi căldura soarelui intra în valuri pe fereastra biroului. În următoarea oră, mai mulţi colegi vârâră capul pe uşă să-l salute.
Colonelul telefonă soţiei lui că nu va veni la masă. Fără un gând anume, luă din sertarul biroului un pistol Tokarev 7,65. primit cadou de la un ofiţer sovietic, şi verifică încărcătorul înainte de a-l strecura într-unui din buzunarele tunicii.
Cu toate că nu prea conta pe acest gen de soluţii. La ora stabilită, colonelul îi explică şoferului ce trebuie să facă şi aşteptă. Urma să se lămurească foarte repede.
*
* "* *
James era la fel de neliniştit ca şi omul pe care urma să-l întâlnească. Sigur, teoretic putea să ruineze

viaţa şi. cariera colonelului Abdul Akmat. Dar aici, la Bagdad, nu avea prea multe mijloace de acţiune. Celălalt ar fi trebuit să-l creadă pe cuvânt. Dacă îşi închipuia că minte, atunci James s-ar fi trezit la închisoare. Chiar dacă mai târziu colonelul Akmat ar fi trebuit să plătească scump eroarea lui de apreciere, asta n-ar fi schimbat cu nimic rezultatul.
Portarul de la Ministerul Apărării îl salută cu respect şi îi dădu drept escortă un soldă ţoi răguşit şi bărbos; şoferul rămăsese în maşină. Colonelul dăduse ordine în consecinţă.
Culoarele erau murdare şi zugrăveala se cojea. James întâlni câţiva ofiţeri care se uitară la el cu curiozitate. În clădirea aceea nu aveau ocazia să întâlnească mulţi străini. În sfârşit, ghidul lui bătu la o uşă cu geam.
Colonelul Abdul Akmat luase un aer nobil şi nepăsător şi nu se ridică să-şi primească oaspetele. Dar James citi imediat spaima pe trăsăturile gazdei sale. Gura, largă şi moale, tremura uşor de tot. Se simţea că ofiţerul îşi supraveghea continuu expresia şi nu-şi permitea să aibă decât gânduri potrivite cu personajul său.
– Luaţi loc, îi zise el lui James.
Urmă o conversaţie cât se poate de banală. Schimb de vederi despre Liban, Iordania, timpul frumos ele la Bagdad care o luase cam înaintea anotimpului.

Deodată James strecură în conversaţie un nume care îl făcu pe ofiţerul irakian să tresară involuntar. Cel al tinerei chinezoaice care îi procurase momente atât de agreabile şi a cărei amintire devenise atât de apăsătoare. Nu avea de unde să ştie că, nu mult după aceea, sfârşise cu beregata tăiată, în urma unei reglări de conturi între agenţii secreţi şi că acum nu mai putea să trădeze pe nimeni.
Dar acest nume era dangătul de îngropăciune pentru speranţele lui. Bărbatul elegant şi amabil care se afla în faţa sa venise să-l doboare, sau cel puţin să-i pună în pericol siguranţa. Hotărî să ia iniţiativa operaţiunilor. Mai întâi trebuia să evite cu orice preţ o conversaţie serioasă în acel birou.
– N-aţi vrea să fiţi oaspetele meu la dejun? îi propuse el. Vom merge la un restaurant de pe malurile Tigrului.
James acceptă. Şi el prefera un loc liniştit unde să poată sta de vorbă.
Când colonelul se ridică să iasă din birou, James remarcă silueta umflată, puţin burduhănoasă, şi cutele care se revărsau peste gulerul uniformei. Colonelul Akmat nu era „fulgerul războiului", deci putea fi uşor manevrat. După 'decepţia provocată de doctorul Shawool, avea şi el dreptul la o compensaţie.

Pe drum, colonelul îi arătă Piaţa Al-Tahrir. cu fresca enormă în stilul Egiptului antic, care glorifica revoluţia.
Umor. poate, involuntar.
Se instalară amândoi la o masă liniştită de la Gondolia, o cârciumă de pe malurile Tigrului. Erau puţini clienţi şi nimeni nu se gândi să ocupe mesele de lângă ei.
Până la friptură nu se petrecu nimic. Apoi. nemaiputând răbda, colonelul atacă:
– De ce ai venit în Irak, domnule Scott?
– E o poveste lungă, colonele, răspunse James. O poveste care a început în Iordania, acum şapte ani.
Irakianul se prefăcu că nu înţelege.
– Erai în Iordania pe vremea aceea? întrebă el.
– Dumneata erai în Iordania, îl corectă cu amabilitate James. Acolo ai cunoscut anumiţi oameni care, aşa cred, ţi-au făcut unele servicii... Astăzi mă aflu în Irak ca să-ţi cer şi eu unul...
Colonelul Akmat se juca cu furculiţa. Aruncă o privire spre Mercedesul care aştepta afară împreună cu şoferul. Era tentat să-l invite pe necunoscut la o plimbare şi să-l împuşte în pustiul din jurul Bagdadului...
Dar cu siguranţă că ar fi venit un altul.
– Ce vrei să spui? întrebă el. Nu înţeleg.

B,euşise să-şi păstreze expresia nobilă şi nepăsătoare, dar mâna dreaptă o avea crispată în adâncul buzunarului şi o venă îi bătea la tâmplă cu un zgomot care i se părea că îl asurzeşte.
James îşi înfipse privirea în ochii irakianului. Simţea o oarecare milă pentru el. Cu siguranţă că nu era un om rău. Numai un amator de plăceri.
– Colonele, zise el, ceea ce am să-ţi spun este neplăcut şi periculos, atât pentru dumneata cât şi pentru mine. Acum câţiva ani ai lucrat pentru serviciile de informaţii. La vremea aceea ţi s-a întocmit un dosar şi nu ţi s-a cerut nimic, deşi i-ai costat destul de scump... >Să spunem că a fost o investiţie. Astăzi, cei care te-au ajutat vor să amortizezi această investiţie. Cu cea mai mare discreţie, bineînţeles.
^ Capul colonelului fu invadat de un huruit îngrozitor. Era mai rău decât în coşmarurile lui. Acest om bine îmbrăcat, încântător, distant, era Moartea în persoană.
– Ce se întâmplă dacă refuz? zise el cu o voce sugrumată.
James se uită la fluviu. Meseria lui era totuşi o meserie incomodă.
– Ar fi o stângăcie. După cum am spus, există un întreg dosar. Destul de compromiţător. Acest dosar e făcut în mai multe exemplare. Unul din ele ar putea să fie comunicat anonim guvernului dumitale. Prin

una din ambasadele Irakului în străinătate. E o soluţie pe care aş de-- plânge-o, conchise James, dar din păcate am nevoie jăe dumneata.
Aştepta ultimul moment ca să-i spună ce voia de la el. Numai data următoarei execuţii şi alte câteva mici precizări. Colonelul era cât se poate de bine „înghesuit". Dacă nu voia să ajungă în faţa tribunalului militar, trebuia să se supună.
Deodată irakianul uită să se mai controleze. Trăsăturile lui senine se pleoştiră dintr-o dată şi faţa i se boţi. Bărbia, îndreptată agresiv către interlocutorul lui, căzu în jos. . r[. * - •
În câteva secunde, James avu în faţa lui un bărbat obosit care nu mai încerca să riposteze. Părul cărunt parcă albise de-a binelea, iar tunica elegantă se cutase cam peste tot.
– Aş vrea să reflectez puţin la toate astea, zise el cu o voce demnă de milă.
– - înţeleg, spuse James necruţător, dar nu pot să aş-tept mult. Ceea ce am să-ţi cer poate că va necesita oarecare timp... - Achită discret nola de plată. Îi datora asta colonelului Akmat. Acesta, pentru şofer, îşi reluă faţa frumoasă de patrician roman, puţin cam semeaţă. James se aşează alături de ei pe banchetă. Nu-şi spuseră nici uri cuvânt până la Bagdad Hotel. La coborâre, James îi zise cu tonul cel mai normal:

– Vreţi să fiţi invitatul meu mâine la dejun? V-aş putea lua de la birou. Ţin neapărat să-mi iau revanşa pentru acest dejun excelent., - Foarte bună idee, zise colonelul. Mâine la aceeaşi oră.
*
Colonelul Akmat se întoarse la birou, dar nu rămase acolo. Trebuia să asiste la un exerciţiu de antrenament al grupurilor de comando din organizaţia El Fatah, la periferia Bagdadului, şi în acest scop aştepta un jeep rusesc. Toată ziua se gândi la problema care îl măcina, în timp ce rafalele armelor automate se dezlănţuiau în jurul lui.
Nici o clipă nu punea la îndoială seriozitatea interlocutorului său. Nimeni nu-şi asuma asemenea riscuri doar ca să glumească. Râse în sinea lui gândindu-se că era singurul care cunoştea existenţa unui agent american la Bagdad.
Avea de ales între mai multe posibilităţi.
Cea mai stupidă era să se debaraseze de călăul lui prin mijloace violente. N-ar fi făcut decât să întârzie scadenţa cu câteva zile sau câteva săptămâni. Văzând că nu se fnai întoarce, superiorii lui ar fi declanşat răzbunarea sau ar fi trimis alt agent.
Mai putea să ordone arestarea lui, să spună că încercase să-l cumpere. Dar nu avea nici o dovadă şi se întorcea la prima soluţie.

La orele pati '11 lll ££cttct să telefoneze unuia dintre prietenii lui, comandant Ia Securitatea Militară, căruia îi salvase viaţa în timpul unui puci. El l-ar fi înţeles. Dar n-ar fi putut să-l protejeze. Iordanienii erau acum aproape la fel de prost văzuţi ca şi israelienii. În plus, tot ce ţinea de Aviaţie era suspect în ochii guvernului. În cel mai fericit caz-s-ar fi ales cu douăzeci-treizeci de ani închisoare. La vârsta lui era prea mult.
Mai -exista şi soluţia să accepte, să facă ce-i cerea necunoscutul. Pe termen scurt, asta însemna siguranţa lui. Dar şi frica. Va tremura de fiecare dată când telefonul va suna în biroul lui. După acest necunoscut va veni un altul, apoi încă unul. Colonelul cunoştea procedeele serviciilor de informaţii. Nu era destul de important pentru a fi menajat. Îl vor stoarce ca pe o lămâie până la ultimul sâmbure.
Un sâmbure în formă de glonţ în ceafă. Nu-şi simţea nervii destui de tari ca să reziste tensiunilor unui joc dublu.
Îşi întrerupse gândurile pentru a-i felicita pe voluntarii din Şl Fatah. Exer ciţiul luase sfârşit. Biciui în câteva vorbe imperialismul israelian, apoi îşi luă rămas bun şi urcă în jeep, fără să fi reuşit să găsească soluţia. Avea de gând să treacă în revistă situaţia pe parcursul drumului de întoarcere. V I.

Dar cu cât se apropia mai mult de Bagdad, cu atât mai neclar i se părea totul. Pistolul îi atârna în buzunar şi îl încercă tentaţia să-şi tragă un glonţ în cap.
Altă soluţie imposibilă. O sinucidere ar fi atras atenţia Securităţii şi s-ar fi făcut imediat legătura eu vizita din dimineaţa aceea. Arestat, agentul american ar fi vorbit şi familia lui ar fi avut de suferit. Ar fi fost alungată din vilişoara confortabilă pe care o ocupa pentru opt dinari pe lună în cartierul ofiţerilor. Fetele lui nu şi-ar mai fi putut continua studiile la Universitate.
Se făcea noapte. Aprinse farurile, apoi opri o secundă la un post de control baasist. Civilul îl salută cu respect. Puţin mai departe, se văzu obligat să conducă pe marginea drumului pentru a evita un camion militar care se deplasa cu mare viteză şi un. moment îşi uită frământările, cramponat bine de volan. Aduse maşina pe drum înjurând cu furie.
Şi deodată se linişti. Găsise soluţia. O soluţie crudă şi dură, dar care avea meritul că limita pagubele! Suspină şi aruncă arma pe geam. Ţăranul care o va găsi va obţine pe ea un preţ imens. Armele valorau mult la Bagdad.
În faţa lui se întindea o linie lungă şi dreaptă, însoţind calea ferată care ducea la Bassorah. Apoi

drumul cofea la dreapta şi îşi făceau apariţia primele case din Bagdad.
Apăsă progresiv pe acceleraţie. Jeepul rusesc îşi mări. viteza fixându-se în jurul lui optzeci. Motorul huruia groaznic. Acel gen de vehicul nu era făcut să meargă cu o astfel de viteză. Colonelul Akmat se străduia din răsputeri să-l menţină pe şosea. Deşi era singur, îşi recăpătase controlul feţei, cu excepţia gurii. Buza de jos îi atârna moale şi informă.
Aştepta.
Deocamdată nici un vehicul nu venea din fată. Nu se mai gândea la nimic. Deodată, după o curbă ţâşniră două faruri albe. După distanţa dintre ele, colonelul Akmat ghici că era vorba de un camion, lucru care îi convenea de minune. Se lăsă puţin pe spate, ţinând volanul cu două degete.
Camionul ajunse la vreo sută de metri. Încet, lăsă volanul să se rotească spre stânga şi închise ochii. Nu avea curajul să vadă cum i se apropia moartea.
ţ Irak Teroarea Kurdă
*
* *
Lui James îi trebuiră zece minute de conversaţie ca să înţeleagă că colonelul- Abdul Akmat avusese uri accident de maşină, în ajun,.după ce se despărţise de el, şi că murise.

Ofiţerul care îi vorbea nu părea să aibă nici o bănuială. Colonelul se întorcea la Bagdad şi jeepul în care se afla intrase într-un camion cu trufandale. Şoferul camionului murise şi el. Corpul strivit al colonelului Akmat se odihnea într-o cameră mortuară. Fusese un accident stupid.
James răspunse şi el în acelaşi sens şi plecă pe jos spre Piaţa Ai-Tahrir, furios Jşi plin de amărăciune. Calculele serviciilor de informaţii uitau prea des că aveau de-a face cu oameni, nu cu computere. Capcana pentru folosirea colonelului Akmat era perfectă. Atât de perfectă încât respectivul nu văzuse altă scăpare decât moartea. La fel ca şobolanii de laborator care, rătăciţi într-un labirint fără ieşire, preferă să se sinucidă.
Pentru James începea de acum nesiguranţa. Oare se răzbunase colonelul înainte de a muri?
– Ciudat, foarte ciudat, murmură generalul Latif Okeili.
Avea în faţa lui raportul referitor la. accidentul colonelului Abdul Akmat. Documentul nu ar fi ajuns niciodată pe biroul lui dacă şeful Securităţii nu ar fi dat ordin să primească un raport despre toţi cei, care se întâlneau cu ziaristul austriac.
Colonelul Akmat tocmai se întâlnise cu el şi a doua zi murise. De altfel, o moarte cât se poate de naturală. Şi totuşi era o coincidenţă ciudată.

Or, în meseria lui, generalul Okeili nu credea în coincidenţe. Bineînţeles, ceruse imediat dosarul secret ai colonelului Abdul Akmat. Dar nu găsise nimic. Era un ofiţer fără probleme.
Fără să aibă nici o dovadă, generalul avea acum convingerea că ziaristul era în realitate.un agent de informaţii. Dar trebuia să mărturisească că nu avea nici cea mai mică idee despre motivul şederii acestuia la Bagdad.
Activităţile lui nu păreau legate unele de altele, şi asta îl agasa grozav pe ofiţerul irakian. Şi în acelaşi timp îi excita. Avea în sfârşit ocazia să se ocupe de o poveste adevărată de spionaj.
Ridică receptorul telefonului şi ceru Cartierul General al Securităţii bassiste. Deşi nutrea faţă de ei cel mai profund dispreţ, baasişti dispuneau de personal mult mai numeros decât el şi îl puteau ajuta în cazul de faţă. Când i se răspunse de la celălalt capăt al firului, generalul începu să explice despre ce era vorba.
– Aş vrea ca acest străin să fie contactat de cineva sigur, ordonă el, care să-l sondeze.
Tânăra Amal se şi ocupa de asta, dar două măsuri de precauţie făceau mai mult decât una singură. Bassistul de serviciu promise că va "trece imediat la treabă.

După aceea generalul Okeili îl sună pe locotenentul Mâhmud, de la serviciul Intervenţii. Era un ofiţer tânăr şi strălucit, care vorbea perfect engleza şi germana.
– Începând de azi, zise el, eşti şofer de taxi...
Imediat ce subordonatul lui ieşi din birou, generalul scrise o scurtă notă cu creion albastru, cerând să i se aducă la cunoştinţă numele persoanelor suspecte cu care putuse intra în contact kurdul Djemal Talani în cursul ultimelor luni. Baasiştii şi directorul poliţiei cunoşteau f mult mai bine acest gen de detalii.
Generalul Okeili hotărâse să-i aplice lui James ceea ce serviciile de informaţii numeau tehnica „sforii lungi'". Suspectul nu era arestat, ci supravegheat îndeaproape pentru a te duce la toţi complicii lui[3].
Exista un singur risc. Omul putea să-şi sfârşească misiunea şi să-ţi scape printre degete.

---

3 *
Taxiul îl lăsă pe James la o sută de metri de intrarea în clădirea care adăpostea radioul şi televiziunea. Santinele înarmate alungau fără nici un fel de discuţie toate vehiculele care voiau să oprească în faţa intrării. Din motive de securitate.
James era stăpânit de o senzaţie ciudată de stinghereală. După moartea colonelului Akmat se aştepta ia o năvală a agenţilor secreţi.

Sigur de el, generalul era hotărât să-şi asume acest risc. Nu se ieşea chiar aşa de uşor din Irak.
Mai redactă o notă către companiile aeriene, pentru ca, până la noi ordine, să nu mai fie loc în nici un avion care părăsea Bagdadul, indiferent de destinaţie, pentru domnul James Scott. Cursa se închidea.
Tot citind rapoartele de activitate ale „ziaristului", era convins că până la urmă va găsi ce anume nu se potrivea. Dar ar fi dat solda pe o lună să ştie de ce venise în Irak. Bineînţeles, interogatoriul doctorului Shawool nu dăduse nici un rezultat.
Cu sufletul împăcat, generalul Okeili sună să i se aducă ceaiul.
Nimic! Nimic măcar un telefon. În ajun, Amal venise la întâlnire în casa prietenei sale. Flirtaseră într-un mod la fel de torid şi chiar consimţise să-şi scoată bluza, la drept vorbind transparentă.
Apoi ilecăriseră despre tot felul de lucruri. James o simţea pe tânără mai receptivă. Îi mărturisise că nu avea chef să se- mărite imediat, că se plictisea la Bagdad. Visa să meargă la Beirut. Vorbiseră de Austria, de meseria de ziarist. Amal întâlnea mulţi ziarişti la cocteilurile diplomatice. Tânăra se plângea că irakienii au o reputaţie proastă în lume. James o asigurase că în ceea ce îl privea pe el, ea făcea tot

ce îi stătea în putinţă ca să risipească acest renume supărător.
James îşi ascunsese cu greu tensiunea. Tăcerea irakienilor putea să însemne două lucruri. Ori nu ştiau nimic, ori nu mai putea să mişte un deget fără să fie supravegheat. Iar după moartea colonelului nu mai dispunea de nici un alt informator care să-i aducă la cunoştinţă data executării lui Victor Rubin, informaţie indispensabilă planului său. Încă nu îndrăznea să abordeze acest subiect cu Amal. Avea o idee încă vagă în privinţa serviciilor pe care tânăra irakiană i le-ar fi putut aduce în această direcţie.
De aceea ceruse permisiunea să v.iziteze clădirea televiziunii. Surpriză plăcută - primise imediat autorizaţia. Prea repede, îşi zisese James. De obicei, irakienii erau mai bănuitori. Totuşi, funcţionarul înalt şi jovial care il primise la minister, îi strânsese mâna cu aceeaşi căldură. I se servise acelaşi ceai cald şi greţos.
Două ore mai târziu pleca spre ruinele de la Ninive, împreună cu cvartetul de coarde. Scrisoarea pentru Ted Heimof nu era încă scrisă. Aştepta până în ultima clipă. Trebuia să organizeze totul fără să cunoască ziua execuţiei. Măcar de-ar reuşi s-o afle la timp!
„Oricum, kurzii s-ar alege cu un stoc frumuşel de arme", concluzionase el în timp ce trecea Tigrul.

Nu puteai să nu găseşti clădirea televiziunii. Două tancuri pline de mitraliere staţionau de fiecare parte a intrării. James pătrunse în micul post de pază, plin de civili cu mutre de oameni numai buni de spânzurat, şi îşi declină identitatea. O caricatură, imensă, reprezentând patru spânzuraţi, dintre care unul cu o bandă neagră la ochi, „înveselea" postul. Directorul fusese anunţat. Doi agenţi îi însoţiră pe James până la biroul lui.
Nenumăraţi „civili" se plimbau pe culoarele şi în grădinile care făceau legătura între diferitele corpuri ale clădirii.
Directorul televiziunii era un irakian înalt, foarte slab, cu nişte ochi de culoare deschisă, care vorbea puţin englezeşte. Pe canapeaua din biroul lui aşteptau mai multe persoane. Le alungă pe toate cu un gest Ja sosirea lui James şi ele se făcură nevăzute pline de spaimă. Primul lucru care sărea în ochi era puşca rusească de asalt AK 47 aşezată pe biroul lui, în mijlocul dosarelor, cu încărcătorul pregătit. Un prespapier cât se poate de ciudat! Directorul surprinse privirea lui James şi mângâie mâneru armei.
– Trebuie să fim vigilenţi, îi zise el.
De parcă Moshe Dayan ar fi urmat să iasă de sul birou!

Perdelele erau trase cu grijă şi aveai impresia că' te afli într-o pivniţă. Pe perete, veşnicele afişe ale preferatei El Fatali, cu gen Curion şi Moshe Dayan spânzuraţi.
Devenea o obsesie.
După câteva schimburi de cuvinte lipsite de interes, James înţelese că interlocutorul lui nu se gândea decât cum să se debaraseze de el mai repede. Lucru care îi convenea de minune. Îl întrebă pe importantul lui interlocutor dacă i se putea da un ghid pentru a vizita studiourile de radio şi televiziune.
Cinci minute mai târziu, James pleca însoţit de un ofiţer enorm, sugrumat în uniforma lui mai mică cu două numere. Militarul nu vorbea engleza. Dar era programat ca un calculator. Asta limita indiscreţiile şi iniţiativele.
Vizita nu oferea nimic interesant. Totul semăna cu oricare alt stabiliment asemănător din lume, dar mult mai sărac. Se putea totuşi remarca intrarea în plină criză de isterie a crainicilor de îndată ce era vorba să anunţe cea mai banală ştire politică. Trei focuri de armă trase pe malul Iordanului căpătau o amploare de epopee, cu urlete guturale, imprecaţii şi veşnicul îndemn „Moarte Israelului!". Chiar singuri fiind în faţa microfoanelor, crainicii recurgeau la uitături feroce, întărâtându-se singuri.

James se întreba dacă vizita lui va avea vreo utilitate, când ghidul îl conduse într-un mic studiou. James îşi reţinu zâmbetul. Amal tria nişte discuri, îmbrăcată cu o rochie de lână care nu reuşea să-i strivească pieptul opulent. Deodată ofiţerul nu se mai arătă grăbit să scurteze vizita. Saliva. Trebuie spus că sânii fetei, mulaţi,'în lână violet, aveau darul să te facă să uiţi toate crimele Israelului.
Tânăra irakiană se întoarse şi îl zări cu surprindere pe James, care nu-i suflase nici un cuvânt despre această vizită. Amal schiţă un zâmbet crispat, puse un disc şi dezlănţui o melodie oribilă. Greşise turaţia. Locotenentul râse mult făcându-i cu ochiul lui James.
Vizita se termină la postul de pază, cu strângeri de mână şi fără o vorbă. James plecă pe jos.
Tocmai îi venise o idee. O idee care cerea multă abilitate, dar care părea deocamdată singura soluţie pentru problema lui cea mai importantă. Dacă ceea ce credea el se adeverea...
*
* t.
James tânjea după bancheta Chevroletului aşa cum tânjeşte un câine după os. Dar Michele, cu un ghid de arheologie în mână, cerceta fiecare piatră de parcă de asta ar fi depins propria ei viaţă. De patru ore vizitau ruinele de la Ninive sub un soare relativ

cald. Fiecare pas stârnea un praf galben care pătrundea cu perfidie în plămâni. Grupat, cvartetul de coarde lua în primire metodic fiecare piatră. Probabil că parcurseseră vreo cincisprezece kilometri... Şi, de fiecare dată când Michele se apropia cu timiditate de James, contrabasista se ivea din spatele unei coloane ca să o tragă spre un basorelief care cu siguranţă nu avea nici o intenţie să-şi ia zborul... În sfârşit, turul se termină. James era neliniştit şi intrigat de şoferul care nu se dezlipise de lângă ei. Ai fi zis că toate orele libere şi le petrecea făcând cercetări despre Mesopotamia. Subţirel, cu faţa brună şi o mustaţă fină, tipul zâmbea cu toată gura de fiecare dată când James se uita la el.
Michele, în ciuda atitudinii ei rezervate, îi arunca din când în când nişte priviri care nu erau nici pe departe reci. Iar ochii lui răspundeau de fiecare dată mesajului primit. Începea să fie bine pregătită pentru scopul lui
Totuşi, ce voia să-i ceară el nu era foarte greu. Nu trebuia decât să ducă o scrisoare la Beirut şi să o înmâneze unei anumite persoane.
Nu-i putea spune că scrisoarea conţinea o comanda de arme, un plan cu poziţia închisorii de la Baakuba şi câteva deziderate capabile să incendieze Orientul Mijlociu dacă ar fi căzut în mâinile irakienilor.

Scrisoarea avea toate şansele să-i provoace-migrene serioase lui Ted Heimof şi altora. Dar Walter Mitchell spusese: prin toate mijloacele. Aşa că voia să fie servit.
Toate aceste pregătiri cereau un secret absolut, deoarece exista totuşi un serviciu de informaţii irakian... Mai ales la Beirut.
Dacă scrisoarea nu ajungea la destinatar, nimic nu-l mai putea salva pe Victor Rubin.
Iar dacă ar fi căzut în mâinile irakienilor, James nu mai dădea nici măcar un dinar pe viaţa lui. Şi se ştie ce monedă puternică e dinarul! Trebuia sâ-i înmâneze scrisoarea fetei în ultimul moment.
Insistenţa şoferului arheolog nu-i plăcea deloc lui James.
Îmbuibată de praf istoric, Michele îi aruncă lui James o privire plină de recunoştinţă, sfidând fulgerele contra- basistei.
– Plimbarea pe care ne-aţi oferit-o e minunată, zise ea spontan. Totdeauna am visat să văd ruinele de la Ninive.
– Şi eu, îi răspunse James imperturbabil. Şi pentru că suntem împreună, bucuria mea e dublă...
Obrajii tinerei căpătară culoarea ocru a deşertului.
James profită de acest început şi continuă:
– De ce n-am lua masa împreună?
Michele arătă spre celelalte trei muziciene.

– Nu pot, n-ar îi politicos faţă de ele.
•- Aş dori atât de mult, insistă James. Pentru că mâine plecaţi.
– - Tocmai, zise Michele. După aceea m-aş gândi prea mult la asta...
Imediat îşi muşcă buzele. Şi, fiindcă contrabasista venise lângă el, continuă vorbind despre basoreliefuri.

Evident, James ar fi putut pur şi simplu să-i ceară să ducă o scrisoare la Beirut, dar trebuia să ţină seama de irakieni.
Michele nu semăna deloc cu o agentă. Dacă irakienii o interogau - şi nu era exclus - ea nu ar fi putut să le ascundă nimic... .»
Dar, pe de altă parte, dacă dădea scrisoarea la prima solicitare, era şi mai neplăcut...
Prins între două primejdii, James nu avea prea mult teren de manevră.
Pe la cinci o porniră în sfârşit pe drumul de întoarcere. În oglinda retrovizoare, James surprinse deseori privirea şoferului care supraveghea bancheta din spate. Con- trabasista se aşezase în faţă. Înghesuit lângă Michele, James profită şi o prinse de mână. Văzu că şoferul observase şi asta îl încântă. Interesul lui pentru muziciene avea astfel un motiv oficial.

Uneori se simţea sătul de această viaţă unde totul nu era decât prefăcătorie, sătul să mai trăiască într-o lume paralelă plină de primejdii.
Când ajunse la hotel, crezu că totul era pierdut. Michele îi întinse mâna sub privirea vigilentă a şoferului.
– La revedere, nu ne vom mai vedea. Diseară dăm un concert iar mâine, foarte devreme, plecăm cu avionul de opt şi jumătate spre Beirut.
– Şi după concert?
Ea se înroşi ca un bujor.
– Mă culc!
Contrabasista se apropie ameninţătoare, adevărat balaur păzitor al virtuţii tinerei muziciene. James înţelese că deocamdată era bine să pună punct.
* *
*
a, 105
Djemal şi James moţăiau în faţa unei sticle de bere la Select. Kurdul propusese o vizită la binecunoscutele call- girls, dar James preferase să-şi omoare timpul în ace" local da dans. Michele termina concertul la orele unsprezece, dar după aceea lua parte la un cocteil oficial.
– Atenţie la animatoare, îl preveni Djemal. Te costă treizeci de dinari să petreacă seara cu tine. Fără angajament ulterior.

Dansurile din buric se succedau monotone şi deprimante. Într-adevăr, câteva tinere veniseră să dea târcoale mesei la care se afla James, $ar nu insistaseră văzând lipsa de entuziasm a celor doi. Printr-o înţelegere tacită, nici unul nu mai adusese vorba de Pantera Neagră. Djemal nu se interesase nici măcar de rezultatul întrevederii. Prudenţă şi iar prudenţă..
Deodată, o creatură cărnoasă se îndreptă direct spre Jîmes. Rochia de un verde electric i se lipea pe trup. Avea o faţă ciudată, cu o gură mare, un nas puţin turtit şi ochii migdalaţi, peste măsură de machiaţi. Întruchiparea senzualităţii animalice. O puteai urmări după valul de tăcere care o însoţea. Îşi mişca şoldurile cu pricepere, în felul dansatoarelor din buric.
– Mă numesc Chelo. Nu vrei să mă iei la dans?
Avertizat în privinţa preţurilor, James refuză politicos.
Nu era cazul să ruineze CIA inutil. Dar femeia insistă.
– Free, preciză ea. Gratuit. Eşti străin.
Djemal. puţin cam gelos, îl împinse cu cotul: '
– Nu rişti nimic, îi zise el. E cea mai drăguţă angajată a localului. Dar ai noroc.
James se ridică şi o urmă pe ringul de dans. Orchestra cânta o melodie greu de precizat, un fel

de „corcitura" împotriva naturii între un jerk şi.un tangou. Chelo începu o demonstraţie de dans din buric foarte personală. Gura ei cu buze groase era fascinantă ca un fruct tropical. Parfumul ei. ieftin dar puternic, contribuia la ameţirea partenerului. Sigur, nu era o prinţesă, dar probabil că puţini bărbaţi ar fi putut să rămână insensibili.
Era o femeie frumoasă pe care erai îmboldit să o onorezi pe loc, sprijinind-o de unul din stâlpii localului.
Femeia probabil că simţi stingherеala lui James, pentru că se lipi şi mai mult de el arătându-şi dinţii.
– Îţi plac? Sunt cubaneză.
O cubaneză la Bagdad!
James se limită la generalităţi, dar Chelo îşi continuă jocul, lipindu-se de James cu înflăcărarea unei lipitori adulte. De fiecare dată când lăsa ochii în jos, James dădea de botul ei senzual care i se oferea.
– - Dacă vrei să ne întâlnim la mine, îi propuse ea, e destul să plăteşti cinci dinari ca să pot pleca. Apoi mai dai un dinar patronului de la hotel, ca să te lase să urci. Locuiesc la Ambasador.
Tentant. James ocoli propunerea, dar îi puse câteva întrebări despre viaţa pe care o ducea la Bagdad. Imediat urmă un potop de critici la adresa regimurilor socialiste şi în special a Irakului. Asta îi

reamintea - în sens invers - lecţia învăţată pe de rost a profesorului Shawool.
Iată de ce se interesa de el frumoasa Chelo! Era pur şi simplu o provocatoare. Fu ispitit să profite, fiindcă merita, apoi îşi zise că demersul era lipsit de seriozitate.
– Nu sunt de acord cu ceea ce spui, zise el netulburat. Consider că în Irak există o adevărată democraţie. Altfel n-ai mai fi aici, din moment ce nu eşti de acord cu regimul...
Acest răspuns o. confundă pe atrăgătoarea taxi-girl într-un noian de gânduri. Uită de dansul din buric. Fruntea ei mică se încreţi de efortul gândirii. Dar orchestra se opri mai înainte ca ea să fi rezolvat problema. Politicos, James o conduse până la masa ei, se înclină şi se îndepărtă.
Când îi povesti lui Djemal, Kurdul începu să bombăne:
– Ar fi trebuit să te duci cu ea la hotel, s-o regulezi şi după aceea să-i tragi o bătaie ca să se înveţe minte să mai facă pe denunţătoarea... Din păcate, nu e singura! L-ai văzut pe violonistul cu ochelari negri?
James îl remarcase. Înfăţişarea de gorilă făcea vioara să pară minusculă. Maxilarul mare şi proeminent, craniul ras şi ochelarii negri nu se potriveau deloc cu postura de membru al unei orchestre.

– Da. Şi?
– E un agent, zise kurdul dezgustat. Nu cântă de-ade- văratelea; ascultă ce vorbesc perechile care dansează...
Încântător!
– Această Chelo e o biată creatură, zise James. Probabil că e obligată să facă jocul irakienilor pentru un permis de lucru sau ceva în genul ăsta...
Frumoasa Chelo nu se mai întoarse la masa lor. James îi zări de mai multe ori silueta verde pe ringul de dans.
Se întreba ce anume o împinsese pe o fată atât de drăguţă să vină în Irak. O grămadă de capitalişti s-ar fi ruinat cu bucurie pentru o mutrişoară atât de drăguţă...
Sau poate că era total idioată...
Cu un sfert de oră înainte de miezul nopţii, James achită discret nota de plată. Sosise timpul să plece. Iniţiativa cubanezei îi arăta cât se poate de clar că trebuia să fie şi mai prudent.
* *
*
James lăsase uşa de la cameră descuiată. Scrisoarea era gata şi se afla în buzunarul drept... adevărată TNT. Ca de fiecare dată când înfrunta o primejdie, simţea o furnicătură uşoară deasupra mâinilor.

Planul era pregătit, dar presupunea o enormă marjă de improvizaţie.
Scrisoarea din buzunar îl frigea. I se păruse că cei trei agenţi care jucau cărţi se uitaseră la el cu o atenţie deosebită când intrase.
Se auzi zgomotul ascensorului. James se apropie cu paşi uşori de culoar şi o zări pe Michele intrând în camera ei.
Aşteptă treizeci de secunde apoi porni. Nu trebuia să-l vadă nimeni. Bătu uşor la uşa franţuzoaicei. Uşa se deschise imediat. Tânăra scoase un mic strigăt de surpriză.
– Ce faci aici?
În vocea ei se simţea mai mult surpriza decât dezaprobarea. Îmbrăcată cu o rochie de seară albastră, bine machiată, avea o oarecare strălucire.
Aproape fără să mintă, James putu să-i sărute mâna şi să-i spună:
– Arăţi splendid! Voiam să te văd aşa, înainte de a pleca. şi se strecură în cameră, închizând uşa, Michele făcu un pas înapoi.
– Eşti nebun! Pleacă imediat.
Dar când el se aşeză într-un fotoliu, tânăra se lăsă şi ea să cadă pe pat în faţa lui. James o simţi descumpănită şi vulnerabilă. NU era genul de fată obişnuită să primească un bărbat în camera ei.
– Mi-e somn, pleacă, făcu ea.

El se ridică în picioare, o ridică şi pe ea prinzând-o de mâini şi în următoarea secundă se găsea în braţele lui.
Tânăra săruta cu stângăcie, dar îşi trecu totuşi mâinile după gâtul iui James. Apoi întoarse capul şi întrebă:
– De ce mă săruţi?
Rareori i se pusese lui James o întrebare atât de idioată. Găsi rezolvarea sărutând-o din nou. De data asta îi simţi corpul alunecând pe corpul lui cu mai puţină indiferenţă. Dar Michele se desprinse de el nervoasă.
– Nu vreau să mă culc cu dumneata. Pleacă, făcu ea cu voce joasă.
– Nici nu intenţionez asta, zise James.
Şi nici nu bănuia cât era de sincer. James nu se gândea decât 3a"scrisoare. Acum planul funcţiona perfect. Era puţin cam sofisticat, dar sigur. Asta conta.
– Ce cauţi aici? întrebă Michele cu un ton aproape plângăreţ. Nu eşti un bărbat potrivit pentru mine.
James simţi, un dezgust.
– Mi-ar plăcea să te revăd mai târziu, zise el.
Ochii lui aurii căpătaseră o expresie atât de tandră încât Michele reveni singură în braţele lui. James o sărută fără grabă şi cu pricepere până când ea se desprinse brusc. ;

– Destul, murmură ea. Acum pleacă. Aş vrea să mă dezbrac:
El îi arătă uşa de la sala de baie.
.- Du-te să-ţi scoţi rochia ta frumoasă. Îţi jur că nu voi profita. Nu vreau decât să mai stau puţin cu tine.
Ea ezită. James se rugă în gând să accepte. Altfel l-ar fi dezgustat şi mai mult.
– Juri?
– Jur.
Tânăra dispăru în sala de baie. James o auzi încuindu-se. Nici o problemă!
Când îşi făcu din nou apariţia, înfăşurată într-un halat, de casă roz, James stătea în fotoliu. Se ridică şi luă rochia de seară de pe braţul ei.
– Chiar am să-ţi fac valiza, zise el vesel.
Luă rochia, o împături şi o aşeză cu grijă în valiza deschisă de pe fotoliu. Michele.se uita la el înduioşată.
– Nu am văzut niciodată un bărbat atât de amabil ca dumneata, zise ea.
În viaţa ei ştearsă şi monotonă, brusca apariţie a lui James dădea totul peste cap.
– N-am să te mai văd niciodată, zise ea cu tristeţe.
– Ba da, afirmă el. Tocmai voiam să te rog să telefonezi la Beirut unui bun prieten de-al meu. Îţi va vorbi despre mine.
– Oh, da! făcu ea.

Ar fi fost gata să bată din palme.
El îi luă adresa de la Paris şi îi dădu numărul de telefon al lui Ted Heimof. Tânăra îl notă pe un carnet.
– Sună-l imediat ce soseşti, zise el. Va fi bucuros să afle veşti despre mine.
– Poţi conta pe mine, zise ea cu ochi strălucitori.
Înainte de a deschide uşa se mai sărutară o dată.
Michele se comporta ca o liceană la primul ei flirt.
– Pari trist, îi zise ea deodată cuprinzându-i capul cu amândouă mâinile.
– Nu-i nimic. Ţara asta mă plictiseşte. Mi-ar fi plăcut să plecăm împreună.
Culoarul era pustiu. Se culcă imediat, după ce luă un somnifer ca să nu se mai gândească la nimic.
Mecanismul se pusese în mişcare.
*
•» ~ *
.J ' kJ
Telefonul sună în5biroul lui Ted Heimof. Americanul auzi vocea unei femei care vorbea foarte prost englezeşte şi îi stâlcea numele. Tocmai voia să închidă când i se păru că fusese pronunţat numele lui James.
Făcu o mişcare involuntară care era să smulgă firul. James, despre care nu mai avea nici o veste de zece zile. În fiecare dimineaţă îi sosea de la Washington o telegramă codificată în care i se cerea situaţia.

– Cine sunteţi? întrebă el încercând să vorbească cât putea de clar. Unde vă găsiţi?
Ca să simplifice lucrurile, începu să vorbească în franceză.
Cinci minute mai târziu se găsea în pragul infarctului. Ştia că Michele venea de la Bagdad, că şe întâlnise cu James, că acesta îi spusese să-i telefoneze lui Ted, cel mai bun prieten al lui. Şi cu asta basta. Ted nu mai înţelegea nimic.
– Bine, dar altceva nu v-a mai spus? insistă el pentru a zecea oară.
– Nimic, afirmă Michele, complet derutată. Nu înţelegea de ce prietenul lui James părea atât de nervos.
– Ar fi putut să trimită şi el o vedere! răcni Ted în culmea furiei.
– Poftim?
Văzând-o cât e de inocentă, Ted ghici brusc adevărul.
– Fir-ar al dracului, cât sunt de tâmpit! făcu el.
Din păcate, fără să îndepărteze receptorul.
– Oh!
Urmă un declic. Michele închisese. Avea oroare de oamenii grosolani.
O secundă, Ted Heimof rămase mut de uimire în faţa telefonului, apoi scoase un urlet de fiară, mătură cu mâna hârtiile de pe birou şi îşi prinse

capul cu amândouă mâinile. Undeva în Beirut era o fată al cărui nume nici măcar nu-l cunoştea, cu veşti importante de la James, iar el o pierduse.
Singura soluţie era să ia la rând toate hotelurile din Beirut în căutarea unei franţuzoaice care sosise de la Bagdad chiar în dimineaţa aceea.
– Yasmina! strigă el.
Secretara libaneză sosi încruntată. Ted arăta ca o pă-. tlăgică vânătă.
– Te vei aşeza lângă acest telefon, făcu el. Dacă sună o doamnă cu accent franţuzesc, îi vei răspunde de parcă ar fi Regina din Saba, şi îi spui că sunt un mitocan, un derbedeu un beţiv şi că mă fac ghem la picioarele ei. Dar mai ales să-i afli numele şi adresa.
Satisfăcută să-şi audă patronul anunţând astfel de adevăruri elementare, Yasmina îl asigură că nu se va mişca de acolo decât în caz de cutremur sau de invazie israe- liană.
' Ted plecă din birou ca un nebun să-şi înceapă cercetările, pe care trebuia să le facă cu o anumită discreţie. De când cu afacerea avioanelor Phantom, agenţii libanezi începuseră să se intereseze cam mult de el.
Michele telefonă di-n nou o oră mai târziu. Dorinţa de a vorbi despre James fusese mai tare decât indignarea, Dar era hotărâtă să-i spună ce credea despre prietenii lui. Yasmina îşi îndeplini rolul de

minune, asigurând-o că Ted era în pragul crizei nervoase...
Şi imediat ce acesta sună, ea îi transmise adresa tinerei muziciene, care se instalase la Bristol, un hotel vechi din centrul Beirutului. Un sfert de oră mai târziu, cu un buchet mare de trandafiri în mână, pe care îl ţinea ca pe o măciucă, americanul bătea la uşa tinerei femei. Trandafirii avură darul să aranjeze lucrurile. Ce mai. de când SI întâlnise pe James, trăia într-o lume de vis!
Dar Ted Heimof nu o lăsă să dea frâu liber romantismului.
– Înţeleg discreţia dumneavoastră la telefon, zise el, dar cred că James v-a însărcinat cu un mic comision pentru mine.
Michele se uită la el fără să înţeleagă.
– Ba nu, nu mi-a spus decât să vă sun imediat cum ajung, atâta tot.
Ted fierbea. Îdioata asta juca teatru.
– Nu v-a dat nimic? întrebă el răbdător. Nici un pachet, nici. O scrisoare, nimic?
O bănuială oribilă trecu prin mintea tinerei muziciene, făcând-o să se ridice în picioare roşie de ruşine. Nimerise peste nişte traficanţi!
– Ascultaţi, zise Ted Heimof, lăsaţi-mă să arunc o privire în bagaje.
Asta era prea mult.

– Plecaţi imediat, altfel chem poliţia! îi strigă Michele în culmea furiei. Sunteţi un gangster!
Americanul suspină exasperat. Îi arătă legitimaţia de diplomat.
– Sunt diplomat, îi spuse el. Puteţi verifica foarte Uşor. Şi aş vrea să mă lăsaţi să vă examinez bagajele în prezenţa dumneavoastră.
Michele era pierdută de tot. Diplomaţii pe care îi cunoscuse până atunci nu semănau deloc cu Ted Heimof. Şi de ce dorea cu atâta încăpăţânare să-i scotocească prin bagaje?
– Bine-bine, dar ce căutaţi? întrebă ea.
– Nu ştiu, îi răspunse el. O scrisoare sau un pachet. Vameşii irakieni v-au căutat la ieşire?
– Nu.
– Atunci trebuie să fie în bagaje.
Şi fără să mai ceară permisiunea tinerei femei, diplomatul se apucă să desfacă valiza. Îngrozitor de jenată, Michele întoarse capul când îl văzu despachetându-i bucată cu bucată toată lenjeria intimă.
După un minut bărbatul descoperi scrisoarea sub rochia de seară. Rupse plicul şi citi cele trei pagini acoperite cu scrisul îndesat al lui James şi aruncă o privire spre plan.
– Fir-ar al dracului şi lua-l-ar toţi dracii! izbucni el.
De data asta Michele nu mai fu şocată.

– Vreţi să spuneţi că James a aşcuns această scrisoare în valiza mea? întrebă ea.
– Da, răspunse Ted.
– De ce?
– Nu am dreptul să vă spun, îi răspunse el săltând din umeri. Dar i-aţi făcut un foarte mare serviciu fără să ştiţi.
– Dar de ce nu mi-a spus şi mie? aproape că se tângui MicheleM-aş fi dus la destinaţie orice scrisoare.
– Astea nu sunt lucruri pe care i le poţi cere cuiva, ii răspunse Ted misterios. Şi aşa aţi' fi avut destule necazuri dacă irakienii v-ar fi căutat în bagaje. Era singura modalitate, altfel vă punea viaţa în primejdie.
Michele nu mai înţelegea. Descoperea un univers neliniştitor care o speria. În rnod confuz, simţea că nu-l va mai revedea niciodată pe James.
– Cine e James şi ce face în Irak? îl întrebă ea timid.
Ted era pe picior de plecare. Corpolenţa lui părea că o striveşte pe gingaşa Michele. Dar, în spatele ochelarilor, ochii lui deveniră deodată blânzi.
– Ţineţi la el?
Ea nu avu curajul să răspundă „nu".
– Atunci; continuă el," cel mai' mare serviciu pe care l-l puteţi face este să uitaţi toată,, povestea asta şi.'să "nu mai vorbiţi nimănui vreodată despre ea.

Şi ieşi, grăbindu-se să treacă la-lucruri serioase. După ce închise uşa, Michele desfăcu uşor rochia de seară şi o agăţa în cuier. Apoi se prăbuşi pe pat şi plânse aşa cum nu mai plânsese niciodată.
Şi totuşi, îl iertă pe James.
James ieşi de.la Ministerul Informaţiilor şi rămase câteva clipe nemişcat pe trotuarul de pe Aziz Street, uitân- du-se la o fată drăguţă care trecea prin faţa lui. Spectacol rar la Bagdad: ciorapi din plasă. neagră, o siluetă' sveltă, o faţă graţioasă şi un păr lung. Totul stricat în parte de o expresie dură şi hrăpăreaţă.
Cineva murmură câteva cuvinte în spatele lui, făcân- du-l să tresară şi să se tragă într-o parte. Dar nu era decât un şofer de taxi care voia să-l aibă client. James suspină enervat. Începea să stea prost cu nervii. Trecuse o săptămână de când Michele plecase cu preţioasa lui scrisoare, şi nici o veste. Nimic. Aceeaşi tăcere şi din partea kurzilor. Întâlnirile cu Djemal - din două în două zile - erau lipsite de interes. Făceau repede turul localurilor rău. famate din Bagdad. O singură dată mai fuseseră pe la egiptene, ca să păstreze această ieşire pentru viitoarea întâlnire cu Pantera Neagră. James se temea ca nu cumva Gule să se fi reîntors pur şi simplu în nord. Djemal pretindea că nu putea să intre în legătură cu ea. De fapt, Pantera Neagră

trebuia să dea un semn de viaţă, înainte de a-l însoţi pe James în Kurdistan.
Zilele îi erau jalonate de două vizite. Dimineaţa la Ministerul Informaţiilor, iar seara în micul apartament unde o regăsea pe Amal.
Găsise un pretext pentru a rămâne la nesfârşit la Bagdad: solicitarea unui permis de trecere spre nord. Cu asta îşi ocupa dimineţile. Ceremonialul era mereu acelaşi. Sosirea la biroul numărul 67, strângeri de mână călduroase, apariţia ceştilor de ceai, asigurări de prietenie şi zâmbete dezolante. Nu, autorizaţia încă nu sosise. Dar domnul Ra- şid, sau Omar sau Zurya, tocmai se ocupa de ea. Dacă James binevoia să aştepte câteva momente... Adică între una şi trei ore. Apoi funcţionarul de ser- viciu lua aerul cel mai dezolat pentru a-i cere să treacă din nou a doua zi. autorităţile încă nu semnaseră permisul de trecere. Kafka sută la sută! Totul era în mâinile lui Allah. În ritmul ăsta, va ajunge cu aşteptarea până la următoarea revoluţie.
Cu Amal era altfel. Întâlnirile lor deveniseră drogul lui James, rarele lui minute de destindere. Raporturile dintre ei erau ambigue. Ajunseseră la un fel de echilibru erotic în căutarea plăcerii pentru plăcere. Acum Amal se dezbrăca şi rămânea goală în braţele lui James. Era tot virgină. Îşi vorbeau puţin, se despărţeau fără o sărutare. James

"renunţase deocamdată să se folosească de tânăra irakiană.
La ce bun. atâta vreme cât restul operaţiunii nu era organizat? în fiecare dimineaţă, trecând prin Piaţa Al- Tahrir, se aştepta să dea nas în nas cu nişte spânzuraţi. Printre care şi Victor Rubin. Dar Amal îl liniştise.
– Îţi voi spune, îi promisese ea într-o seară. Ne anunţă dimineaţa, ca să punem discuri cu marşuri militare. Eu ştiu înaintea tuturor.
Asta îi lăsa timp lui James să se roage pentru Rubin, nimic altceva. Viaţa se dovedea atât de monotonă încât ajunsese să-şi piardă din vedere misiunea, să se întrebe ce făcea de aproape două săptămâni în acel oraş sinistru.
Pe trotuarul de pe Aziz Street, James se întreba cum să-şi omoare timpul. Era o vreme frumoasă şi se hotărî să meargă pe jos până la biroul lui Djemal. Luau masa împreună.
După ce îşi scrânti temeinic gleznele pe trotuarele desfundate de pe Raşid Street, cea mai veche stradă din Bagdad, care îşi mai păstra încă arcadele pitoreşti, ajunse în faţa străduţei fără nume unde se afla biroul lui Djemal Străduţa avea un aspect destul de neobişnuit. Toate clădirile de pe partea dreaptă fuseseră tăiate în două şi • casele sparte îşi arătau

grinzile ruginite şi frânturi de scară. Era una din fanteziile ultimelor revoluţii.
Regimul Kassem hotărâse lărgirea unui număr de drumuri şi începerea imediată a ^dărâmării clădirilor. Dar după asasinarea lui Kassem, noua echipă socialistă, consi derând că lărgirea străzilor este o măsură puternic imperiali'stă, oprise totul... Bineînţeles, fără să mai construiască la loc.
James urcă scara îngustă. Secretara nu era acolo şi intră direct în biroul lui Djemal.
Kurdul stătea pe scaun şi privea în gol. Schiţă un zâmbet palid la apariţia lui James, fără să se ridice, contrar felului său exuberant de a fi. James pricepu imediat că ceva nu era în regulă şi se gândi la planurile lui.
– Ce s-a întâmplat, Djemal?
Kurdul ridică capul.
– Oh, nimic, nimic important. Vărul meu...
– - Ce? insistă James.
– Mi-au adus cadavrul lui în dimineaţa asta, zise kurdul cu un amestec de ură şi tristeţe. Mi-au spus că a murit în închisoare. L-au asasinat.
James tăcu. Kurdul nu era genul de om pe care să-l ajuţi cu vorba. Djemal îi fu recunoscător pentru tăcerea lui şi continuă:
– - Am veşti şi pentru tine. Ea vrea să te vadă de urgenţă. Di seară, dacă este posibil.

Când vorbea de Pantera Neagră, Djemal spunea tot-deauna ea. Niciodată nu pronunţa vreun nume. James avu impresia că întinereşte cu zece ani. Armele sosiseră. Pentru ca planul să fie complet, nu mai lipsea decât data executării lui Victor Rubin. Era minunat. Deodată simţi multă afecţiune pentru Djemal Talani. Fără el n-ar fi fost decât un turist neputincios la Bagdad.
Kurdul se ridică.
– Insoţeste-mă până acasă, îi ceru el. Să punem la punct întâlnirea de diseară.
* *
Vila lui Djemal părea şi mai rece, şi mai tristă. În an-treu, pe două capre era aşezat un sicriu din lemn alb.
Ir adj, servitorul iranian al lui Djemal, aruncă o privire înspăimântată spre James şi dispăru. Acesta avu un presentiment. Dar dacă moartea vărului era un avertisment deghizat pentru ca -Djemal să nu se mai compromită cu James?
– Iată ce vei face, îi explică kurdul. Voi încerca să vin şi eu dar e mai prudent să nu mergem împreună. Un om ţe va aştepta lângă Moscheea Khajom. E un loc unde te poţi duce fără să te faci remarcat. Te va aborda pretinzând că vrea să-ţi fie ghid, şi te va urca într-un taxi. Pro- punându-ţi să mergi la

Universitate. Maşina va fi condusă de un om sigur care te va duce la întâlnire.
Kurdul era în mod vizibil răscolit de moartea vărului său. James dori să ştie mai multe.
– Acest văr îţi era foarte apropiat?
Djemal dădu afirmativ din cap.
– Era fiul fratelui mamei mele. Am crescut împreună până la optsprezece ani. Îl iubeam ca pe un frate.
– Dar ce făcuse?
– Nimic. Îşi arăta prea pe faţă simpatia pentru Mollah Barzani. Djach-ii din Bagdad au cerut irakienilor capul lui. Iar aceştia sunt prea laşi,ca să le refuze o plăcere aliaţilor lor.
De cealaltă parte a străzii, antena mare de pe clădirea Securităţii părea că îi sfidează. James simţi că de acum înainte va avea în Djemal un aliat, şi fu gata să-i mărturisească totul. Dar se stăpâni. L-ar fi pus în mod inutil pe kurd într-o situaţie periculoasă.
Acesta, de parcă i-ar fi ghicit gândurile, îl întrebă:, - Vei pleca curând în nord?
James zâmbi.
– - Poate Gule vrea să mă vadă în seara asta pentru a-mi anunţa plecarea.
– Poate.
Cu picioarele goale, Iradj aduse ceai şi se retrase.
Djemal îşi bău ceaiul tot odată şi se ridică.

– Te las, zise el. Trebuie să mă ocup de funeraliile vărului meu. Dacă vrei, putem cina' împreună. La restaurantul Hamurabi. De multe ori sunt acolo fete drăguţe. Ceri taxiului'să te dueă acolo. E un local cunoscut, unul din rarele locuri vesele din Bagdad.
James îl părăsi cu o strângere de inimă. Afai'ă dădu peste viermuiala obişnuită din zilele de târg. Câţiva negustori îşi întinseseră marfa - cămăşi - direct pe sol, în faţa casei lui Djemal.
Dar în spatele acestei animaţii familiare se aflau agenţii, morţii din pivniţe şi Baakuba...
*
* *
– Cretinule, cu siguranţă că face ceva! răcni generalul Latif Okeili. Altfel nu s-ar afla aici.
Locotenentul subţirel stătea în poziţie de drepţi în faţa generalului, comandantul Securităţii Militare, jignit şi în acelaşi timp furios la culme. Când îl vor aresta pe acest, ziarist blond, avea de gând să-l facă, să plătească scump aceste minute de umilire.
– Vă asigur, îi zise el cu fermitate generalului, vă jur pe Allah că ştiu tot ce a făcut acest câine, minut cu minut, de când am primit cazul lui. Totul se află la dosar.
Latif Okeili lovi cu pumnul în birou.
– Puţin îmi pasă de Allah! urlă el.

Precum ofiţerii din „noul val", nici el nu era prea religios şi îşi bătea joc de limbajul cu înfloriturі, - Vreau să "ştiu ce face.
. - Nimic, mărturisi locotenentul, demn de milă.
Generalul clătină din cap şi agită raportul.
– Vreau s-o iei de la capăt, să-i verifici pe toţi cei cu care a intrat în contact. Să scoţi ceva din tot ce e aici. Trebuie să fie o fisură undeva. Altfel nu se poate. Voi da ordin Directoratului poliţiei să te sprijine. Acum şterge-o de-aici.
Locotenentul nu aşteptă să i se spună de două ori. Imediat ce ieşi, generalul ridică receptorul telefonului. Era înfuriat din alt motiv. Cu două zile în urmă, serviciile lui interceptaseră o telegramă "de la ruşi privitoare la acest James Scott. Din nenorocire era codificată. Or, colonelul Cerkov încă nu-l sunase. Totuşi nuri putea spune că îi spiona comunicaţiile. Aşa ceva nu se face între aliaţi. De ce dracu rusul nu-l ajuta? Era hotărât să afle.
Legătura cu ambasada sovietică era şi mai proastă ca de obicei. Cel puţin două posturi de ascultare erau branşate pe linie. Dar vocea colonelului sovietic era clară şi călduroasă.
Cei doi ofiţeri se învârtiră în jurul subiectului câteva minute, apoi generalul Okeili atacă:
– Dar informaţia pe care v-o cerusem, dragul meu Sergheievici?

Îi folosise patronimicul, după moda rusească. Sovieticul îi răspunse sincer dezolat, - Încă nimic de la Moscova. Birocraţii ăştia sunt imposibili.
Latiî Okeili l-ar fi ucis. Dar celălalt continuă:
– Apropo, aveţi ceva veşti despre Mahmud Arafat şi Fuad Am un?
Nu se mai auzeau decât paraziţii de pe linie. Generalul Okeili îşi reveni repede.
– Cred că foarte curând se vor întoarce la Bagdad, îi asigură el. Te voi anunţa imediat...
– Îmi pare bine, tovarăşe general, făcu colonelul Cer- kov netulburat.
Generalul Okeili puse telefonul în furcă şi se repezi la creionul roşu. Pentru a ordona eliberarea imediată a celor doi lideri comunişti, deţinuţi în lagărul de la Nassiria, Cu speranţa' că nu fuseseră prea rău bătuţi.
*
Cupolele de aur masiv ale moscheei Khajom nu reuşiseră să-i stârnească interesul. Singurul turist european, alături de şapte japonezi, James fusese înconjurat de o adevărată haită de ghizi amatori. Acum. hoinărea prin piaţă, trecând prin faţa. tarabelor cu vederi, aşteptându-l pe omul de legătură. Câţiva arabi îi propuseseră deja taxiuri, dar nici unul nu pronunţase parola.
În sfârşit, un puşti i se agăţă de mânecă:

– Taxi, Sir, taxi lo University.
Semăna cu toţi ceilalţi puşti cu picioarele goale care bântuiau străzile Bagdadului. James se prefăcu că ezită, apoi îl urmă până la o maşină 404.
Taxiul demară. Şoferul nici măcar nu întoarse capul spre el. James se afundă în banchetă urmărind cu privirea traseul pe care îl urma maşina. La Bagdad se simţea cuprins de claustrofobie. Imposibilitatea de a comunica cu~ exteriorul, ameninţările invizibile, ambianţa apăsătoare erau fatale pentru nervi.
Taxiul mersese spre sud, ajunse la marginea oraşului şi trecu podul suspendat pe malul celălalt al Tigrului. După traversarea unui cartier aproape pustiu, trecând pe lângă Universitatea din Bagdad, mai merseră încă un sfert de oră de-a lungul unor străzi lungi, apoi vehiculul pătrunse pe o străduţă şi se opri. Mai înainte, şoferul ;rase de câteva ori brusc, accelerase, frânase, verificând dacă nu cumva era urmărit. James nu avea de unde să ştie că locotenentul, văzându-l că se. urcă într-un taxi, nici măcar nu-l urmărise.
Imediat se deschise o uşă şi James fu pur şi simplu înşfăcat d.e o mână. Uşa se închise. Se pomeni într-o beznă totală.
O sfoară îi prinse cu repeziciune încheieturile mâinilor şi îşi dădu seama că era prea târziu ca să opună

rezistenţă. În două minute era legat fedeleş. Apoi fu vârât într-un sac în care fusese peşte uscat, dacă te luai după miros. Un om îl săltă pe umăr, simţi aer proaspăt, zări o geană vagă de lumină şi fu aruncat fără menajamente pe un strat de paie. Apoi auzi zgomotul unui motor şi simţi zdruncinături. Era dus cu maşina. Pur şi simplu fusese răpit.
Plimbarea dură aproape o jumătate de oră, cu numeroase opriri, datorate cât se poate de e'videnLsemafoarelor. James se întreba ce putea să însemne toate astea. Nu putea să fie vorba de irakieni - ei l-ar fi putut ridica.foarte simplu de la hotel. Dar de ce acţionau kurzii în felul ăsta?
Vehiculul se opri şi, din nou, fu cărat ca un sac. Dar, de data asta, omul îl lăsă să cadă de sus pe un pământ bătătorit şi James scoase "an strigăt de durere. Câteva voci vorbiră în acelaşi timp în kurdă. Cineva îl lovi cu piqiorul în şold.
Nu avu timp să-şi, pună întrebări. Auzi clinchetul semnificativ care însoţea încărcarea unui pistol automat. Aproape imediat simţi un obiect tare apăsându-l în- ceafă prin pânza sacului. Cu o tresărire disperată, James făcu sacul să se rostogolească într-o parte în momentul când. celălalt apăsă pe trăgaci.
Simţi o arsură la ureche şi o explozie asurzitoare îi scutură creierul.

Se rostogoli din nou, surprins că încă mai era în viaţă, şi se trezi pe spate, aşteptând, complet asurzit, glonţul care avea să-l omoare. Impresia de neputinţă era oribilă.
Dar, în loc de şocul glonţului, simţi că cineva desface gura sacului. Fu scos afară cu brutalitate. Se afla toi intr-o pivniţă, luminată de veşnica lampă cu petrol. Umiditatea de gheaţă a pământului bătătorit îi pătrundea îri spate prin costumul subţire de alpaca.
Lângă el, în picioare, stătea un kurd cu 'un pistol în. mână. Gule, Pantera Neagră, îl ocăra cu un aer furios. James ii vedea buzele mişcându-se dar nu auzea nimic. Era încă asurzit. Oricum, obţinuse un răgaz.
Urechile i se desfundară în momentul în care Gule se aplecă asupra lui cu un pumnal în mână. James simţi cum i se strânge stomacul, dar femeia nu-i tăie decât legăturile şi se ridică, fără să-şi vâre imediat pumnalul la brâu. James se sculă în picioare şi îşi frecă mâinile care îl iureau. Singura ieşire din încăpere era un spaţiu de trecere îngust în faţa căreia jucau cărţi trei kurzi.
– Ii spusesem să nu te omoare imediat, zise Pantera Neagră. Acest idiot a vrut să fie zelos.

Din ochii ei dispăruse orice urmă de blândeţe, iar mişcările îşi pierduseră orice urmă de feminitate. Tunica era bine încheiată la piept.
– De. ce vrei să mă omori? întrebă James încă ameţit.
– Armele n-au sosit, zise Gule. Ne-ai minţit. În seara asta ne întoarcem în nord. Dar mai înainte vreau să te pedepsesc. Pentru cursa pe care mi-ai întins-o.
.James se simţi cuprins de descurajare. Prin urmare tot planul lui eşuase. O privi pe Gule drept în ochi.
– Nu te-am minţit. Probabil că e vorba de o întârziere. Dar îţi cer să mai aştepţi o zi-două. Ţineţi-mă cu voi dacă vrei.
Gule rânji.
– Ca peste două ore să am toată potera din Bagdad pe urmele mele! Ştiu că lucrezi pentru ei.
– Eşti nebună!
Femeia bătu din picior. Ferocitatea din ochii ei era de-a dreptul fascinantă.
– Ştim totul. Şi noi avem spionii noştri. De ce te întâlneşti în secret cu Amal Şukri? Individa lucrează pentru poliţie.
– Cum?
Gule se proţăpi în faţa lui plină de ură.
– Nu face pe prostul. Căţeaua asta e foarte cunoscută. E o târfă. Te-ai culcat cu ea, nu-i aşa?

Prudent, James se abţinu să răspundă. Deci aşa se explicau anumite lucruri. Libertatea de care se bucura Amal, fustele scurte, modul ciudat în care se aruncase de gâtul lui. .
– Iţi jur că nu ştiam acest lucru, răspunse James. Îmi închipuiam că eu mă folosesc de ea pentru planul meu.
Femeia avu o tresărire.
– De ea! Ca să ne trădeze pe toţi! Allah a făcut ca armele astea să nu sosească.
Deodată îl pălmui pe James cu forţa unui bărbat.
– Ar fi trebuit să-l las pe Sin să te omoare imediat, zise ea cu furie. Dar o voi face chiar eu. Imediat, înainte de a pleca. Vei fi aruncat în Tigru, după ce te vor aşeza într-o ladă cu câteva pietre. Prietenii nu te vor găsi imediat... Şi nu vei obţine niciodată cei 10 000 de dinari.
James se strădui să nu cedeze în faţa panicii.
– Nu părăsiţi încă Bagdadul, le ceru el. Sunt sigur că veţi primi armele. Nu lucrez pentru irakieni - sunt american.
– Eşti rus, zise Gule. Eşti blond ca ruşii. Şi prefăcut ca ei. Nu vreau nici măcar să mai vorbesc cu tine. Când mă gândesc că te-am crezut!
Scuipă pe jos şi dădu un ordin. Doi dintre kurzii care jucau cărţi părăsiră partida şi se aruncară asupra lui James legându-l fedeleş cât ai clipi din ochi. Apoi

deschiseră capacul unei lăzi aşezate lângă perete, îl apucară de umeri şi de glezne şi îl aruncară înăuntru.
Un kurd o întrebă ceva pe Gule şi James ghici că voia să ştie dacă îl omorau imediat sau mai târziu.
Gule răcni un singur cuvânt şi kurzii se mulţumiră să arunce în ladă doi săculeţi cu pământ. Apoi potriviră la loc capacul James se trezi cufundat în întuneric.
Loviturile de ciocan îi zguduiau urechile deja suferinde.
Îi băteau sicriul în cuie.
Blânda Gule hotărâse să-l înece de viu.
Delicată atenţie!
* *
Avalanşa de telegrame cifrate care pleca de la ambasada americană din Beirut îi puseră pe gânduri pe agenţii locali însărcinaţi cu interceptarea. Ted Heimof nu mai dormea. Nu-l lăsa conştiinţa profesională. Hotărâse să facă tot ce-i stătea în putere ca să-l gcoată pe James din balamucul în care îl vârâse imprudenţa lui.
La rândul său, Walter Mitchell îşi arunca în joc toată autoritatea. CIA îşi pusese în mişcare complicatele şi puternicele ei angrenaje.
Ce ceruse James nu era imposibil, ci dificil de realizat cu repeziciune. Prima dintre telegrame ajunse la Wa- shigtorf pe biroul unuia dintre

directorii de la Interarmco. Inter arm co este o modestă întreprindere artizanală cu un capital de cincisprezece milioane de dolari, patronată de CIA şj. specializată în furnizarea de arme ţărilor şi minorităţilor cu o gândire corespunzătoare.
O oră mai târziu era emis ordinul de livrare - pe un teren discret din- Germania - a carabinelor Mauser depozitate în Europa, precum şi a muniţiilor. Carabinele erau facturate la preţul unitar de 27,95 dolari, plus transportul, Şi ca să fie treaba bună, omul însărcinat cu comanda adăugă de la el douăsprezece puşti automate Ar- maliie, o adevărată mândrie pentru Interarmco, care trăgeau şapte sute de focuri pe minut având în încărcător zece mii de cartuşe. Asta ca să-şi facă clienţi. După ce încerci o astfel de armă, nu te mai puteai lipsi de ea.
Ceva mai greu a fost cu mitralierele MG 42 şi cu bazooka de fabricaţie cehoslovacă. După mai multe apeluri. telefonice, mitralierele au fost găsite la un negustor de arme finlandez, care le cedă la un preţ foarte rezonabil.
Cât priveşte cele douăzeci de bazooka, acestea sosiră din Italia, printr-o filieră destul de complicată, însoţite, trebuie să o spunem, de două tone de TNT.
Scrisoarea lui James intrase în posesia lui Ted Heimof miercuri. Sâmbătă dimineaţă, prima

încărcătură de arme ateriza la o bază americană din Turcia. Oficial, pentru a fi livrate armatei turce. Lăzile purtau pe ele drapelul american şi cele două mâini strânse, emblema programului de ajutor pentru"străinătate.
Acolo lucrurile se încurcară. Armele nu puteau ajunge rapid la Galalea decât paraşutate. Operaţiune care presupunea anumite riscuri, spaţiul aerian al Irakului fiind bine supravegheat de aparate Mig 21. Trebuia să se ocolească prin Iran şi apoi să se revină pnntr-un zbor l'a nivelul munţilor, pentru a se paraşuta lotul la o singură trecere, de preferinţă noaptea.
Comandantul bazei ceru reprezentantului CIA un or-din scris de la superiorul lui ierarhic. Cu alte cuvinte, un act imposibil de obţinut: nici un general nu s-ar fi amestecat într-o operaţiune,,neagră" atât de periculoasă. Poate- doar să închidă ochii şi să nu confişte armele.
La Beirut. Ted Heimof îşi smulgea ultimele fire de păr clin cap. CIA îşi pusese în mişcare greoaia maşină administrativă. dar prea încet.
La începutul aceleiaşi săptămâni, autorităţile americane de la Teheran au cerut iranienilor permisiunea să tranziteze prin ţara lor două avioane vechi tip Skyraicler cu elice, dezarmate. Bineînţeles, autorizaţia a fost obţinută imediat. A doua zi,

aparatele aterizau pe aeroportul Me- heabad de la Teheran şi erau imediat dirijate spre hangarele US Air Force. Numai cineva iniţiat ar fi putut să-şi dea seama că dezarmarea lor era foarte relativă, pentru că toate armele erau la bord, fără să lipsească rampele de lansare a rachetelor. Dar nimeni nu se preocupa de aceste amănunte.
Două zile mai târziu, în Iran debarcau doi turişti, venind din cealaltă parte a Africii. Paşapoartele lor neozeelandeze aveau trecut în dreptul profesiunii „inginer".
Termenul exact ar fi fost „inginer în moarte subită"'.
Se remarcaseră într-un mic război foarte discret, care avea loc la graniţa Angolei cu Zambia, prin precizia cu care lansau bombe în picaj-. Erau nişte profesionişti excelenţi, capabili să nimerească cu o rachetă într-uri cerc cu o rază de cinci metri, zburând cu 600 km h.
Nişte oameni calmi şi liniştiţi, care se instalaseră la Hilton şi se indopau cu Caviar.
Şi numai dintr-o pură coincidenţă, a doua zi. l-au întâlnit pe unul dintre vechii lor prieteni, care oc/pa un post important în US Air Force şi care îi invitase la o plimbare aeriană deasupra munţilor din Kurdistan.
Şi tot din întâmplare, chiar în aceeaşi perioadă, reprezentantul CIA în Iran l-a convocat pe omologul lui iranian pentru a-l anunţa că ţara sa tocmai

expulzase câţiva studenţi iranieni foarte porniţi împotriva guvernului.
*
$ *
După trei zile de la sosirea scrisorii, Ted Heimof rezolvase toate problemele ridicate de James, afară de una singură: armele erau în continuare depozitate în Turcia şi colonelul care era şeful bazei refuza cea mai mică concesie în ciuda telegramelor imploratoare trimise de CIA.
Atunci Ted Heimof se gândi la Air-America. O companie aeriană specializată în transporturi charter, cu baza la Bangkok, care avea legături strânse cu CIA. O nouă avalanşă de telegrame îşi luă zborul de la biroul din Beirut, la început spre Washington, apoi spre Bangkok. A doua zi, Ted Ilejmof îşi recăpăta pofta de mâncare. Air-America spusese O.K., dar nu avea avioanele necesare şi abia peste două trei-zile putea să trimită un Lookheed C 130 Hercules să.încarce armele, de la Ankara şi să le transporte la Bangkok sau unde era nevoie. Şi din nou o coincidenţă. Planul de zbor-al avionului trecea chiar pe deasupra Kurdistanului, lăr: acest, tip de aparat cu elice era deosebit de indicat pentru paraşutări. În mod oficial, nu trebuia sa survoleze, teritoriul Irakului. această ţară. interzicând acest lucru

avioanelor care nu aparţineau unei companii IATĂ. Cum era cazul cu Air America.
Nota de plată urma să crească cu încă un milion de dolari, dar există cazuri în care CIA nu stă să se tocmească.
Numărătoarea inversă începuse. În biroul sau care 30mina golful Beirutului, Ted Heimof se întreba dacă James era pregătit. Aşa ceva nu se putea şti decât în ultimul moment, când ar fi fost prea târziu pentru a se mai îndrepta ceva. Şi cum să-l anunţe?... În sinea lui admira curajul agenţilor „negri" care se aruncau în gura lupului. 2a să faci acest gen de meserie trebuia să fii disperat din punct de vedere filozofic. Poate că toată strădania lui nu va însemna decât risipă. Abia după un anumit timp ar fi putut să afle dacă James fusese prins.
Măreţia şi servitutea războiului!
*
* *
Scrâşnetul cuielor smulse îl trezi pe James din somnolenţa lui morbidă. La început strigase, protestase, lovise cu capul în capacul lăzii. Dar se resemnase în faţa lipsei totale de reacţie. La ce bun? Implorările lui nu erau în stare să o facă pe Gule să se răzgândească. Prin pereţii închisorii de lemn străbăteau câteva zgomote. Kurzii fie- căreâu şi uneori râdeau.

Nu ştia cât timp trecuse. Câteva ore, pentru că i se făcuse foame. Treptat, gândurile îi deveniseră destul de incoerente. Visa că făcea dragoste cu Amal.
Scândura sări în sus şi James clipi cu nervozitate. O lampă era agăţată chiar deasupra sicriului improvizat. Cei doi kurzi care îl vârâseră în ladă îl ajutară să iasă, cu aceeaşi indiferenţă, apoi îi tăiară legăturile.;
Executau nişte ordine, atâta tot.
Prima persoană pe care o văzu James fu Djemal Talani, în picioare lângă Gule, cu faţa încruntată. Kurdul ii zâmbi de parcă ar fi vrut să-l încurajeze.
– Ea mi-a povestit totul, zise el. Bănuiam eu că nu vrei doar să te duci în nord, dar nu-mi trecuse prin minte o lovitură atât de îndrăzneaţă. Te admir..
Jarnes nu mai înţelegea nimic.;
– Garantează pentru tine cu viaţa lui, îi explică femeia. Dacă ne trădezi, va fi omorât în locul tău. El nu poate fugi din ţară. 1
Djemal zâmbi cu modestie.
– l Cred că a fost o neînţelegere, îi zise el lui James. Gule e foarte nervoasă. Baasiştii o hăituiesc şi au fixat o recompensă de 10.000 de dinari pentru, capturarea ei. E obligată să-şi schimbe în fiecare zi ascunzătoarea. Prelungirea şederii la Bagdad ar însemna o sinucidere. De fiecare dată trebuie să

găsească pe cineva care să-şi asume riscul enorm de a o găzdui. Dacă sunt prinşi, urmează tortura şi moartea.
•- Dar de ce mă bănuieşte de trădare? întrebă James.
– - Frecventezi persoane compromise, remarcă Djemal. Iar povestea ta e atât de uimitoare i Eu acum te cred. Dar ea are scUze. Acceptă să mai rămână o săptămână.
Kurzii mâncau. Gule ii invită pe James şi pe Djemal să se înfrupte din prânzul lor. Se aşezară turceşte. Femeia se afla între cei doi bărbaţi. Coapsa i se sprijini de cea a lui James şi Pantera Neagră zâmbi. Imprevizibilă această Gule! în urmă cu două ore l-ar fi ucis cu răceală. James devoră şasUIc-ul şi bău iaurt, apoi ca desert, ronţăi ceapă verde. Avea vitamine.
- Cum s-a întâmplat să vii? îl întrebă el pe Djemal.
– Intuiţia, răspunse kurdul. Când nu te-am văzut la restaurant, m-am gândit că ceva nu era în regulă. Din fericire, ştiam unde să te găsesc... Dar nu mi-a fost uşor s-o conving" pe Gule. Mi-a spus că eşti deja mort...
Cu elegantele lor costume europene, cei doi bărbaţi făceau notă discordantă în acea peşteră a lui Aii Baba. Kurzii aveau armele la îndemână şi pumnalele la centură. Gule îşi şterse pe uniformă degetele

murdare de grăsime şi râgâi. Cât priveşte latura feminină, tipa semăna mai mult cu cei din Legiune. Ca de obicei, nu purta sutien şi sânii ieşeau bine în evidenţă prin pânza verde. Gura ei mare avea o senzualitate avidă, de animal, capabilă să-l înnebunească pe oricare bărbat. Femeia se întinse, apoi se culcă pe nişte saci. Djemal îi făcu un semn lui James.
– Să-i lăsăm. Sunt obosiţi.
James se ridică ascultător. Amândoi pătrunseră într-un canal de pământ care se termina cu o uşă mâncată de carii.
Ieşiră în mijjocul unor rUine pustii, foarte aproape de Tigru. Djemal îşi lăsase maşina la un kilometru de locul, acela. Era noapte.
•- Va rămâne într-adevăr aici? întrebă James.
Kurdul zâmbi.
– Mi-a dat cuvântul ei. Nu şi-l poate retrage. Dar dacă ce ai promis nu soseşte, atunci- n-am să mai pot face nimic.
Şi, după o scurtă pauză, adăugă:
– Poate că aş putea să te ajut. Ce vrei să ştii?
– Când trebuie să fie executat Victor Rubin? Cel puţin când se va ţine procesul.
Djemal dădu din cap fără prea multă convingere.
– Voi încerca. Am mulţi prieteni. Dar e foarte periculos.

Traversând Bagdadul în Mercedesul lui Djemal, James se gândea la Amal. Trebuia să se poarte cu ea la fel cum te porţi cu o ladă de dinamită. Dar se poate că merita să-şi încerce şansa. Un om avertizat face cât doi, iar tânăra irakiană nu ar fi fost primul agent „deturnat".

9 - Irak Teroarea Kurdă

Foarte rar se întâmpla ca generalul Okeili să-i convoace în acelaşi timp pe directorul Securităţii Civile şi pe şeful Miliţiei baasiste. Aşezaţi în nişte fotolii foarte joase, în faţa biroului la care trona generalul, cei doi bărbaţi îşi aruncau unul altuia priviri îngrijorate. Baasistul era un bărbat tânăr, slab, cu faţa ciupită de vărsat, ales pentru cruzimea lui. Poliţistul era un bărbat de cincizeci de ani, cu părul tuns perie.

Generalul Okeili îşi deschise spre ei pleoapele de crocodil trist şi zise:

– Domnilor, nu vă faceţi datoria. Un agent american periculos se află ia Bagdad de cincisprezece zile şi nici măcar nu l-aţi identificat.

Cei doi bărbaţi se albiră la faţă. În Irak erai împuşcat pentru motive mult mai neînsemnate. Baasistul vru să protesteze, dar generalul agită o foaie de hârtie.

– Ascultaţi!

Vreme de zece minute generalul citi informaţiile primite despre James. Un adevărat curriculum vitae.

Edificator. Cu fiecare cuvânt cei doi se ghemuiau şi mai mult în fotoliile lor. Ruşii lucraseră bine.
Şi chiar adăugaseră şi de la ei. În orice ca% un lucru era sigur. James Scott de la Marijorie era unul din elementele cele mai strălucite de care dispunea CIA.
– Prin urmare, domnilor, ce spuneţi de asta? spuse generalul triumfător.
– Trebuie arestat imediat! izbucni directorul Poliţiei. Şi făcut să vorbească!
– Câine cretin! urlă generalul. Incapabilule, trădătorule!
Spumega de furie. Cei doi lăsară să treacă furtuna. Potolit, generalul catadicsi să explice:
– Îl bănuiam pe acest om de mai multe zile. Era supravegheat, ll vom aresta numai atunci când vom fi siguri că nu mai avem ce afla de la el. Este un caz uimitor, adăugă el misterios.
Cei doi bărbaţi dădură mecanic din cap. Evident, nu aveau de unde să ştie că siguranţa pe care o afişa generalul era destul de artificială. În afară de faptul că ruşii il identificaseră pe James, generalul nu ştia nimic despre motivul şederii acestuia la Bagdad. Ceea ce era jenant faţă de cele două servicii concurente. Generalul spera că timpul va aranja această situaţie. Securitatea baassstă, cu marea ei superficialitate, nu prea îi era de mare folos. Jefuitori

şi" violatori, aceşti foşti miliţieni nu erau buni de nimic.
Cu un aer important, generalul îi anunţă pe cei doi că puteau să plece.
– Vă voi ţine la curent cu situaţia, făcu el mărinimos...
Cei doi se despărţiră după o anemică strângere de mână. >
Directorului Poliţiei nu îi prea păsa de povestea asta. El se ocupa mai curând de duşmanii din interior, şi se ştia prea bine cât de mulţi erau.
Dimpotrivă, tânărul baasist îşi rumega răzbunarea. El era răspunzător în faţa partidului. Trebuia cu orice preţ să descopere ceva despre acest caz, ca să poată participa încolţirea duşmanului.
Nici măcar nu răspunse la salutul celor doi soldaţi cu şepci roşii din- poliţia militară, urcând negru îa faţă în Buickul său. Nu avea prea mult timp Ia dispoziţie ca să acţioneze. Discret, fireşte, pentru că generalul nu putea să lase să-i scape caimacul.
James număra orele. Răgazul obţinut de Djemal nu era decât o amânare. Şi acum era sigur că irakienii îl bănuiesc. O senzaţie difuză, care se datora unei lungi experienţe în meserie, confirmată de faptul că Djemal nil mai fusese sâcâit de autorităţi deşi se întâlnea frecvent cu James. De parcă n-ar fi vrut să-l sperie;

Chiai îi spusese şi lui Djemal despre asta. Dar kurdul nu se ar' tase neliniştit. Totuşi se angajase într-o cursă mortală contra cronometru.
Pantera Neagră nu se lăsase convinsă de bunăvoie. Dacă armele nu soseau rapid, ea se întorcea în nord.
Oricum, asta însemna că Ted Heimof nu primise scrisoarea, deci că planul se năruia. N-ar mai fi avut altceva de făcut decât s-o şteargă mai înainte ca irakienii să se intereseze prea mult de el.
Taxiul îl lasă în faţa vilei lui Djemal. Maşina kurdului nu era acolo, dar James deschise totuşi poarta. Se înţeleseseră să ia amândoi masa de prânz la Matam al Matam.
Dar sună zadarnic, nimeni nu-i deschise. Tocmai voia să plece, când uşa se întredeschise. În penumbră recunoscu silueta Panterei Negre. Ce făcea acolo?
– Intră, îi zise ea fără să se arate.
Femeia închise imediat uşa în urma lui.
– - Au venit, armele, îl anunţă ea imediat.
Lui James îi venea să ţipe de bucurie. Dacă armele veniseră, asta însemna că şi restul operaţiunii putea să înceapă. Avea încredere în organizarea materială a celor de la CIA. În asta consta forţa americanilor. Şi de asemenea partea lor bună. Puţini ar fi fost în stare să pună în mişcare ce puteau ei doar ca să

salveze dintr-o închisoare un agent condamnat la moarte.
- Când au sosit?
– Ieri noapte. Un avion le-a aruncat în nordul Galaleei. Numai că trei lăzi s-au pierdut în munţi, - Cum ai aflat? \
Ea râse din toată inima.
– Suntem şi noi bine organizaţi. Când atacăm Baakuba?
James se aşeză în salon.
– Încă nu ştiu. Nu vom şti decât cu o oră înainte. Până atunci totul trebuie să fie gata pregătit.
Gule încuviinţă clătinând din cap. Părea foarte nerăbdătoare.
– Vom fi gata. Cinci dintre cei mai buni peş-merga pe care îi avem au plecat ieri din Suleymania să ni se alăture. Vom fi nouă. Nu avem nevoie de mai mulţi..
– Va trebui să ajungem la închisoare, explică James, şi după aceea să fugim. Drumurile vor fi pline de baraje ca niciodată, Şi noi vom fi mulţi.
– Nu vom fi mulţi, zise încruntată Gule.
Stătea chiar în faţa lui. James se întrebă dacă nu cumva visa. Dar i se părea că femeia îşi făcuse ochii de fiară sălbatică cu kohl. Tunica uniformei era desfăcută la piept, descoperind cărarea dintre sâni. Chiar şi în casă îsi păstrase unul din pistoale la

centură. Dar îşi scosese bocancii şi luase o pereche de papuci.
– Adică cum nu. vom fi mulţi? întrebă James. Aveţi intenţia să rămâneţi la Bagdad?
Gura ei se strâmbă într-o grimasă plină de amărăciune.
– Mulţi dintre noi vom fi morţi când vom părăsi închisoarea. Chiar eu, sau poate tu. De aceea am cerut o cantitate mare de arme. Asta ne lipseşte cel mai mult. Dar oamenii noştri sunt curajoşi, sângele lor merită să fie- scump plătit.
Gule îl intriga pe James.
– N-ai uneori dorinţa să trăieşti ca o adevărată femeie? o întrebă el. Să te coafezi, să te duci la dans, să porţi rochii frumoase, să te măriţi?
Privirea tinerei femei ar fi fost în stare să îngheţe un furnal.
– Oare un bărbat are nevoie de toate astea ca să dorească o femeie, când este un bărbat adevărat?
Privirea cu care se uita la el era atât de fierbinte încât James se simţi jenat. După felul cum Gule pronunţa cuvintele, engleza căpăta consonanţele guturale ale unei limbi necunoscute şi sălbatice. Îi amintea de eroinele din. tragedia greacă, totdeauna gata să lupte, să se dăruiască sau să. moară. Pantera Neagră nu cunoştea decât violenţa!

Urmă o tăcere încordată. Între ei se strecurase ceva care nu avea nici o legătură cu planul lor de luptă. Apoi Gule se ridică.
– Vino.
James o urmă pe o scară îngustă care ducea în pivniţă. În afară de ei părea că nimeni altcineva nu se mai afla în casă. Iradj, servitorul iranian, era cu siguranţă.plecat. Într-un colţ stăteau întinse nişte cuverturi care formau un pat improvizat. Pe jos zăcea ţigaretul tinerei femei, un pachet de ţigări irakiene şi câteva încărcătoare de pistol.
Femeia încuie uşa şi se întoarse spre el. James era doar cu puţin mai înalt decât ea.
– Trebuie să-ţi cer iertare, zise ea cu glas scăzut. Am crezut că eşti un trădător.
James zâmbi. Cât de departe păreau toate astea acum! Şi totuşi foarte puţin lipsise să sfârşească, după cum ordonase Gule, cu un glonţ în cap.
– Nu-ţi port pică, zise el.
•- Lasă-mă să-ţi cer iertare.
Şi începu să-şi desfacă cu calm nasturii de la tunică. Apoi şi-o scoase cu un gest natural. Avea pielea foarte albă; de la subsuori îi ieşeau smocuri de păr, sânii erau tari ca marmura.
Cicatricea de pe piept era încă violacee.
Apoi îşi scoase pantalonii de pânză groasă, fără să-şi ia ochii de la James. Nu purta nimic pe dedesubt.

Avea un corp frumos, puţin cam" greoi, bine dezvoltat., - Pentru o femeie demnă de acest nume, zise ea, nu există decât un singur mod de a cere iertare.
James încă mai ezita, surprins de această dăruire lipsită de nuanţe.
Prin privirea femeii trecu o sclipire de nerăbdare.
– Nu-ţi plac?
– Nu mă aşteptam, răspunse el cu sinceritate. Găsesc că" eşti foarte frumoasă.
li luă mâinile şi i le sărută. Imediat îşi dădu seama că Gule nu era obişnuită cu aşa ceva.
– De ce faci asta? întrebă ea bănuitoare. Nu vrei să facem dragoste?
James îi dovedi imediat contrariul, înţelegând că pentru ea preludiile mondene nu aveau nici o valoare. Gule nu vorbea; stătea cu ochii deschişi. În momentul în care o pătrunse, ea îi ridică capul trăgându-l de păr.
– Nu te gândi să nu mă doară, îl mustră ea. Abia te simt.;.
Îl strânse între coapse cu forţa unei prese hidraulice şi se lăsă pe spate, cu gura căscată şi ochii deschişi. În momentul orgasmului, Gule îşi încrucişă picioarele în- jurul şalelor lui şi îl strânse atât de 'tare încât James simţi că i se taie respiraţia. Apoi luă o ţigară şi începu să fumeze, cu faţa destinsă.

– Ai fi un bun peş-merga, remarcă ea bine dispusă. Eşti curajos, eşti frumos şi faci bine dragoste...
În înlănţuirea lor nu fusese nici o urmă de romantism, ci doar un soi de spontaneitate şi de adevăr care îi emoţiona pe James. Femei ca Gule nu se găseau pe toate străzile Orientului Mijlociu. Nu era nici cinică, nici blazată, ci primitivă şi adevărată.
– Ţe-am dorit de când te-am văzut, îi mărturisi ea. Părul tău are culoarea grâului şi ai ochii la fel ca ai mei.
Femeia se îmbrăcă fără nici o cochetărie. Nici măcar nu se sărutaseră.
– De ce n-ai rămâne să. lupţi alături de noi în munţi? îl întrebă ea.
– Nu trebuie să ne facem planuri, zise cu prudenţă James, asta aduce nenorocire., Gule zâmbi şi se lipi de el.
– Ai dreptate, zise ea. Haide, te doresc din nou.
*
m
« *
Gule şi James se întorseseră în salonul pustiu. Femeia era atât de obişnuită cu clandestinitatea, încât nu se simţea în apele ei afară din pivniţă. Aşezată pe, canapea, Gule se juca cu inelul cu pecete de pe degetul ltfi. James trebui să-i expJioe ce este aceea o stemă.

- Atunci eşti agă! remarcă ea.
– Ce este acela -un agă?
Gule se înmuie toată.
– Un prinţ, un şef de trib. Djemal e fiu de agă. Unde e tribul tău?
Titlul ăsta îi lipsea! îi explică faptul că „tribul" lui se risipise de multă vreme...
– • Dar ai pământuri? îl întrebă ea foarte şocata de această încălcare a tradiţiilor. Nu s-a mai văzut vreodată un agă fără trib!
Tânăra femeie îi ascultă cu atenţie toate explicaţiile.
– În fond, îi zise ea, amândoi ne batem pentru aceeaşi cauză, casa şi pământul nostru. Ar trebui să rămâi cu noi şi să-ţi construieşti aici un alt castel.
James zâmbi fără convingere., - De acum înainte îţi voi spune agă şi le voi cere şi oamenilor mei să facă la fel.
Gule nu aparţinea acestui secol. Puritatea sentimentelor, curajul gratuit şi concepţiile ei se situau cam pe la anul o mie.
Cu pistoalele, pumnalul şi ţigaretul ei, ai fi zis că ieşise direct dintr-un roman de Kipling. James era sigur că, peste treizeci de ani, la fel va fi şi fiica ei. Se va lupta cu irakienii sau cu ruşii. Kurzii au fost totdeauna dificil de masacrat, pentru că au obiceiul să o ia înainte.

Poliţistul scoase un fluierat strident şi înaintă pe şosea, barând calea Mercedesului. Cu şapca lui plată şi Coltul Cobra la centură, tipul semăna cu un poliţist american, James se uită la Djemal.. Era alb la fată. Treceau în viteză pe Ben Aii Walled Street-când poliţistul îi fluierase fără vreun motiv aparent. Djemal lăsă în jos geamul şi începu dialogul, care dură vreo cinci minute. De câteva ori James crezu că poliţistul îi va aresta, aşa de violente erau apostrofările lui. Nu îndrăznea să-l întrebe pe Djemal de ce îi oprise. .: în sfârşit, kurdul scoase din portofel o bancnotă de un dinar şi o întinse poliţistului împăturită discret. Acesta o vârî în buzunar la fel de încruntat, salută vag şi le făcu semn să plece. James încercă să-şi potolească bătăile inimii.
– Ce-a vrut? întrebă el.
– Bani, îi răspunse Djemal cu o_strâmbătură plină de dispreţ. Aici, poliţiştii în uniformă aproape că nu sunt plătiţi. Atunci, după meritele lor, li se distribuie intersecţiile „bune". Acolo unde au şansa să dea multe amenzi.
Lui James nu-i venea să creadă.
– Dar pe tine de ce te-a oprit?
– Pentru că am o maşină nouă, credea" că am şi bani.

În faţă la Bagdad Cafe, Djemal trase maşina pe banda a doua. Circulaţia era intensă.
Bagdad Cafe etala în interior un vag decor modern din lemn cerat şi era mai puţin sinistră decât restaurantele unde mergeau de obicei. Tot aici era şi locul unde se întâlneau animatoarele şi respectivele call-girls. Djemal comandă pentru amândoi frigărui â la kusde şi aşteptă până când chelnerul se îndepărtă de masă.
– Am veşti proaste, îl anunţă el. Mi-e cu neputinţă să aflu data execuţiilor.
James încasă lovitura.. Era o adevărată catastrofă. Totul depindea de această informaţie, pentru că nu puteau ataca curtea închisorii din Baakuba decât cu o oră înainte.
– Chiar nu poţi afla nimic?
Djemal clătină din cap dezolat.
– E foarte dificil. Am aflat că prietenul tău va face parte din viitorul, lot de execuţii. Asta e sigur. Procesul nu va dura mai mult de două zile. Dar numai câţiva membri ai guvernului cunosc data, dacă ea a fost fixată.
James se gândea. Amal rămăsese singura lui speranţă. Amal care lucra pentru agenţii irakieni. Dar care părea în acelaşi timp şi puţin îndrăgostită de el. Trebuia să joace îngrozitor de strâns. El singur.

– Nu trebuie să-ţi pierzi speranţa, îi zise Djemal văzându-l cât este de preocupat. Mai avem câteva zile înaintea noastră. Dar nu mi-ai spus cum îi vei introduce pe oamenii ei în închisoare. Ai văzut zidurile?
– Djemal, zise James, prefer să nu-ţi spun. E prea periculos să deţii această informaţie. Eu n-am întrebat-o pe Gule cum va face să ajungem în nord, nici cum se va apropia de Baakuba. Cu cât ştim mai puţin, cu atât mai bine.
Kurdul nu se supără.
Atacară frigăruile. Pe ecranul televizorului din faţa lor se putea vedea un desen animat rusesc, trist ca un roman de Cehov. Un dar al cooperării paşnice.
– Dacă obţin informaţia, ai putea s-o transmiţi la Beirut? îl întrebă James.
– Dacă Pantera Neagră poate să atace Baakuba, atunci poate să expedieze şi un mesaj în Iran, răspunse Djemal.
Zgomotul televizorului le acoperise până atunci vocile. Absorbit de conversaţie, Djemal nu băgase de seamă că desenul animat se terminase. Ultima frază se auzi până la masa din spatele lui. James simţi că îngheaţă. Spate în spate cu Dej mal stătea o femeie. Tipa nu făcu nici o mişcare.
– Sunt stupid, bâigui kurdul! imediat după reluarea emisiunii.

– Nu-i nimic, îl linişti James, nimeni n-a putut să audă. De altfel, vorbeai englezeşte.
Dar un sfert de oră mai târziu, când vecina lui Djemal st; ridică de la masă, James avu un şoc. Era egipteanca Leila! Femeia le adresă un zâmbet discret şi ieşi.
Djemal zâmbi liniştit.
– Nu vorbeşte englezeşte.
Dar James îşi dădu seama că-nu era deloc liniştit. Prima greşeală l-ar fi costat scump., La şapte avea întâlnire cu Amal. O întâlnire- de o importanţă vitală.
*
* *
În seara aceea Amal se întrecuse pe sine. Era al naibii de excitantă în minijupa ei de piele maro care îi lăsa descoperite- coapsele puţin cam durdulii. Sânii păreau că vor să rupă lâna puloverului.
Luă chiar iniţiativa, fără să-l aştepte pe James s-o ia în braţe şi să o sărute. Din îmbrăţişare în îmbrăţişare ajunse pe divanul din salon. James se simţea rece ca un peşte. Cât se poate de lucid, înccpu să-şi excite partenera. La fiecare -mângâiere ceva mai directă, tânăra tresărea, se îndepărta de el, apoi se întorcea imediat gâfâind. Puţin câte puţin, James îi scoase tot ce avea pe ea. Cu excepţia fustei ele piele care nu stingherea prea mult. James reuşea cu mare greutate să-şi păstreze sângele

rece. Mai ales când luă mâna fetei şi o conduse spre sexul lui. Amal şi-o trase de parcă s-ar fi fript, mai mult excitată decât şocată. Machiajul i se stricase, cocul nu mai era decât o amintire, parcă nu mai era ea. Cine ar mai fi recunpscut-o pe crainica cuminte de la Radio Bagdad?
– Vom face dragoste, zise James.
– Dar ştii bine că nu pot, gemu ea. N-am ajuns nici-odată atât de departe cu un bărbat!
El-îi dădu drumul brusc şi aprinse lumina. Amal scoase un strigăt şi îşi acoperi sânii.
– Stinge-o!
James începu liniştit să se dezbrace. Amal se uita la el, cu picioarele strânse sub ea, cu coapsele dezvelite. Văzu expresia din privirea lui şi deodată i se făcu frică.
– N-o vei face?
– Ba da, zise el. Ca să-ţi dau o lecţie.
Era prima dată în viaţa lui când se pregătea sS violeze o fată. Probabil că strămoşii lui se întorceau în mormânt.
James se întoarse la canapea şi ea se răsuci în mâinile lui încercând să scape. Se ghemui şi începu să plângă. James îr mângâie "încetişor sânii, o muşcă uşor de umăr şi fata se destinse, din nou excitată. Şi profită ca s-o imobilizeze sub el.
– Nu, James, să nu faci asta, se tângui ea.

Drept răspuns, el îi îndepărtă picioarele strânse cu o lovitură brutală de genunchi. Anesteziată parcă, Amal se zbătea acum fără vlagă, dar când îi simţi pântecele pă- trunzându-i între coapse, tânăra ţipă şi îl muşcă, - Te implor, îi zise ea hohotind, tu nu şti cât e de important! Nu voi mai putea niciodată să mă mărit...
– Atunci, zise James, spune-mi de ce te-întâlneşti atât de des cu mine?
Ea îşi feri privirea.
– Pentru că îmi placi...
El făcu o mişcare prefăcându-se că vrea să o pătrundă.
– Dacă nu-mi spui adevărul, fac dragoste cu tine.
Amal era îngrozitor de excitată şi în acelaşi timp cu- prinsă de panică. James crezu că îi va ceda, apoi o auzi murmurând:
– De ce crezi că... Tu mi-ai cerut să ne întâlnim!
James zâmbi răutăcios.
– - Vrei să mă faci să cred că în ţara asta tu-te poţi întâlni cu un străin, aşa, pentru plăcerea ta?... Tu care ai un post oficial?
– Nimeni nu ştie, încercă ea să se apere.
– Mincinoaso! zise el cu atâta duritate încât ea îşi feri. faţa, de parcă s-ar fi temut să nu o lovească. Ochii i se măriră de spaimă.

– - Nu-ţi fie teamă, îi zise el, nu vreau să-ţi fac rău. Dar sunt puţin cam trist. Credeam că într-adevăr mă placi. Nu-i aşa că lucrezi pentru poliţie?
– Nu, nu, îmi placi cu adevărat. Altfel n-aş fi făcut nimic cu tine... Cu ceilalţi, doar stau de vorbă... Dându-şi seama că se dăduse de gol, Amal îşi muşcă buzele şi izbucni în hohote. James nu avu curajul să continue comedia. Se ridică şi se întinse lângă ea lăsând-o să plângă.
– Cine ţi-a ordonat să te întâlneşti cu mine? o întrebă el după câteva clipe.
– Şeful meu, directorul televiziunii! şopti ea. De multe ori mă ia cu el la cocteiluri ca să intru în vorbă cu străinii să aflu dacă le place ţara, dacă nu cumva sunt greşit informaţi.
– Şi te poţi ca o târfă cu toţi. zise James cu brutalitate.
– N-am sărutat niciodată pe vreunul din ei, îţi jur. Dar am luat masa cu ei. Cu tine e altfel, îmi plac ochii tăi şi eşti blând. De altfel, adăugă ea cu o voce mică de tot, nu eşti chiar blând.
Ea se ridică într-un cot.
– Nimic! O fac doar pentru a-i face plăcere patronului meu. În felul ăsta nu spune nimic când îmi pun fuste foarte scurte sau când mi se aduc lucruri drăguţe de la Beirut... 7

Făcea pe spioana doar ca să poată purta o fustă scurtă! Tristă ţară... James o compătimea din tot sufletul pe fată. Dar rămase în continuare rece. Până acum lucrurile se derulaseră aşa cum fusese prevăzut. Dar partea cea mai grea abia acum începea. :'
– Dar de ce sunt supravegheat? întrebă James. Sunt doar un ziarist nevinovat... - :.
– Ştii, şopti Amal, nu au încredere în nimeni. Le este frică. Aşa că văd peste tot numai spioni. Despre tine le-am spus că nu faci nimic rău.
Deodată se lipi de el.
– Vrei să-ţi dovedesc că cu tine e altfel? îi şopti ea la ureche.
El o pri.vi cu surprindere.
– Dar mi-ai explicat că eşti virgină i
Amal roşi.
– Dacă îmi juri că voi rămâne virgină, zise ea, putem totuşi să facem ceva. Te doresc atât de mult...
Era cum nu se poate mai excitant. James ştia că în Orientul Mijlociu, erau frecvente cazurile când, obligate să rămână virgine până la căsătorie, fetele recurgeau la astfel de surogate, frecvente în antica Sodoma
– Juri că nu vei face decât asta? repetă ea.

James jură. Cu cât era mai legat de Amal, cu atât mai mult îi creşteau şansele. Cu ochii strălucitori, Amal îi cuprinse în braţe.
Poate că va rămâne virgină până la căsătorie, dar în orice caz nu va fi lipsită de experienţă. În următorul sfert de oră avu loc o adevărată tornadă tropicală. Liniştită în prezenţa partenerului ei, Amal se comporta ca Messa- lina după o lună de abstinenţă. Un adevărat pachet de hormoni.
Muşcând, zgâriind, ţipând de plăcere ca o pisică.. Părăsiseră de multă vreme divanul şi acum se rostogoleau pe covorul iranian de la un perete la altul.
La sfârşit îşi traseră sufletul, întinşi chiar pe jos. În zbaterea ei, Amal îşi rupsese toate unghiile. Râse răguşit aşa cum James nu o mai auzise niciodată, şi îi zise languros:
– N-am mai făcut niciodată asta cu nimeni!
James se feri să-i spună că, cu temperamentul ei, va începe cu siguranţă să agreeze această variantă sodomită a dragostei. Nepericuloasă pentru virtutea ei oficială.
– Tu eşti primul meu amant, şopti ea din nou. Dacă se poate spune aşa.
Şi se lipi de el din nou excitată.
•- în curând vei pleca, zise ea suspinând, şi mă vei uita repede.

Asta nu era chiar aşa de sigur. Nu întâlneşti în fiecare zi un astfel de amestec de virtute burgheză şi dezlănţuire.
– Ţi-ai-îndeplinit misiunea, glumi James. Ştii totul despre mine, aşa că nu mai e nevoie să mă mai întâlneşti.
– Răule!
– Nu mint, zise el, voi pleca. Am venit să asist la spânzurări. Pentru ziarul meu... Şi tu vei defila prin faţa lor.
Ea tresări.
– Eşti nebun! Zilele trecute, când treceam prin Piaţa Al-Tahrir, am ridicat capul şi am văzut piciorul unui om. Nu ştiam, şi am luat-o la fugă ţipând. E oribil! Ştii, celor mai mulţi dintre noi nu le face nici o plăcere dar ne e frică. Te asigur că nici unul dintre prietenii mei nu se duce în Piaţa Al-Tahrir.
– Îmi pare bine, zise James.
Atitudinea tinerei fete îi deschidea noi orizonturi.
– Crezi eă vor avea loc alte execuţii? întrebă el pe neaşteptate.
– Poate, dar nu aflăm decât în ultimul moment. Comunicatele la radio nu se cîau decât în dimineaţa execuţiilor. Cam. cu o oră înainte...
– Şi tu le citeşti? întrebă James.
Ea lăsă ochii în jos.

– Nu, suntem mai mulţi. Eu mă ocup de discuri. Ştirile le citesc bărbaţii...
James simţi parcă o enervare în vocea fetei. Dorinţa ei rămăsese nepotolită. Amal îl sărută pe neaşteptate şi totul reîncepu cu aceeaşi violenţă. De data asta ajunseră până la antreu. Apoi rămaseră nemişcaţi fără să pronunţe nici un cuvânt.
– Ai putea să-mi faci un serviciu? o întrebă James după ce o văzu că revenise la realitate.
– Oh, da!
– Ştii. că sunt ziarist. Plecând de aici, mă duc direct la Beirut. Dar pentru mine ar fi foarte important să ştiu înaintea tuturor data următoarelor execuţii.
– Dar dacă îţi scriu, zise ea, scrisoarea va ajunge prea târziu, şi nu pot nici să-ţi telefonez, nici să-ţi trimit o telegramă.
– Ştiu, zise James zâmbind. N-aş vrea să te spânzure şi pe tine. Dar ai la îndemână un mijloc foarte simplu...
– Care?
– Radioul.
Amal se uită la el fără să înţeleagă.
– Radioul? Dar nu pot vorbi, m-ar auzi toată lumea!
– Nu şi în cazul în care stabilim un semnal între noi doi, îi explică James. Ceva pe care să nu-l ştim decât tu şi cu mine. În felul ăsta voi afla că şi tu te gândeşti la mine;

Ultima trăsătură de penel!
Dar Amal nu părea să fi înţeles. James continuă.
– Iţi aminteşti de vizita mea la radio? Ai pus atunci un disc la turaţia 45 în loc de 33.
– Oh, dar asta nu mi se întâmplă niciodată! protestă ea. De vină a fost prezenţa ta acolo.
Atâta candoare era demnă de admirat.
•- Ceea ce ai făcut o dată, se poate foarte bine repeta, zise James. Va fi suficient, dacă ştiu că în ziua când vei pune un disc la o turaţie greşită, ăsta va fi semnalul că vor avea ioc execuţiile!
– Dar e formidabil! exclamă Amal. Cum ţi-a trecut prin minte?
James preferă să tacă, cu modestie. Nu era obligatoriu să se ştie că asta era meseria lui.
Deodată Amal se posomori, ,- Dar voi fi mustrată...
– N-o să fie ceva foarte grav, o asigură James. În schimb, îmi faci un mare serviciu. Voi fi primul care va transmite ştirea execuţiei, înaintea tuturor confraţilor mei.
•- E Un lucru foarte important pentru tine?
– Foarte.
Şi chiar mai mult decât atât!
– Şi în fiecare zi vei asculta discurile pe care le voi pune şi ce voi spune eu?
Amal nu se gândea decât la asta. Acum se simţea calmă şi destinsă, aşa cum nu se mai simţise

niciodată. James îşi respectase promisiunea - rămăsese virgină!
– Să ştii că a fost bine, îi zise ea satisfăcută, lipindu-se de el. Ce păcat că nu rămâi la Bagdad!
– Nu vei putea continua să te întâlneşti, cu mine fără să te compromiţi, obiectă el. Dar vei face ce ţi-am cerut?
- Da, dragul meu. Dar ce clisc vrei să pun?
James suspină mulţumit. Frumos exemplu de „deturnare". După o asemenea ispravă ar fi putut să ţină cursuri la CIA. Nu fusese niciodată adeptul folosirii presiunilor materiale pentru „deturnarea" agenţilor, preferând, aşa cum făceau ruşii, ideologia sau sentimentele. Îţi trădezi mai greu inima decât portofelul.
– Ce disc poţi pune oricând?
Ea se gândi puţin apoi răspunse:
– Imnul partidului baas. Îl pun de mai multe ori pe zi.
– Fie şi imnul baas, zise James. Îl voi cumpăra şi îl voi pune de mai multe ori pe zi ca să-l pot recunoaşte.
– Dar nu-i aşa că nu va şti nimeni? îl imploră Amal. Altfel rni-aş pierde postul şi aş fi băgată la închisoare.
– Pot să jur că nu voi spune nimănui, o asigură James.

Ea se uită la ceas, apoi începu să se îmbrace. După aceea veni să se sprijine de el, caldă şi moleşită de dragoste.
– Te vei întoarce într-o zi în Irak?
– Nici n-am plecat încă, îi răspunse James.
Într-adevăr. Mai mult nici nu s-ar fi putut spune. Locotenentul Mozhar Said, element strălucit al Securităţii Militare, îşi legă la loc centura şi o atinse afectuos peste fundul alb pe Leila. Egipteanca râse servil şi se răsuci încântată. Dintre toţi amanţii care plăteau, acesta era preferatul ei. Era înalt şi subţire, deosebit de bine dotat de natură, şi se comporta cu o cruzime extrem de plăcută.
Când Leila întârzia să se dedea mângâierilor lui favorite, ofiţerul o apuca de părul lung şi îi apăsa vârful pumnalului în gât până când se rostogolea o picătură de sânge. Asta o făcea după aceea să se întreacă pe sine.
Egipteanca ştia că lucrează în cadrul temutei Secur'tăţi Militare şi nu îl întreba niciodată nimic. Când fratele micuţei Sussan îl întâlnea pe locotenentul Said, codoşul îi lingea pur şi simplu picioarele, Puţin cam sadic, amantul Leilei se distra uneori terorizând-o. O dată îi istorisise povestea unei femei pe care o trăseseră în ţeapă la vechea închisoare centrală, cu atâtea amănunte încât Leila avusese coşmaruri vreme de o săptămână. Cum o "nngea,

egipteanca se simţea electrizată. Numai el o făcea să s^mtă cu adevărat plăcerea, chiar dacă nu-i plătea decât un dinar sau doi, şi asta nu întotdeauna.
– De ce pleci aşa de repede? îndrăzni să-şi întrebe amantul care se pieptăna cu grijă. N-ai mai venit de o săptămână!
Mozhar Said binevoi să se arate flatat. Îşi aşează o mână pe ea şi suspină:
– Am prea mult de lucru.
Cineva bătu la uşa camerei.
– Aştepţi vreun client? se burzului Mozhar surprins şi furios.
Leila scutură din cap înspăimântată.
– Nu, nu, niciodată când eşti tu aici. Trebuie să fie fratele lui Sussan. Mă duc să-i spun să plece.
Şi ieşi, înfăşurată într-o cuvertură multicoloră. Dar după câteva clipe se întoarse albă la faţă ca un cadavru, urmată de doi oameni, doi necunoscuţi în civil, mustă- cioşi şi fCUt ochelari negri.
Cu doi şovăiră când îl văzură pe locotenent. Said îi identifică imediat pe oamenii Securităţii baasiste. Îi ura dar se şi temea de ei. Se prezentară reciproc în câteva fraze scurte. Mozhar îi promise în gând amantei sale o chelfăneală grozavă pentru că îndrăznea să-l înşele cu astfel de lepădături.
– Locotenente, întrebă deodată unul dintre noii veniţi, o cunoaşteţi de mult pe această căţea?

Dar Mozhar Said îşi aminti la timp că şi el era temut şi ascultat.
– Ce vă pasă? răcni el.
Baasistul, a cărui ură faţă de militari nu era cu nimic mai prejos, ba dimpotrivă, răspunse cu o adevărată plăcere.
– Pentru că primeşte deseori la ea un spion american periculos, care urmează să fie arestat; dacă nu a şi fost deja. Credem că ştie multe despre el.
Leila scoase un geamăt înăbuşit. Cei doi agenţi baasişti se bucurau de acest spectacol. Şeful lor, după întrevederea cu generalul Okeili, îi trimisese degrabă pe urmele lui James, cu misiunea de a aduce informaţii cu orice preţ. Şi acum se bucurau nespus văzându-l într-o postură jenantă pe unul din ofţerii generalului.
Mozhar Said gândea exact acelaşi lucru. Făcu un pas înainte şi îi arse femeii câteva palme.Ea. se dădu înapoi până la perete, fără măcar să plângă. Ofiţerul era turbat de-furie şi îngrijorat. Baasiştii erau la fel de periculoşi ca Gestapoul. Prezenţa sa acolo constituia deja un element împotriva lui. O exagerare a ferocităţii era indispensabilă pentru a i se face uitată greşeala.
•- O voi interoga pe căţeaua asta imediat! zbieră el. O prinse pe Leila şi îi smulse cuvertua de pe ea.
– Cine este acest om?

Leila îşi înghiţi suspinele şi încercă să explice, cu mintea rătăcită din cauza spaimei. Era adevărat că îl primise pe acel străin. Dar poliţia ştia, chiar venise să 9 interogheze încă din prima seară...
După aceea străinul revenise de mai multe ori, plă-tind mereu foarte generos, dar fără să consume totdeauna. Nu înţelegea de ce o ameninţau; în fond ea nu-şi făcuse decât meseria. Locotenentul Said se năpusti asu-: pra celei pe care o mângâiase cu cinci minute în urmă..
– Ai ajutat spioni! răcni el. Ai trădat ţara noastră preaiubită pentru câţiva dinari, căţea oribilă...
Avântul liric era pentru agenţii care se grăbiră să dea aprobator din cap.
Cu dinţii strânşi, Mozhar Said se îndârjea împotriva femeii, lovind-o cu pumnii şi cu picioarele. Când femeia alunecă jos, ofiţerul o ridică de păr şi o pălmui de mai multe ori.
În sfârşit o lăsă şi se întoarse spre agenţi.
– Trebuie s-o facem să vorbească. Căţeaua asta a trădat. De ce venea omul ăla tocmai la ea?
Primul agent încuviinţă:
– O vom lua de aici imediat, răspunse el. La noi avem tot ce ne trebuie.
Locotenentul Said simţi pericolul. Ar fi torturat-o oribil până când femeia ar fi recunoscut orice. De exemplu că amantul ei,, locotenentul Said. fusese la

curent cu ce petrecea şi nu spusese nimic. Într-o ţară unde remanierile guvernamentale aveau forma unei spânzurători, acest lucru constituia un mare risc. Leila trebuia să moară cât mai repede şi el să nu o părăsească până atunci.
– Nu, zise el cu fermitate. E datoria mea să preiau acest caz. Cel puţin ca să-mi salvez onoarea.
Ipocriţi, cei doi baasişti făcură o mutră care ar fi vrut să însemne că la o astfel de ipoteză nu se gândiseră nici măcar în treacăt. Dar Mozhar Said ţinea la pielea lui.
– Fac parte din Securitatea Militară, zise el pompos. E de datoria noastră să luptăm împotriva spionilor.
Subînţelegându-se că cei din faţa lui nu erau decât nişte amărâţi de incapabili. Prudent totuşi, îi invită şi pe ei să fie părtaşi la spectacol.
– O vom interoga toţi trei pe această femeie.
Şi, cu o lovitură de picior o făcu pe Leila, ghemuită pe podea, să se ridice. Femeia deschise gura dar el o împinse cu o lovitură spre uşă. Fără compromisuri cu trădătorii!
Nu-i lăsă timp decât să-şi îmbrace un pulover şi o pereche de pantaloni, apoi o înghesuiră în maşina DKW a locotenentului. Picioarele agenţilor stăteau peste trupul Leilei, întinsă pe podeaua din spate. Ca să intre în ambianţă, al doilea agent se aplecă şi îşi stinse ţigara pe spatele Leilei, care urlă de durere.

Apoi se lăsă pe spate satisfăcut de această glumă bună. Avea şi meseria asta momentele ei frumoase î " ¡
Merseră aşa vreo zece minute spre nordul Bagdadului, ieşind din oraş pe aleea Al-Matham Bir Harit, şi ajunseră chiar în faţa cartierului ofiţerilor. Era un fel d'6 ghetou de lux, mărginit la est de un teren viran imens, parcurs zi şi noapte de patrule militare înarmate până iii dinţi... Şi totuşi, în urmă cu câteva luni. acolo venise» ă kurzii să-l împuşte pe colonelul Baddredine.
Locotenentul Said opri maşina în faţa Cartierului General de unde plecau patrulele. Câteva maşini şi jeepuri militare staţionau una în spatele celeilalte, păzite de poliţişti du şapcă roşie.
– Aşteptaţi-mă aici, le ordonă locotenentul celor doi agenţi.
Se afla pe terenul lui şi se simţea din ce în ce mai sigur pe el. Îi explică căpitanului de gardă că tocmai arestase o femeie suspectă de spionaj şi că urma să fie interogată imediat, ca să nu cadă în mâinile Securităţii ba- asiste.
Felicitat cu căldură pentru iniţiativa lui, locotenentului Said i se puse la dispoziţie trei soldaţi şi două jeepuri încărcate cu material.
Regăsindu-şi întreaga autoritate, Said le ordonă baasiştilor şi Leilei să nu iasă din maşina DKW.

Egipteanca era atât de terorizată - încât nu mai putea să vorbească. O aruncară într-un jeep şi micul convoi o porni spre extremitatea vestică a cartierului. Acolo se afla un spaţiu descoperit, împrejmuit cu sârmă ghimpată, care servea drept teren de tir. Un loc perfect pentru interogatorii.
Ajunşi la faţa locului, Mozhar Said ordonă ca unul din jeepuri să aprindă farurile astfel încât să lumineze scena. Cei doi agenţi nu mai spuneau nimic.
Ofiţerul o smulse pe Leila din jeep şi o forţă să îngenuncheze pe pământ. Apoi îşi scoase pistolul automat, îl încărcă şi îl aşeză în ceafa femeii.
– Spune-mi ce ştii şi scapi cu viaţă, se răsti el. Număr până la cinci.
Leila scoase o tânguire stridentă şi se rostogoli jos, cuprinsă de o criză de isterie.
Cei trei bărbaţi se uitau la ea cu dispreţ. Mozhar îşi puse la loc pistolul şi chemă un soldat.
– Te facem noi să vorbeşti, îi zise locotenentul Leilei.
Dădu câteva ordine celor doi soldaţi. Unul dintre ei îi puse Leilei cătuşele, pe care le legă cu o sfoară solidă de bara de protecţie din spatele celui de al doilea jeep.
Un alt soldat se urcă la volan şi porni motorul.
•- Nu vrei să vorbeşti? răcni Mozhar Said.
Leila îşi înăbuşi un hohot şi gemu.
– Nu ştiu nimic, jur, nu ştiu nimic.

- Dă-i drumul, îi strigă locotenentul şoferului.
Acesta porni cu viteza întâi şi jeepul plecă din loc hur- ducându-se pe terenul pietros, târând-o după el pe nenorocita de call-girl. Egipteanca încercă să se ridice în picioare şi să fugă în urma vehiculului, dar sfoara prea scurtă o trăgea spre sol. Se rostogoli într-o parte, strigând, plângând, fără măcar să-şi poată proteja faţa. La fiecare zdruncinătură pietricele ascuţite îi sfâşiau pielea, îi intrau în carne. Foarte repede nu mai strigă deloc.
După cincizeci de metri, ofiţerul, rămas în celălalt jeep, claxonă şi soldatul, ascultător, opri jeepul de tortură. Cei trei bărbaţi se apropiară aplecându-se spre Leila. Femeia era leşinată. Toată partea stângă a feţei lăsa impresia că fusese dată pe râzătoare. Pantalonii şi puloverul aproape că nu mai existau. Nenorocita gemea slab. Mozhar Said îi trase cu piciorul în coaste.
– Acum vorbeşti? îi zise el aplecându-se spre ea.
Capul femeii recăzu imediat ce îi dădu drumul. Cei doi agenţi se foiră stânjeniţi. Tortura nu-i jena, numai- că locotenentul o lua cam tare. Prostituata ar fi putut să moară mai înainte de a fi putut să spună ceva.
– Locotenente, zise primul agent, poate că ar trebui s-o ducem pe această femeie la noi. Acolo dispunem de mijloace mai perfecţionate.

Mozhar Said îi fulgeră cu privirea. Acum i se punea la îndoială civismul!
– O să vedeţi că va vorbi, le zise el.
Dădu din nou ordine soldaţilor. A.ceştia desfăcură cătuşele de la mâinile femeii, apoi apropiară cele două jeepuri, spate în spate, la un metru unul de altul. Leila rămase lungită pe pământ. Îi ridicară piciorul stâng şi îi prinseră jumătate de cătuşe deasupra gleznei, apoi a doua jumătate de bara de protecţie din spate.
Procedară în acelaşi fel şi cu celălalt picior, pe care îl prinseră de al doilea jeep. Apoi soldaţii urcară în cele două maşini şi aşteptară ordine.
Mozhar Said se aplecă spre Leila. Nenorocita avea deja picioarele desfăcute, îndreptate spre cele două maşini. Locotenentul o lovi cu piciorul între coaste, în locul cel mai sensibil. Femeia ţipă şi deschise ochii. Amantul ei, în lumina farurilor, părea gigantic.
– E ultima ta şansă, zise el cu voce tare. Dacă nu vorbeşti, vei muri. Îţi vei simţi corpul rupându-se, îţi va ţâşni sângele, oasele vor ceda.
Leila făcu un efort supraomenesc să vorbească. Avea rupţi câţiva dinţi din faţă.
– Dar, scumpule, îl imploră ea, ştii bine să nu sunt o spioană...
Acest „scumpule'"' însemnă condamnarea ei la moaş te. Mozhar Said se înfioră. Ce-ar fi putut să le

spună căţeaua baasiştilor ca să-şi salveze trupul nenorocit!
– Cu atât mai rău pentru tine, zise el. Roagă-te la Allah care e mare şi milostiv.
Cu un gest poruncitor îl alungă pe unul din cei doi şoferi de la volan. Soldatul nu aşteptă să fie rugat. Nu se auzea decât zgomotul celor două motoare şi lătratul câinilor undeva departe. Luminile Bagdadului formau o linie continuă la o depărtare de doi kilometri, dincolo de câmpie.
Cei doi agenţi se priviră îngrijoraţi. S-ar fi compromis dacă s-ar fi întors doar cu un cadavru. Primul agent îşi luă inima în dinţi şi se apropie de locotenent.
– Ar trebui să i se dea o ultimă şansă, propuse el. Dacă ştie lucruri interesante...
Mozhar Said zâmbi liniştitor.'
– Doar o sperii, promise el. După aceea, dacă nu spune nimic, v-o dau vouă.
Şi într-adevăr, aceasta, era un mijloc de intimidare foarte folosit de Securitatea Militară la interogatoriile ei. Ţi-ar fi trebuit o inimă de oţel ca să nu cedezi când auzeai motoarele pornite şi când începea sfârtecarea.
Locotenentul dădu un ordin. Soldatul de la volanul jeepului manevră vehiculul în aşa fel încât să-l lase să înainteze cincizeci de centimetri, aducând-o pe victimă în punctul de rupere.

– Aşteptaţi, ştiu, voi vorbi 1 urlă deodată Leila.
Tocmai îşi amintise de conversaţia surprinsă la Bagdad
Cafe. Contrar celor crezute de Djemal, egipteanca înţelegea engleza. Spaima o făcuse să uite de această întâmplare. Acum, fraza despre Baakuba şi despre Pantera Neagră căpăta întreaga ei valoare. Picioarele femeii erau desfăcute la patruzeci şi cinei de grade. Muşchii se întinseseră oribil. Voma, înnebunită ele frică. Cei doi agenţi se strâmbară dezgustaţi.
Cu dinţii strânşi, Mozhar Said ambală şi tatonă ambre- iajul. Auzise vorbele Leilei dar nu voia să ţină cont de ele. Oare ce inventase pentru â-şi salva viaţa? Nu trebuia şă scape ocazia. Pe vremuri, în sud, în timpul marii, epurări comuniste din 1963, mulţi fuseseră executaţi în felul acesta. Metoda nu era de lepădat.
Dacă accelera brutal, cătuşele se smulgeau cu puţină carne şi eventual cu oase mici din gleznă, dar sfârtecarea era ratata.
Aceeaşi primejdie în cazul de accelerare prea lentă, în plus,. În acest ultim caz strigătele erau extrem.de dezagreabile. Se instală bine în scaun, se convinse că vehiculul era în viteza întâi şi apăsă pe acceleraţie în mod lent şi regulat. În loc să sară

înainte, jeepul înaintă trei metri cu o mişcare puternică.
Simţi rezistenţa; cătuşele nu scăpaseră.
Ţipătul neomenesc al Leilei trezi o bună parte din cartierul militar. Chiar şi cei doi agenţi, obişnuiţi cu o sumedenie de orori,.simţiră o stinghereală şi îşi întoarseră privirile în altă parte.
Zgomotul motoarelor acoperea sfâşierea cărnii. Pvuptă fn două până la baza coloanei vertebrale, Leila agoniza într-o baltă de sânge. Leila era deja practic moartă.
Irakianul frână cu brutalitate şi scoase din viteză. Totuşi mâna îi tremură când întrerupse contactul. Îşi şterse fruntea plină de sudoare şi privi spre stele. Cei doi agenţi îşi recăpătaseră sângele rece. Mozhar Said le opri scurt protestele.
– Mi-a alunecat piciorul, zise el. O chestie tâmpită.
Leila nu mai era decât o grămadă însângerată, dezarticulată în mod grotesc, ca o păpuşă ruptă.
Locotenentul dădu un ordin. Soldatul care nu făcuse nimic se apropie să desfacă cătuşele, apoi se trase înapoi din faţa acestui spectacol hidos. Intestinele se împrăştiară pe pământ răspândind un miros îngrozitor.
Mozhar a trebuit să repete ordinul de două ori pentru ca soldatul să desfacă cătuşele.

În tăcere, cei trei bărbaţi plecară spre Cartierul General. Locotenentul Mozhar Said se simţea totuşi liniştit.
Cei doi agenţi, negri de furie, se stăpâneau cu greu.
*
* * t>
Aproape că trebuia să strigi ca să te poţi auzi, aşa de puternic era zgomotul tamburinelor. După ce cinaseră la Hamurabi, Djemal îl dusese pe James într-un şantan din nordul Bagdadului. O orchestră populară acompania trei fete. Îmbrăcate cu pudoare în rochii până la gleznă, care cântau pe rând la microfon.
Dar când apărea dansatoarea din buric, sumar îmbrăcată, era un adevărat delir. Poliţia urcase deja de trei ori pe scenă ca s-o despresureze pe fată. vj;
Djemal îşi privi paharul de bere cu un aer sumbru: Era îngrijorat. Peste două ore aveau întâlnire cu un emisar al Panterei Negre. Gule trebuia să afle pe această cale semnalul de declanşare al acţiunii, pentru a-l transmite la Beirut. Kurdul nu reuşea să uite imprudenţa făcută la restaurant.
– Hai să mergem, strigă el în urechea lui James. Trebuie să rămânem o jumătate de oră acolo.
James încuviinţă clătinând din cap. Dansurile din buric începeau să-l calce pe nervi. Se ridicară amândoi şi se îndreptară spre uşă, „Controlorul" tocmai îl

uşura pe un arab înalt de un pumnal cât toate zilele. La plecare armele erau înapoiate.
Afară doi tipi se băteau înconjuraţi de un cerc de curioşi. Djemal claxonă de mai multe ori ca să-şi facă drum. Kurdul era nervos. Fu gata să dea peste un cerşetor şi demară brutal înjurând printre dinţi. James vedea defilând pe lângă el străzile înguste şi pustii. Djemal viră brusc, acceleră, stinse farurile, făcu tot ce îi stătea în putinţă pentru a se convinge că nu erau urmăriţi. Aşteptară un timp lângă o intersecţie dar nu se ivi nici o maşină.
Puţin mai liniştit, Djemal porni din nou, James nu era nici el pe deplin satisfăcut. Tot planul lui depindea acum de bunăvoinţa tinerei Amal. Dacă uita sau i se făcea, frică, putea să-i pună cruce. Din nefericire, nu reuşise să găsească alt mijloc de a anticipa execuţiile1. Planul său avea un singur avantaj. Dacă Amal nu se ţinea de cuvânt, acţiunea nu pornea şi nu ar fi murit nimeni inutil.
Dar nici recuperarea numai era posibilă... Dacă Amal renunţa, Victor Rubin murea. James simţea un fel de ataşament faţă de acest necunoscut pe care nu-l ştia decât din fotografie şi pe care se străduia din răsputeri să-l salveze. Se gândea la el ca la un vechi prieten.
Mercedesul se porni încetişor. Se aflau în faţa vilei unde locuiau cele două call-girls. Se vedea lumină la

una din ferestrele de la primul etaj. Djemal opri motorul.
*
* S-c
Generalul Latif Okeili spumega de furie. Puse receptorul în furcă cu atâta putere încât crăpă ebonită. Din cauza baasiştilor se alesese praful de tot planul lui. Nu se mulţumiseră doar cu Leila; îl arestaseră şi pe egiptean şi o terorizau şi pe sora lui!
Şi toate astea inutil! Egipteanul şi sora lui nu ştiau nimic. Dar, îndoit fiind, generalul hotărâse să pună mâna pe James şi pe Djemal imediat ce se vor arăta din nou la cele două call-girls, După ce, totuşi, vor fi urmăriţi în încercarea de a descoperi ceva.
Cât despre Mozhar Said, se putea spune că viitorul lui se sfârşise. Generalul îi găsise un mic post excelent la frontiera cu Iranul, în sud, unde avea toate şansele să sfârşească cu beregata tăiată în cel mai scurt timp. Nu-i plăcea când oamenii lui se puneau în situaţii delicate. Acum trebuia să-l facă pe american să mărturisească, .fără să ştie nimic de adevărata lui activitate.
Terorizaţi de ameninţări îngrozitoare, Sussan şi fratele ei, bătuţi măr, se întorseserâ la vilă. De jur împrejur mişunau agenţi ai Securităţii Militare. Generalul Okeili ameninţase că se va întâmpla o nenorocire dacă prindea pe-acolo picior de baasist.

* *

a »

– Unde e Leila?

Sussan lăsă ochii în jos. Deşi îi era tare frică, nu ştia» să joace teatru, - E bolnavă, răspunse egipteanca cu o voce albă. O veţi găsi aici mâine. .... ' James şi Djemal schimbară o privire îngrijorată. În casă domnea o ambianţă ciudată. Se vedea foarte clar tulburarea profundă de care era cuprinsă Sussan. Neliniştit, Djemal o prinse de braţ şi ii zise cu o falsă veselie:

– Ei bine, vei dansa pentru noi. Du-te să faci ceai.

Intrară în mica încăpere unde mai fuseseră.deja şi se aşezară pe perne. Djemal îşi scoase imediat stiloul şi scrise câţeva cuvinte pe carneţel:.

Cu siguranţă că poliţia a fost aici. Poate că încă mai este, James simţi un ghem în stomac. Nici unul nu era înarmat. Dacă ar fi fost arestaţi acum, asta ar fi însemnat o adevărată catastrofă. Trebuia cu orice preţ să se întâl-. nească cu emisarul Panterei Negre şi să-i transmită semnalul de dclanşare a acţiunii. James il trase pe kurd de mânecă.

– S-o ştergem, zise el cu glas scăzut. Nu putem risca.

La ieşire se loviră de Sussan care se întorcea cu ceaiul. Djemal îi surprinse privirea şi tânăra începu să tremure. •- Pentru că eşti obosită, nu mai

rămânem, zise el. Djemal puse o bancnotă de un dinar pe tava de cupru din antreu.
•- Pe mâine, îi zise el fetei.
– Pe mâine, răspunse egipteanca.
Peste două minute Djemal demara în mare viteză. O maşină demară la o sută do metri în urma lor, după zece secunde. De data asta nu mai încăpea nici o îndoială.
– Ce facem? întrebă kurdul.
James se gândea intens. Fireşte, se puteau întoarce la hotel fără să se mai ducă la întâlnire. Dar cum să mai dea de kurzi?
James întoarse capul şi văzu farurile albe apropiindu-se.
– - Trebuie să scăpăm de ei şi să mergem la întâlnire. După aceea-n-au decât să he aresteze, nu va mai avea nici o importanţă, zise el.
– Asta e din vina mea, murmură kurdul.
Faţa lui se transformase într-o mască de piatră.
Apăsă brutal pe acceleraţie şi Mercedesul se năpusti înainte. Maşina din urma lor acceleră şi ea. La sensul giratoriu de pe Al-Nidal Street, Djemal nu ezită decât o secundă. În loc să continue pe sensul corect, intră pe sens interzis, evitând ca prin miracol un taxi care venea din faţă.
Dar maşina agenţilor nu reuşi să-l evite, şi cele două automobile se ciocniră în plin, stârnind un zgomot

asurzitor de table sfărâmate. Djemal acceleră imediat pe Şeic Omcir Street.
James era preocupat.
– Nu e decât un scurt răgaz, zise el. Peste un sfert de oră vom avea pe urmele noastre toată poliţia din Bagdad.
Aveau întâlnire pe malul celălalt al Tigrului, în sudul oraşului. Djemal străbătu Port-Said Street, pustie la ora aceea, cu o sută douăzeci la oră şi intră pe podul suspendat deasupra fluviului.
Trei minute mai târziu, manevrând prin labirintul de străduţe clin cartierul Mariam, depăşiră o maşină cu stea albă care, din fericire, nu avea radio, şi nu se ocupă de ei.
Locui întâlnirii - o fundătură neagră ca smoala - era pustiu. Djemal claxonă scurt de trei ori şi' aşteptă. Veniseră mai înainte cu mai mult de un sfert de eră.
– Măcar de-ar fi aici! zise James.
Simţea că îşi dă sfârşitul.
Câteva secunde mai târziu, din întuneric se ivi un bărbat care deschise portiera din spate. Era un kurd pe care îl cunoştea.
– Eşti singur? îl întrebă Djemal.
- Suntem doi, răspunse kurdul. De ce?
– Poliţia e pe urmele noastre. Trebuie să plecăm repede.

Kurdul nu păru prea impresionat. Ochii lui negri nu mai erau decât două fante îngustă.
– Veniţi cu noi, propuse el. Dar va trebui să traversăm oraşul.
Djemal îi traduse lui James. Acesta scutură din cap.
– E prea periculos. Unul dintre voi să plece singur cu mesajul. Celălalt ne poate însoţi, dacă vrea, ca să ne arate drumul.
– De acord, zise kurdul, dar nu avem multe şanse..., li dădu kurdului plicul. Omul dispăru imediat în întuneric. La mai puţin de un minut după plecarea lui, apăru un altul, aproape identic cu primul, şi urcă în maşină.
– Dacă vom fi prinşi, îl avertiză Djemal, va trebui să spui că rni-ai cerut să te duc în nftrd şi că eu ţi-am prezentat un kurd. Nu voi vorbi niciodată de Baakuba sau de Gule.
James nu răspunse. Observa cu atenţie drumul. Totul merse bine până la podul Jamhurya. La Bagdad nu existau decât patru poduri. Pe malul celălalt îi aşteptau două maşini ale poliţiei care îi luară imediat în urmărire. Djemal acceleră şi intră pe îngusta At-Whatba Street. *
– - Cunosc cartierul, zise el, poate reuşim să scăpăm de ei.

Dar la sensul giratoriu de pe Raşid Street, cele două maşini erau tot în urma lor. James înţelese că nu vor scăpa de urmăritori.
Djemal viră atât de brutal pe o străduţă încât aripa dreaptă se frecă de zid producând o jerbă de scântei.
– O să le fac din nou chestia de la Piaţa Al-Nidal, zise el.
Al-Janhurya Street era o arteră lată cu două benzi de circulaţie şi una din maşinile de poliţie trecu pe cea-laltă bandă pentru a încerca să-i depăşească, dar Mercedesul lui Djemal era mai rapid.
Nu auziră împuşcătura, dar geamul din spate înflori brusc. Trăgeau în ei. Acum ajungeau în Piaţa Al-Tharir. Djemal o luă la stânga. James crezu o clipă că manevra va reuşi. Dar o altă maşină a poliţiei bloca Saadun Street, aşezată de-a latul drumului. Djemal încercă zadarnic să o evite.
O loviră în partea din spate, făcând-o să se rotească pe loc şi se opriră în vitrina librăriei Dar-Al Hikma. Vacarmul trezi o mulţime de mici lustragii şi negustori care dormeau în ungherele porţilor sau ale caselor în ruină.
Unul dintre poliţişti trase o rafală în direcţia lor, fără să-i atingă. Ameţiţi, Djemal şi James încercară să iasă din maşină. James se scutură de praf.
– Inutil să fugim, ne vor masacra.

Peste tot mişunau poliţişti în civil şi în uniformă. Dar kurdul, aflat în spate, nu înţelesese avertismentul lui James. Sări din maşină, ţinând în mână un Colt 45 automat şi îl împuşcă de aproape pe primul poliţist care se apropia. Apoi, alergând în zig-zag, încercă să se piardă pe Saadun Street. O grindină de gloanţe căzu în jurul lui, căci poliţiştii erau atât de enervaţi încât trăgeau prost. Kurdul ripostă de două ori, rănind un poliţist, şi făcu un nou salt înainte.
Un civil strigă cât putu de tare ca să atragă atenţia unui grup de mici lustragii.
– E un spion evreu! Opriţi-l!
A urmat un adevărat delir. Imediat o adevărată haită a pornit în urmărirea kurdului. Omul vru să intre pe una din străduţele care duceau la Tigru, dar drumul îi fu barat de cincisprezece mici exaltaţi.
Un puşti îi aruncă cutia între picioare şi kurdul se împiedică.
A urmat un iureş. Unul dintre negustori" îi strivi mâna în care ţinea Coltul cu un ţăruş de fier, ţintuind-o de caldarâm.
Ceilalţi se repeziră asupra lui lovindu-l cu cutiile şi cu periile. Începuse o adevărată'întrecere. Veneau din toate părţile. Foarte repede, kurdul nu mai avu nici un os întreg şi puştimea continua să-l omoare. Unul dintre ei luă o piatră mare şi o lăsă să-i cadă pe faţă cu un „han" plin de satisfacţie.

Apoi, sătui să mai tot lovească acele rămăşiţe omeneşti, se întoarseră spre Mercedesul lui Djemal. Dar poliţiştii începură să împrăştie mulţimea lovind cu paturile armelor.
Un căpitan de la Securitate trase câteva focuri de pistol, în aer.
Alţi poliţişti îi traseră cu brutalitate pe James şi pe Djemal până la o maşină de poliţie şi îi aruncară înăuntru. Vehiculul demară imediat.
Ameţit de una din loviturile primite, James nu mai era în stare să gândească. Trecu pe lângă Bagdad Hotel fără ca măcar să-şi dea seama ce se petrecea cu el.
Lumea se învârtea, se învârtea fără încetare. Zidurile plate, când ajungeau în faţa ochilor lui, căpătau forme demonice şi absurde, se curbau, se răsuceau, se legănau. Ţipă, fără să ştie de ce, cu fruntea traversată de o durere violentă.
Închise ochii şi îi deschise de îndată cu impresia că imediat cutia craniană avea să-i facă explozie.
Se auzi strigând, fără să-şi recunoască vocea.
. - Opriţi! Opriţi!
Avu nevoie de mai multe minute ca să-şi dea seama că stătea jos întins pe spate. Îşi ridică privirea şi văzu ventilatorul care continua să se rotească încet. Imaginea paletelor care agitau aerul îi provoca o

greaţă violentă. Dar nu mai avea ce să vomite şi suporta doar spasmele dureroase ale stomacului.
Se simţi ridicat şi aşezat pe un scaun. Probabil că erau aceiaşi. Nu-i vedea. Nu vedea nimic clar în jurul lui. Gardienii îi dădură drumul şi căzu greoi pe o parte, fără măcar să-şi dea seama. Din cauza circulaţiei sanguine insuficienţe îşi pierduse simţul echilibrului.
– De ce voiai să întâlneşti kurzi?
Interogatoriul era condus de un căpitan de la Secuii - tatea Militară cu o faţă de play-boy, fină şi distinsă. Întrebarea ajungea la el ca printr-o ceaţă. Mereu aceeaşi. Călăii lui erau lipsiţi de imaginaţie. Până în momentul acela rezistase. Dar pentru că îl întrebau la întâmplare.
La început încercaseră să-l facă să mărturisească că venise să aducă fonduri unei misterioase reţele de rezistenţă proisraeliană. Poliţiştii îl bătuseră măr. Foloseau intimidări grosolane, punându-i ţeava pistolului în frunte.
Simţea lipsa de siguranţă a celor care îl interogau şi profita de ea. În fiecare clipă se aştepta să-l confrunte cu Amal. Dar poliţiştii nici măcar nu-i pronunţaseră numele. Complet izolat, James nu mai ştia ce se întâmplase după arestarea lui.
O singură dată, pe un culoar, trecuse pe lângă un Djemal ru faţa plină de vânătăi.

' Kurdul îi zâmbise, înainte de a fi tras mai departe cu brutalitate. Nu avuseseră timp să schimbe nici măcar o vorbă.
După aceea îl aduseseră pe nefericitul doctor Shawool, plin de sânge şi cu mintea aproape rătăcită, gata să semneze orice. James mai avea încă forţă. Se aruncase asupra căpitanului care îl interoga şi acesta îl doborâse 1c- vindu-l cu scrumiera.
Apoi începuse perioada ventilatorului.
Ar putea să pară o glumă agăţarea cuiva de paletele unui ventilator enorm şi lăsarea lui să se învârtească ore în şir, foarte încet. În primele minute James rezistase, închizând ochii ca să nu vadă pereţii încăperii.
Suferinţa începuse după o oră. Împins de forţa centrifugă, sângele începuse să se adune la exteriorul cutiei craniene, lăsând zone mari din creier prost irigate. Asta provoca dureri îngrozitor de. violente. Avusese impresia că îşi pierde minţile. După două ore nu mai era decât o zdreanţă. Urla ca un animal, cu ochii daţi peste cap, voma, spre marea bucurie a poliţiştilor care îl observau. Când îl dezlegaseră, îşi dăduse seama că limba nu-l mai asculta. Devenise o bucată de carne inertă... Călăii băgaseră şi ei de seamă şi, foarte miraţi, îl lăsaseră puţin să-şi revină.

Fusese supus aceluiaşi supliciu patru zile la rând. După aceea l-au pus să semneze un proces-verbal, conducându-i mâna. Nici măcar nu se opusese, ştiind, foarte bine că totul făcea parte din rânduiala lor. N-ar fi reuşit să schimbe.nimic.
Poliţiştii se saturaseră să-i tot pună aceeaşi întrebare:
– De ce ai venit în Irak?
James îşi menţinuse versiunea stabilită cu Djemal Talani, Cu siguranţă că nici kurdul nu vorbise, întrucât nu se făcuse nici o aluzie la Pantera Neagră. În momentele de luciditate, James era cuprins de o disperare plină de amărăciune. Acum când Amal ştia cine era, evident că nu va mai yda semnalul. Delicata bombă cu ceas care ar fi putut funcţioneze fără el nu
11 - Irak Teroarea Kurdă mai prezenta nici o primejdie, din lipsa detonatorului. În privinţa lui nu-şi făcea nici o iluzie. Irakienii nu vor elibera niciodată un agent străin. Niciodată nu-l vor judeca în mod deschis. Va fi lichidat discret, ca atâţia alţii, Dar se întreba cum de ştiuseră atâtea, lucruri despre el! Deşi îşi menţinuse versiunea cu „ziaristul", „Nu mărturisi niciodată!" Aşa îi spusese-; într-o zi David Wise.
Simţea că era lovit, dar pielea îşi pierduse orice sensibilitate.

– ...kurzii?
Doar atât auzi. Vru să răspundă, dar iar nu putu din cauza limbii.
Deodată îi ridicară capul trăgându-l de păr. Djemal se afla în faţa lui. A trebuit să clipească de câteva ori din ochi ca să-l recunoască. Kurdul avea toată faţa umflată, ea.o minge de fotbal. Şi el fusese agăţat ore în şir de ventilator. Câteva vase sanguine de la ochi plesniseră, ceea ce îl făcea să aibă nişte ochi roşii ca de iepure.
Dar pupilele lui aveau o lucire întunecată. Rezistase, James înţelese imediat că nu vorbise.
Ştia că irakienilor li se întâmpla frecvent să „uite" prizonierii suspendaţi de ventilator. Era un mijloc discret de a se debarasa de ei. După un anumit timp, moartea survenea prin embolie cerebrală şi putea fi considerată, în cazul improbabil al unei autopsii, drept o moarte naturală. Deşi medicii irakieni ştiau foarte bine ce metodă fusese întrebuinţată...
Căpitanul play-boy răcni la Djemal:
– De cât timp îl cunoşti pe acest spion?
James nu auzi răspunsul kurdului. Auzul lui funcţiona prost de tot. Îi văzu doar buzele mişcându-se şi gestul căpitanului care îl lovea pe kurd peste gură.
Apoi ofiţerul i se adresă lui, dar nu înţelese întrebarea. Aproape imediat, doi soldaţi ridicară scăriţa cu

ajutorul căreia se ajungea la ventilator. Cuprins de o furie turbată, James încercă să se apere. Gândul că va fi pus din nou să se învârtească îl înnebunea. Mârâind ca un animal sălbatic, se năpusti peste gardieni cu mâinile legate. Patul unei arme îl lovi la tâmplă şi se prăbuşi în întuneric.
Ultimul gând conştient se îndreptă spre Pantera Neagră şi oamenii ei care avuseseră timp să se pună la adăpost. În fiecare seară, în mica celulă în care era închis, zgâria cu unghia pe zid o linie, ca să-şi dea seama de numărul zilelor.
*
* *
Căpitanul play-boy, care se numea Tahar, nu se simţea deloc în largul lui. Era a patra oară când nu avea ce să-i spună generalului Latif Okeili. Pleoapele grele de crocodil trist se ridicară spre el ameninţătoare.
– Asta e tot?
Urmă un moment de tăcere. Zgomotul claxoanelor clin Bagdad formau un fond discordant chiar şi în acel birou de la etajul doisprezece al Ministerului Apărării.
– Asta e tot, domnule general, mărturisi jalnic căpitanul. Acest om susţine că e ziarist şi că voia doar să meargă în nord, la kurzi, l-am scotocit toate lucrurile, dar n-am găsit nimic suspect...

Generalul Okeili zâmbi exasperat.
– Şi celălalt, kurdul?
– Nimic, nici în cazul lui. Pretinde că l-a întâlnit pe spion din întâmplare.
Ochii generalului nu mai erau decât două fante subţiri şi negre. Bătea pasul pe loc. Omul linşat. În timpul arestării lui James se dovedise a fi un kurd de multă vreme căutat. Dar pista se oprise aici. Okeili credea că James fusese trimis ca să intre în contact cu rezistenţa kurdă, întrebându-se totuşi de ce nu trecuse prin Iran. Ipoteza nu-l satisfăcea în întregime. Omul era un profesionist. Dacă riscase să vină la Bagdad, însemna că exista un motiv precis. Un motiv penare el, Okeili, nu reuşea sâ-l afle. Căpitanul Tahar îşi drese glasul:
– - Lăsaţi-mă s-o interoghez pe fata aceea, Amal Şukri. Ea s-a întâlnit frecvent cu spionul... Poate că ştie ceva.
– Ridicol, bombăni Latif Okeili. Nu ştie nimic. Doar nu i-a făcut ei mărturisiri. Şi pe urmă, ea lucrează pentru noi.
Înciudat, căpitanul nu mai insistă. Propunerea lui nu avea sută la sută un scop profesional. Văzuse fotografiile fetei. Unele interogatorii particulare puteau să fie agreabile.
Dar generalul avea mai multe motive de a nu-i permite subordonatului său să o interogheze pe Amal.

Mai întâi că ţinea ca afacerea James să se deruleze în cel mai mare secret, atâta vreme cât acesta era încă în viaţă;. Generalul hotărâse că va fi executat şi după aceea cadavrul lui va fi dus în nord, unde urma să fie găsit „din întâmplare", când va arăta destul de rău ca să mai poată fi identificată cauza morţii. Dacă s-ar fi auzit în străinătate de arestarea lui James s-ar fi stârnit din toate părţile proteste violente şi poate că ar fi fost obligat să-l elibereze din cauza presiunilor internaţionale. Nu se putea dovedi că era spion. Ziarele din Bagdad nu scriseseră nici un cuvinţel despre arestarea lui. Dacă ar fi aflat. Amal ar fi putut să Vorbească. Evident că exista şi soluţia de a o aresta până la noi ordine. Dar în această direcţie generalul se lovea de un alt obstacol: directorul televiziunii, care era îndrăgostit la nebunie de tânăra fată şi avea o influenţă considerabilă în partid.
În prima zi a anchetei, generalul Okeili primise un telefon de la mâna dreaptă a preşedintelui Bakr, care ii ordonase să nu o sâcâie pe Amal Şukri. După ce James va fi mort, putea să-i arate cadavrul... O metodă care îşi făcea totdeauna efectul.
Căpitanul Tahar urmărea cu respect reflecţiile superiorului său ierarhic. Generalul suspină, luă un

creion roşu şi scrise câteva cuvinte pe dosarul lui James.
– Transferaţi-l la Baakuba. Ordonă el. Să fie executat împreună cu ceilalţi. Cât se poate de repede.
Rămas singur, generalul aprinse o ţigară, dezamăgit. Avea în mâinile lui un spion adevărat şi nu putea să profite după el. Dintr-un moment în altul străinătatea ar fi putut afla de soarta lui şi, încă o dată, ONU s-ar fi dezlănţuit împotriva Irakului. Zău că asta nu era dreptate î
*
* " *
Tribunalul revoluţionar îşi avea sediul într-o încăpere goală de la Ministerul Apărării, lângă portul Jam-hurya. Acuzaţii stăteau în picioare în fundul încăperii, separaţi de tribunal de o barieră din lemn care se înălţa până la tavan, ca acelea folosite pentru animalele sălbatice prinse vii.
Un ccidon de poliţişti cu şapcă roşie şi înarmaţi cu pistoale-mitralieră înconjura cuşca. Nu exista nici public, nici avocaţi. Numai un ziarist de îa Al Thaura, cotidianul politic din Bagdad, fusese admis la audieri. Membru devotat al partidului baas, din partea lui era exclusă orice indiscreţie.
Pentru prima dată de la arestare, James şi Djemal erau împreună, dar fără să poată vorbi unul cu altul. Fratele tinerei Sussan fusese executat fără proces şi

sora lui expediată în sud, într-un bordel militar. Nici vorbă ca egiptenii să fie judecaţi în mod oficial. Împreună cu ei se mai aflau acolo încă vreo şasa scuzaţi şi ei tot legaţi, cu privirile rătăcite. Aceşti făceau parte din alt „complot". Tribunalul îşi întinsese activitatea pe două zile", ca să lichideze dintr-o dată toate cazurile rămase în suspensie.
James nu ştia că în ajun, chiar în locul unde se afla el. fusese adus Victor Rubin pentru ^.a i se anunţa condamnarea la moarte...
Dar nu părăsise celula de la Baakuba decât pentru a fi arunca! într-o dubă.
Totuşi, pentru salvarea aparentelor acestui univers ubuesc, Djemal şi James trebuiau să fie judecaţi. Mai ales Djemal. Actul de acuzare era de o simplitate biblică. Tentativă de lovitură de stat. Nu exista decât o singură pedeapsă posibilă. Moartea!,. - Tribunalul!.răcni un soldat
Acuzaţii nu se puteau ridica pentru că erau deja în picioare.
Colonelul Abdul Mokhless, enorm, intră maiestuos, urmat de doi asesori, şi se aşează la masa acoperită cu o pânză verde. Apoi declară şedinţa deschisă. Înainte de a-i judeca pe James şi pe Djemal, trebuia lichidat cazul de spionaj precedent.
Unul câte unul, acuzaţii au fost scoşi din ţarc. pentru a fi duşi, legaţi la picioare, în faţa judecătorilor.

Primul era un kurd de vreo treizeci de ani, cu un maxilar puternic, cu mâinile legate la spate. Conform actului de acuzarc, el întreţinuse legături cu o oficină de informaţii israeliană.
Colonelul Mokhless scoase o scrisoare din dosar şi o flutură în aer:
– Ai dat informaţii în scris despre componenţa guvernului, pretinzând că există divergenţe între miniştri.
Vocea kurdului răsună cu timiditate:
– Domnule general, zise el, nu ştiu să scriu şi nici să citesc, nu am putut să scriu această scrisoare!
Urmă, totuşi un moment de stupoare. Dar Mokhles îşi reveni imediat.
– Insulţi tribunalul! răcni el. Să fie scos.
Şi puse din nou scrisoarea la dosar, maiestuos precum Justiţia în persoană. După ce kurdul fu trimis înapoi după gratii, colonelul se consultă câteva secunde cu cei doi asesori.
– Vinovat! proclamă el.
Condamnările le anunţa la sfârşit, precum o decernare de premii.
Sentinţele se succedau cu monotonie. Unul după altul, acuzaţii ascultau--cuvântul fatidic „vinovat".
Deodată, ultimul, un irakian cu un aer şiret, dus în faţa tribunalului, îşi recunoscu vinovăţia! Imediat

colonelul Mokhless se umanizează. Il invită pe acuzat să se apropie de masă.
Cu vorbe emoţionante, colonelul exaltă simţul naţional al acelui bun cetăţean, împins să apuce pe căi greşite de elemente duşmănoase, care în sfârşit regăsise drumul cel bun.
...Şi, pe lângă asta, ii denunţase în scris pe toţi co-. inculpaţii, ceea ce îi convenea ele minune tribunalului.
– Printr-un gest care onorează generozitatea arabă, conchise el, tribunalul îl eliberează pe inculpatul Bab-el- Rak.
Îşi trase sufletul, apoi precizează. cu o voce calmă:
•- Toţi ceilalţi acuzaţi sunt condamnaţi la moarte.
Nu se putea face recurs împotriva hotărârilor Tribunalului revoluţionar. În timpurile eroice ale revoluţiei, în 1963, judecătorii se transformau imediat în călăi, ca să nu se piardă timp. În felul acesta, generalul Kassem, şeful statului, fusese executat de cei trei ofiţeri care tocmai îl condamnaseră la moarte...
Era rândul lui Djemal şi James. Grefierul citi actul de acuzare. Spionaj, tentativă de lovitură de stat, asociere cu rebelii, asasinarea unor poliţişti... În total vreo trei pagini. Apoi preşedintele tribunalului îl întrebă pe Djemal:

– S-a găsit la dumneata acasă un emiţător radio. Ce-ai de spus?
Kurdul dădu din umeri.
– Arătaţi-mi-l.
Colonelul Mokhless izbi cu mâna lui mare în masă făcând-o să se cutremure.
– Nu este permis să pui la îndoială cuvântul tribunalului. Postul a fost distrus, nu mai servea la nimic...
Interogatoriul continuă în acelaşi stil. Djemal nici măcar nu mai răspundea.
– Vinovat, trâmbiţă colonelul- după zece secunde de consultări.
Ultimul acuzat era James. Pentru el colonelul Mokhless deveni mieros, aproape patern.
– Nu-ţi este ruşine, zise el în engleză, să trădezi ospitalitatea generoasă a Irakului, asociindu-te cu pleava societăţii pusă la stâlpul infamiei de toată omenirea? Pentru ea nu există speranţă. Brava noastră armată este hotărâtă să strivească această răzmeriţă de trădători!
Însufleţit de peroraţia lui, colonelul Mokhless se ridică' în picioare agitând un deget răzbunător în direcţia prizonierului.
– Nici o putere nu este capabilă să reziste voinţei formidabilei noastre armate şi sfintei sale-înaintări.

Iar voi, oieţi pigmei revoltaţi, mai bine vă pocăiţi înainte de a fi zdrobiţi fără milă.
James asculta întrebându-se unde voia să ajungă colonelul. Acesta se aşeză în sfârşit, gâfâind. Corespondentul cotidianului Al Thuara lua cu înfrigurare note, sfârşit de emoţie.
Mokhless întinse degetul spre James.
– Recunoşti că ai vrut să intri în legătură cu nişte rebeli care nu sunt în realitate decât nişte bandiţi de drumul mare?
– Mi-am făcut meseria de ziarist,, admise James. Nu sunt un spion american, ci un ziarist austriac. Protestez împotriva detenţiei şi cer să fie anunţat Consulatul meu.
În acel moment, unul dintre asesori flutură legitimaţia de presă a lui James, eliberată de Ministerul Informaţiilor. Colonelul Mokhless aprobă:
– Ai trădat de două,ori încrederea noastră, mormăi el deoarece îţi acordasem toate înlesnirile pentru a lucra în frumoasa noastră ţară...
Urmă o tăcere apăsătoare. Apoi Mokhless reluă:
– Propaganda sionistă ne-a învinuit că judecăm acuzaţii fără a le acorda nici o şansă de apărare. Pentru că eşti străin, vei putea constata direct că nu e decât o minciună sfruntată.
Şi, cu un gest maiestuos, strigă: , - Grefier, să intre avocatul acuzaţilor.

Sublocotenentul se ridică şi deschise o uşiţă în spatele tribunalului, lăsând" să intre un irakian înalt şi slab, cu faţa ciupită de vărsat.
Irakianul se înclină atât de jos în faţa completului de judecată încât ai fi zis că a atins podeaua.
James se întrebă cum ar fi putut să-l apere un avocat care nu-i întâlnise niciodată şi nici nu le studiase dosarele, pe altfel, nu avea nici un document, aşteptând îr. poziţie de drepţi în faţa colonelului Mokhles. Acesta ii arătă cu un gest binevoitor acuzaţii.
Avocatul mişcă uşor capul dezgustat, apoi se scărpina pe gât şi se uită la tribunal.
Vorbea cu o voce ascuţită, cu intonaţii răguşite, specifice celor din nord.
– Mulţumesc stimatului tribunal de a-mi fi acordat încrederea pentru o sarcină importantă, începu el. Sper că nu voi spune nimic care să nu fie pe plac stimabilelor dumneavoastră persoane... *
Colonelul Mokhles sorbea o Coca-Cola, unul dintre asesori îşi curăţa unghiile cu o bucăţică de hârtie îndoită în patru, iar al doilea urmărea cu mult interes mersul unui păianjen pe peretele alb al încăperii.
– Condamnaţii au comis nişte crime atât de mari încât în oricare ţară ar fi fost executaţi fără judecată, continuă avocatul. Datorită clemenţei şi

generozităţii imense a poporului arab şi a Irakului în special, am onoarea să le pledez cauza în faţa acestui stimat tribunal...
James credea că visează. Avocatul acela ciudat avea o concepţie cât se poate de stranie despre Justiţie. Dar irakianul se pornise.
– Mărturisesc, continuă el, că citind dosarele am fost cuprins de un dezgust profund. Nu credeam că cineva se poate arăta atât de josnic şi atât de perfid faţă de. O ţară atât de generoasă cum este Irakul nostru preaiubit.
Coca-Cola îl făcu pe colonel să râgâie. Înspăimântat, avocatul îşi întrerupse „pledoaria". Politicos, grăsanul îi făcu semn să continue.
– Cred. reluă avocatul, că a critica acţiunea stimabilei Curţi în acest caz ar fi un act de propagandă ostilă şi total lipsită de orice fundament. Dacă aceşti oameni se află aici, asta înseamnă că sunt vinovaţi,' şi dacă sunt vinovaţi, trebuie să fie pedepsiţi. În interesul Irakului nostru preaiubit...
Primul asesor dădu oarecare semne de nerăbdare. De parcă bunătatea colonelului Mokhless l-ar* fi iritat. De aceea avocatul se grăbi să declare:
– ' Ca irakian, conchise el, nu pot nici să-i scuz, nici să-i apăr pe acuzaţi. Nu am dreptul, deoarece sunt vinovaţi. Totuşi, ţinând cont de situaţia lor familială, rog stimatul tribunal să dea dovadă'de indulgenţa

compatibilă cu drepturile imprescriptibile ale Justiţiei.
\Tăcu şi îşi şterse mâna cu dosul mâinii. Se temea că vorbise prea mult.
Mărinimos, colonelul îl linişti cu un gest.
– Tribunalul a apreciat pledoaria şi vă mulţumeşte, maestre. Va ţine cont de ea.
Avocatul se plecă din nou până la pământ şi plecă în vârful picioarelor, fără să arunce nici măcar o privire spre cei pe care tocmai îi apărase cu atâta înflăcărare.
Colonelul se consultă cu asesorii. Discuţia dură vreo două minute, apoi mătăhălosul militar anunţă:
• iv ••'
– În urma deliberării, tribunalul îi condamnă pe acuzaţi la pedeapsa cu moartea.
După care se ridică şi plecă urmat de ajutoarele lui.
Cinci minute mai târziu, purtătorul de cuvânt al Ministerului Apărării îl anunţa oficial pe ziaristul de la Al Thuara că tribunalul revoluţionar condamnase la moarte şapte acuzaţi iar unul fusese achitat.
Numele acuzaţilor urma să fie comunicat abia după executarea lor.
Fuseseră apăraţi de maestrul Abdul Harraya, de la baroul din Bagdad.
Ziaristul se extazie în faţa unei asemenea, liberalităţi. Evident, fără să i se precizeze că maestru Abdul

Harraya fusese scos din celula în care fusese încarcerat de trei luni, în urma unor învinuiri foarte vagi, şi că imediat după pledoarie se reîntorsese în celula lui. Sperând astfel că îi vor scurta perioada de detenţie...
După ultimele cuvinte ale colonelului Mokhless, James rămase un moment ameţit. Îi venea greu să înţeleagă. Condamnat la moarte. Până în clipa aceea nu crezuse, sperând că în ultimul moment se va întâmpla un miracol, sau că va primi o condamnare la mai mulţi ani de închisoare, care mai târziu ar fi fost comutată.
Ceva îi spunea că era pierdut, că nimeni nu ştia nici •măcar unde se găsea, că lumea, va afla de moartea lui abia după ce va fi îngropat.
Se uită la Djemal. Kurdul avea faţa calmă, dar pe umerii obrajilor îi apăruseră pete roşii.
Unul din gardienii cu şapcă roşie deschise uşa care dădea spre exterior şi le făcu semn să-l urmeze. Schimbă câteva cuvinte cu Djemal care ascunsese ceva în mână.
Pe culoar, Kurdul se putu apropia de James.
– E un tip de treabă, şopti el, mi-a dat o ţigară şi zice că condamnaţii nu sunt executaţi imediat. Că atâta vreme "cât trăim, există o speranţă.
James se uită la soldat. Avea o faţă cumsecade de ţăran din sud, cu nişte ochi mici înfundaţi în orbite şi

nişte mâini noduroase în care strângea pistolul-mitralieră de provenienţă cehoslovacă.
Uşa dubei se trânti în urma condamnaţilor.
Prin deschizătura îngustă. James putea să zărească cerul de un albastru imaculat. Vehiculul se puse în mişcare. Până la Baakuba făceau o oră. O călătorie fără întoarcere.
James simţi pentru prima dată că îi este într-adevăr frică.
Amal Şukri tocmai voia să iasă din micul post de pază din faţa clădirii Radioteleviziunii când se auzi strigată. Se întoarse şi s£ pomeni nas în nas cu directorul. Imediat, vrând să glumească, o lipi cu spatele de afişul care îl reprezenta pe Moshe Dayan atârnat în spânzurătoare.
– Nu ştii că toată lumea trebuie să fie controlată? Aşa e regulamentul.
O prinsese deja de mijloc pe tânăra fată şi degetele lui începuseră să urce spre sâni.
Era mai puţin sălbatic decât atunci când îşi primea vizitatorii cu puşca pe birou.
De când Amal lucra la radio, directorul jurase că o va avea. Până acum însă nu obţinuse decât o sărutare vagă.
Amal. reuşi şi acum să se eschiveze cu abilitate. Dar directorul o prinse de braţ şi o trase după el sub

privirile curioase, ale agenţilor. Şi ei ar fi
„ controlat-o " pe frumoasa Amal.
– - Hai să, bei o kavci, îi zise directorul. Am să-ţi dau o veste mare?
– Serios! se fandosi ea puţintel gândind u-se la o creştere a salariului sau la o invitaţie.
Câştiga douăzeci şî cinci de dinari pe zi, ca o secretară, bani care abia îi ajungeau să-şi întreţină garderoba. Oricum, Mercedesul directorului o scutea să mai aştepte o jumătate de oră autobuzul. Aşa că se lăsă cu voluptate pcj pernele maşinii.
Mâna dreaptă a directorului îi prinsese deja genunchiul rotund. Simţi, fără să vrea, un fior plăcut încălzindu-i spatele.
– Care e vestea?
Mâna mai înaintă puţin de-a lungul ciorapului gros. Amal îşi strânse instinctiv picioarele.
– Tribunalul revoluţionar a condamnat unsprezece trădători şi spioni, anunţă vesel directorul. Mâine dimineaţă vor fi executaţi.
Executaţi! în mintea fetei apăru brusc imaginea lui James şi simţi cum o cuprinde o toropeală extrem de plăcută. Simţindu-i slăbiciunea; directorul puse mâna atât de sus încât ea tresări şi se refugie în celălalt capăt al banchetei..
Era supărată pe James. Se purtase şi el ca majoritatea bărbaţilor. După ce obţinuse ce dorise,

se făcuse nevăzut. Trecuseră deja opt zile. Moartă de ruşine, Amal telefonase la Bagclad Hotel, de unde i se spusese că plecase, fără alte amănunte. Nici măcar o vedere!
În fond, era mai bine că plecase. Până la urmă ar fi devenit de-a binelea amanta lui.
Văzând emoţia tinerei fete, care se gândea la James,- directorul îşi făcu o idee greşită. Dacă n-ar fi fost şoferul...
– Vrei să asişti la execuţie? întrebă el cu o voce atât de răguşită încât ea îl privi mirată. O dorea şi asta se vedea foarte bine.
– Nu, nu, zise ea imediat.
Ce -şi închipuia! înfuriată brusc împotriva lui James, Amal îşi zise că se putea duce la dracu cu mesajele lui cu tot. Nu era o târfă de care să te foloseşti şi pe urmă s-o uaşi baltă.
Maşina opri în faţă la Bagdad-Cafe. Amal se răsuci ca să coboare arătându-şi piciorul până sus. În fond, minijupele erau făcute ca să te foloseşti de ele.
*
* * uft Mti
O ceaţă albăstruie plutea peste Bagdad şi deşertul din jurul lui, conferind o aură de mister acelei ţări mistuite de soare, devorată de pustiu, sterilizată de lene şi incapacitate, unde sute de mii de oameni supravieţuiesc cu greu. Puţin mai târziu, această

ceaţă avea să se transforme într-o umiditate grasă şi mai penibilă decât căldura.
Amal coborî din autobuz, îmbrăcată cu o rochie subţire, imprimată. Ca de obicei, santinelele debitară o ploaie de obscenităţi despre sânii ei după ce trecu.
Tânăra ajunse în studio fix la şase fără un sfert. Pentru prima dată venise mai devreme. Era nervoasă. În ajun directorul fusese atât de întreprinzător încât fusese nevoită să-l lase să. O sărute şi să o mângâie uşor. În timp ce ea se gândea la James. Din fericire, continuase să se gândească la el şi o bună parte din noapte. Se sucise şi se răsucise fără să poată adormi.
Şe sculase nehotărâtă. Cu o poftă nebună să dea semnalul aşa cum fusese înţelegerea. Numai orgoliul o împiedica. Să facă un serviciu unui bărbat căruia îi dăduse aproape totul şi care o părăsise! îi clocotea sângele în vine!
La orele şase puse imnul irakian şi citi primul buletin de informaţii. Ştirea despre execuţie urma să fie citită în buletinul următor.
Ca să nu se mai gândească la James, începu să aranjeze cu furie discurile, scuturându-le de praf şi punându-le la loc în coperţile lor.
Tocmai voia să treacă în studioul alăturat când uşa se deschise încetişor şi apăru directorul. Cu paşi,

furişaţi, bărbatul se apropie de Amal pe la spate şi, brusc, îi prinse amândoi sânii, - ciupindu-i uşor. Întrevederea din ajun îl lăsase cu buzele umflate. Amal se eschivă furioasă.
– Domnule Aktiar. lucrez!
– - Ai destul timp, răspunse directorul. Pune un disc pe 33 şi vino în biroul meu.
Se apropie iar de ea cu mâinile întinse. Asta o înfurie pe Amal la culme. O să-i joace un renghi. Dar mai întâi trebuia să se debaraseze de el. În timp ce el o săruta pe gât, Amal îi şopti:
– Nu aici, domnule. Dacă ne-ar suprinde cineva!
El se grăbi să profite de ocazie.
– Atunci unde?
Amal se prefăcu că se gândeşte.
– Diseară în barul de la Semiramis. Dacă eşti cuminte...
Satisfăcut, bărbatul, o lăsă în pace. Imediat ce plecă, Amal se repezi să caute imnul baasist. Îl găsi repede, dar se văzu nevoită să aştepte sfârşitul unei melodii interpretate de o cântăreaţă egipteancă. Imnul baasist era prima melodie de pe discul de 33 de turaţii cu cântece patriotice. Amal schimbă turaţia la 45, puse acul pe disc şi porni pick-up-ul. Ceasul de perete arăta orele şase şi douăzeci şi opt de minute; Amal se grăbi să se ascundă la toal'etă. Ca să lase discul să se rotească la turaţia greşită cel

pdţin un minut. Inima îi bătea cu putere. Se uita în oglindă şi se gândea la James. Spera din tot sufletul ca măcar în minutul acela să se gândească la ea. Reveni în studio şi puse imediat discul la turaţia normală, adresând câteva cuvinte de scuze ascultătorilor. Tehnicieni îi făceau semne prin geamul cabinei.
Douăzeci de secunde mai târziu, directorul întredeschi- dea uşa furios.
– Amal! Ce te-a apucat?
Bombând pieptul, tânăra îi zâmbi seducător.
•- E vina dumitale, m-ai tulburat. Am greşit turaţia.
Imediat îmblânzit, directorul îi zise dezmierdător:
«- Pe diseară, *
* *
Gule, Pantera Neagră, se juca cu cartuşele pistolului l automat cu tranzistorul lângă ea. Doi kurzi făceau de pază Ma uşa pivniţei care le servea drept refugiu, în sudul Bagdadului, la două sute de metri de drumul spre Bassorah şi la cincizeci de metri de cazarma Brigadei 1 blindate.
Într-un colţ, prizonierul, cu mâinile legate la spate, îi urmărea pe kurzi, cu o privire plină de spaimă. Îl preveniseră că în cazul în care vor fi atacaţi, el va muri primul. Până atunci fusese bine tratat şi hrănit cu orez şi peşte. Uniforma lui era foarte puţin murdară.

Agasată, femeia micşoră sonorul tranzistorului. Asta era lucrul cel mai insuportabil, obligaţia de a asculta în fiecare dimineaţă propaganda de la Radio Bagdad. Dar era ultimul lucru pe care îl putea face pentru James. Se strădui să nu se mai gândească la asta. Era mort sau ca şi mort. Ca şi Djemal. Aşa era în război. A doua >pă arestarea lor, Gule nu mai reuşise nici măcar să aţipească, sigură că James sau kurdul vor vorbi în timpul tor urii. Dar nu se întâmplase nimic. Îşi schimbase din nou ascunzătoarea şi aşteptase.
Apoi, fidelă cuvântului dat. Începuse pregătirea planului. Nu ştia dacă mesajul trimis la Beirut ajunsese la destinaţie. Sau dacă semnalul va veni cu adevărat. Dar voia să fie pregătită.
Şi era.
Absorbită în gSnduri, nu auzi imediat sunetul ciudat emis de tranzistor. Urmă o scurtă întrerupere, apoi o voce de femeie şi primele măsuri ale imnului baasist invadară mica pivniţă.
Gule se ridică dintr-o săritură. Nu mai credea că va auzi semnalul, dar hotărâse să rnai rămână o săptămână înainte de a se reîntoarce în nord. Chiar dacă James era mort, ce frumoasă răzbunare postumă!
– Ser!

Era secundul ei, un kurd ciolănos şi slab, cu o rezistenţă uimitoare.
Kurdul îl şi scutura pe prizonier. Scoase dintr-un buzunar o cutiuţă metalică de care era sudat un lanţ şi se lăsă pe vine lângă irakian.
Celălalt capăt al lanţului se termina cu o cătuşă. Ser prinse cătuşa de piciorul stâng al prizonierului, deasupra gleznei. Apoi, ridicându-i cracului pantalonilor de pânză, fixă cutia, lungă de douăzeci de centimetri, pe piciorul omului, cu leucoplast.
Toată operaţiunea dură mai puţin de un minut. Ser se ridică şi îi făcu semn femeii că totul era gata.
Gule se apropie de prizonier.
– Vrei să trăieşti? întrebă ea
Nenorocitul dădu viguros din cap.
– Ştii să conduci un camion?
Omul încuviinţă clătinând din nou capul.
Ochii femeii păreau că îl fascinează pe irakian.
– Te vei duce în curtea cazarmei, continuă ea, vei urca într-un camion şi îl vei aduce în colţul străzii. Înţeles?
– Baleh, răspunse soldatul în kurdă.
Ochii femeii străluciră plini de răutate. Gule îşi scoase pumnalul şi tăie dintr-o singură lovitură legăturile prizonierului. Apoi se aplecă şi descoperi cutia neagră. Pe capac era un mic cadran cu un ac

indicator şi cifre de la î la 10. Gule potrivi acul la 6 şi se ridică.
– Să nu tragi nădejde că ne vei putea trăda, zise ea, Cutia conţine un exploziv puternic. Capabil să te sfârtece. Se va declanşa peste şase minute. Nu şi în cazul în care te întorci ca să opresc mecanismul. Numai eu ştiu cum să-l opresc. Ai destul timp ca să furi camionul şi să te întorci. Acum du-te.
Soldatul o privea cu ochii măriţi de groază. A fost nevoie să-i dea un brânci ca să o ia la fugă. Prea înspăimântat ca să încerce ceva, o adevărată bombă vie! Gule îl văzu dispărând în curtea cazărmii, pe partea cealaltă a drumului spre care se deschidea fundătura lor.
– Dacă camionul nu demarează, îi zise ea lui Ser, vom •încerca să furăm unul în confuzia generală care va urma exploziei. Să fii pregătit.
Kurzii erau toţi în picioare, cu armele înfăşurate în. cârpe, încinşi ou cartuşiere. Toţi avea arme de asalt Ar- malite nou-nouţe. Cadou de la Inter ar mco.
– Chiar va sări în aer? întrebă Ser.
Gule ridică din sprâncene.
- Bineînţeles.
Pantera Neagră era foarte mândră de stratagema ei. După o matură chibzuinţă, ajunsese la concluzia că sin- \gurul mijloc de a se apropia de Baakuba era un

camion militar. Dar trebuia furat în ultimul moment, ascunderea.. iui în Bagdad fiind foarte periculoasă. De aceea se instalase exact în faţa cazărmii. În plus, fiind deja în afara oraşului, îi trebuia mult mai puţin timp ca să ajungă la Baakuba.
Fireşte, ar fi putut să-şi trimită unul din oameni să fure camionul din curtea cazărmii, dar exista un risc. Oamenii ei îl răpiseră pe irakian cu cinci zile înainte. Un ceasornicar, prieten cu ei, avusese nevoie de două zile ca să confecţioneze bomba. Gule spera că mecanismul nu se va deregla.
– Iată-l! strigă Ser.
|2 - Irak teroarea kurdă
Camionul opri în colţul fundăturii. Gule se repezi spre el.prima şi urcă în cabină. Şoferul era cenuşiu la faţă de frică.
•- Repede, repede, imploră el.
Femeia se aplecă, ridică cracui pantolonilor şi smulse cutia. Acul era între 1 şi 2. Scoase capacul cu vârful pumnalului şi tăie două fire. Se sfârşise. " | Kurzii urcaseră deja în camion. Ser urcă în faţă, în timp ce Gule se căţăra în spate. O femeie într-un camion militar ar fi atras repede atenţia. '•• Mâinile şoferului tremurau pe volan. Ser îl înţepă uşor cu vârful pumnalului.

– Dă-i drumul. Mergem la închisoarea de la Baakuba, îţi voi arăta drumul. Să conduci cât vei putea de repedfe, altfel de omor. •
Camionul Molotov demară cu brutalitate. Gule se uită la ceas. Şase şi treizeci şi cinci. Erau în întârziere. În mod normal, până la Baakuba se făcea mai mult de o jumătate de oră.
Dădu. la o parte prelata şi îi strigă lui Ser:
– Repede, repede!
Camionul pornise deja în viteză, lăsând în urma lui ultimele case din Bagdad.
Cele două avioane Douglas Skyraiăer se roteau încet deasupra Kurdistânului iranian, fără să se îndepărteze prea mult de bază. Ceva mai spre vest ar fi fost reperate de radarele irakiene iar la est de cele iraniene. În mod oficial, zborul lor nu exista. Nu aveau plan de zbor şi nici nu erau înregistraţi la turnul de control din Kermanşah.
Joe Kolner şi Ian Smith, amândoi rhodesieni. primiseră deja un aconto de cinci mii de dolari fiecare. Dacă treaba se făcea, mai primeau încă cinci mii. La întoarcere, dacă se mai întorceau.
Amândoi erau de acord că era un preţ cinstit pentru o plimbare fără probleme. Cel mai insuportabil era că trebuia să asculte în căşti toate ţipetele şi răcnetele de la Radio Bagdad. Aparatele purtau pe flancurile fuseîajului şi pe aripi semnele de

identificare ale armatei iordaniene. rnciusiy literele unei escadrile care exista cu adevărat.
V Şi chiar echipată cu vechi aparate Skyraiăer oferite mai do mult de SUA.
Dar şi asta făcea parte din cei cinci mii de dolari. Doar nu eşti plătit cu o astfel de sumă doar pentru botezul aerului.
Sub aripile aparatelor era fixat un eşantion frumuşel de rachete iar armele de bord erau încărcate ochi. De ace£a, de fiecare dată când aterizau, personalul american al bazei închidea amândouă avioanele într-un hangar şi Ie încuia bine.
Ian Smith bătu uşor în harta prinsă de genunchi şi se uită la ceas. Era timpul să se întoarcă. Chiar stătuse mai mult cu zece minute. Acceleră, se apropie de coechipierul său şi mişcă aripile. Era semnalul convenit pentru întoarcere. Comunicarea prin radio era interzisă. Irakienii ascultau totul.
Joe Kolner răspunse la semnal. Se grăbea să revină la sol. Plimbarea pe deasupra deşertului ocru începea să devină monotonă. Întrerupse Radio Bagdad. Se săturase de arabi.
Iar Smith nici măcar nu se gândi să facă şi el la fel, concentrat asupra manevrei. Peste un sfert de oră aterizau, Tocmai sfârşise virajul şi îndreptase aparatul spre est, când fu frapat de muzica pe care

o auzea în căşti. Imediat mări volumul sonor şi se încordă tot.
Acesta era semnalul.
Verifică imediat dacă era pe lungimea de undă corectă.
Deformat de viteza nepotrivită, imntd baas pe care 11. auzea în urechi îi convingea că nu se înşelase. În fiecare seară îl ascultase cu conştiinciozitate la magnetofon.
Muzica se întrerupse, o voce de femeie spuse câteva cuvinte în arabă şi discul reveni Ia viteza normală. Ian Smith opri radioul, devenit de acum inutil. Av ea o mare admiraţie pentru tipul care avusese această idee. Pentru el lumea se împărţea în fraieri şi şmecheri. Arabii făceau parte neîndoios din prima categorie şi li se juca un renghi.
Celălalt aparat o luase înainte. Trebui să forţeze puţin coborârea ca să-l prindă din urmă şi luă din nou înălţime chiar sub nasul coechipierului, său. Dar mai trecu un minut până când reuşi să-i atragă atenţia. Tot fără comunicaţie radio. În sfârşit, Joe înţelese. El viră primul.
Cele două avioane coborâră pentru a zbura la nivelul munţilor. Trebuia sa scape de radarele şi de aparatele de vânătoare irakiene. Vreme de zece minute urcară şi suiră de-a lungul crestelor 'golaşe ale Kurdistanului. Deplasân- du-se cu cinci sute la

oră, peisajul defila pe lângă ei cu o viteză vertiginoasă. Din când în când, prin văi apăreau siluetelor kurzilor. Luându-i drept irakieni,' un kurd trase în ei cu puşca.
Cei doi rhodesieni nici măcar nu-l băgară în seamă. Mai aveau încă un sfert de oră până ia şesul plat din jurul Bagdadului. Vor fi ultimele minute de destindere. Până acolo, fiecare pisc era pentru ei un pericol mortal. Din când în când mai. aruncau o privire spre instrumentele de bord ca să verifice direcţia.
În sfârşit, se lăsară să alunece spre sud. Acum puteau să zbpare la cincizeci de metri de sol, fără mare pericol. Lăsară la dreapta oraşul Bagdad şi coborâră la nivelai câmpiei deşertice. Traseră siguranţa rachetelor şi a celor şase mitraliere şi aprinseră vizoarele.
Ian Smith se uită pe hartă. Încă trei minute. Joe zbura Ia stânga Iui, puţin mai. jos decât el. Coborî încă puţin, iar celălalt îl imită. Era mai sigur. Dar, chiar dacă irakienii i-ar fi reperat, tot ar fi ajuns prea târziu.
Deodată nu-l mai văzu pe Joe. În retrovizor îi apăru o sferă de foc şi o coloană de fum negru ridicându-se dinspre câmpie. Al doilea aparat se lovise de o linie de înaltă tensiune. Asta nu iartă. Ian era deja departe.

Înjură în gând. Era leoarcă de năduşeală pe spate. Noroc că plecaseră doi. Nu-i era frică, astea erau riscurile meseriei. Se concentră asupra misiunii. Prin. parbrizul cabinei îi apăru un dreptunghi alb în mijlocul deşertului,- închisoarea de la Baakuba. Măcar să fie de ajuns rachetele pe care le avea! îşi corectă direcţia. Misiunea lui era să atace zidul de nord-scst, nu în altă parte. Cu toţi. muşchii încordaţi, Ian mai coborî încă puţin. Aparatul vibra, zgâlţâit de golurile de aer. Razele soarelui care răsăreau loveau cabina în diagonală, orbindu-l pe stânga.. Nu era în Angola, aici era vorba de o treabă de precizie.
Sosise momentul să-şi amintească că fusese unul din aşii aviaţiei britanice în vremurile bune. Datorită acestor referinţe fusese angajat, nu pe baza cazierului juridic. Noroc că precizia fusese totdeauna partea lui tare.
Pomi sistemul de, aprindere a rachetelor şi coborî. În picaj. Din colibele-ele pământ bătătorit oamenii ieşeau fugind, care încotro. Avionul făcea un vacarm îngrozitor.
Zidul alb de beton creşteaVâpid în colimator. Mai reglă puţin direcţia * şi ajjăsaJ pe; ambele ^trăgace. Prima salvă de rachete plecă ^şuierat domol, lăsând în urmă o dâfă'- de "fpc^Âpî&â^ şi alunecă spre stânga. În trecere, Ian Srnith'Vvy. timp să-i vadă pe oamenii din curte. * *.

Îşi întoarse privirea de Ia coloana de fum negru, care se ridica de Ia locul prăbuşirii celui de al doilea avion, şi viră cât mai strâns cu putinţă, •••
După două minute ataca' din nou zidul. Constată cu satisfacţie că rachetele lui făcuseră o breşă în zid, dar, încă nu destul de. mare. Ochi cu şi mai mare atenţie -şi] coborî 1a mai puţin de douăzeci de metri. Trase cea de a doua salvă aproape la orizontală.„Trei proiectile din patru loviră zidul stârnind o jerbă de praf, dar a patra pătrunse pe spărtură şi explodă în curte.
Rhodesianul înjură. Dacă ar fi fost şi al doilea avion! Execută a treia trecere, fără rachete, mitraliind un post de pază care se nărui sub gloanţele de calibru 12,7 şi aruncă patru bombe uşoare în exteriorul zidului. Asta era tot ce putea să facă. Acum praful ascundea obiectivul, era prea periculos să mai încerce o trecere. Abia atunci începu să se gândească la el. Irakienii aveau aparate Mig 21 care zburau de două ori mai repede decât bătrâna lui hodoroagă cu elice, şi cu siguranţă că ele deja decolaseră.
Nu avea multe posibilităţi. La sud era deşertul Arabîei Saudite, la nord Rusia şi la vest Siria. Nu putea decât să facă cale întoarsă printre munţi.

Ian Smith se gândi fără amărăciune că avea o şansă dintr-o sută să intre în posesia şi a celeilalte sume de"bani.
Câteva clipe soldatul păru că invocă cerul. Apoi corpul lui se dizlocă, lovit de gloanţele explozive şi se nărui împreună cu mitraliera şi cu rămăşiţele postului de pază.
De data asta aproape toţi soldaţii se aruncară la pământ. Cel puţin aceia care încă nu erau morţi.
Câteva cadavre zăceau sub dărâmăturile zidului de incintă. Ofiţerii strigau ordine dezlânate, cuprinşi de panică. Încă o lovitură a israelienilor!
Avionul se întoarse a treia oară. Pământul se cutremuă din nou din cauza exploziilor, James se simţi ridicat pe sus ca o pană şi se rostogoli peste cadavrul unuia din ajutoarele călăului. O explozie bruscă îl asurzi. Îşi pierdu cunoştinţa câteva secunde, complet ameţit. Când ridică capul, a doua cuşcă cu prizonieri dispăruse într-un nor de fum negru. O bombă explodase aproape peste ea.
Nu avu timp să se înduioşeze în faţa acestei ironii a sorţii. Un bărbat în uniformă kaki şi pe cap cu un turban- roz se ivi imediat din praful ocru al zidului de incintă, ţinând la şold o puşcă de asalt. Alţi kurzi, cu uniforme pline de praf, se năspustiră prin breşa din zid. acoperiţi de cartuşiere şi grenade.

Colonelul Mokhless abia avu timp să-şi scoată mânerul sidefat al Coltului 45. O rafală îl taie practic în două.
Câţiva poliţişti se adăpostiseră în spatele spânzurătorii şi trăgeau la întâmplare cu armele lor AK 47. Înspăimântat, călăul se refugiase pe spânzurătoare, agăţându-se cu o mână de frânghie. Un kurd cu un pumnal lung şi curbat sări pe platformă. Tăie funia cu o singură lovitură şi, din cauza elanului, şi braţul drept al călăului, care se uită prostit cum îi cade mâna. Poliţiştii îl ciu- ruiră de aproape pe îndrăzneţ, o matahală de aproape doi metri.
Cu arma bine sprijinită în şold, omul trase cu sârg în grupul de poliţişti de la picioarele lui. Şocul provocat de gloanţele adversarilor lui îl făcu să se dea câţiva paşi înapoi, dar nu se prăbuşi decât atunci când ei nu mai mişcară.
Culcat pe burtă, cu mâinile legate la spate, James făcea pe mortul. Vreme de câteva minute nu se auzi decât urletele kurzilor şi rafalele armelor automate. Asediatorii încercau să taie drumul irakienilor care încercau să se refugieze în clădirea închisorii. Doi poliţişti, adăpostiţi după duba mortuară, trăgeau la nimereală asupra kurzilor.
Un peş-merga înaintă cu calm, ţinând în fiecare mână un pistol automat P08 cu ţeavă lungă. Fusese

atins uşor de un glonţ şi o rană lungă îi brăzda obrazul, făcându-l şi mai impresionant.
Terorizaţi, cei doi irakieni lăsară armele AK 47 şi ridicară mâinile în sus.
Unul se repezi la genunchii kurdului. Calm, acesta îi strecură ţeava pistolului în gura deschisă şi apăsă pe trăgaci. Arabul fu aruncat în spate ca de o lovitură de picior şi şapca i se rostogoli pe jos împreună cu o parte din cutia cranianã.
Celălalt rămase cu spatele sprijinit de maşină, implorând în şoaptă, paralizat de groază. Kurdul îşi puse pistoalele la centură şi poliţistul crezu că îl va cruţa. Dar adversarul lui scosese deja un pumnal lung şi curbat. Îi îndepărtă aproape delicat cu vârful cămaşa de uniformă, tăindu-i un nasture de deasupra centurii, apoi vârî lama cu toată puterea, aplicându-i o mişcare lentă şi constantă.
Horcăitul poliţistului încetă atunci când kurdul urcă cu lama până la stern, agăţând în trecere inima. Apoi şterse sângele pe pantalonii muribundului care aluneca la pământ. I
Poliţiştii care reuşiseră să se baricadeze în închisoare mai trăgeau încă sporadic, dar în curte nu mai opunea nimeni rezistenţă. James simţi că cineva îl întoarce cu faţa în sus şi întâlni privirea Panterei Negre. Simţi oţelul rece la încheietura mâinilor şi se

trezi eliberat. Tânăra femeie purta uniformă, ca şi oamenii ei, şi avea în mână o puşcă de asalt.
În stânga avea un pistol-mitralieră cehoslovac luat de la un poliţist. Îi întinse arma lui James.
– Ţine, zise ea. Îmi pare bine că eşti în viaţă.
Era calmă de parcă se despărţiseră în ajun.
Dar nu era momentul pentru explicaţii. La extremitatea de nord a curţii, supravieţuitorii din poliţia militară porneau un contraatac cu grenade, îndemnaţi de locotenentul care clocotea de furie.
Gloanţele începură să şuiere pe lângă ei. James -şi Gule ripostară. Kurzii inspectau fiecare rănit, tăindu-i gâtul de la o ureche la alta, înainte de a-l uşura de arme, O manie incorigibilă.
– Dumnezeule.'• Şi Rubin? strigă James.
Fumul care înconjura a doua cuşcă se risipise şi zări câteva corpuri întinse pe jos, răniţi sau morţi. Îl văzuse pe american înainte de atac şi ştia că trebuie să fie printre ei.
Se repezi, împreună cu Gule, să-i cerceteze pe oamenii culcaţi la pământ. Mai întâi doi irakieni morţi. Al treilea era Victor Rubin. Era lungit pe spate, cu cămaşa smulsă de suflul exploziei, arătându-şi pieptul slab. Avea ochii închişi. James îl recunoscu cu greu pe omul din fotografia pe care i-o arătase Walter Mitchell. Toate oasele feţei erau proeminente, ca la un cap de mort, ochii erau adânc

înfundaţi în orbite, iar părul lung îi făcea capul să pară prea mic.
•- E mort? întrebă Gule.
James îl ridică pe american în byaţe şi acesta deschise ochii. Nu fusese decât şocat. Bâigui câteva cuvinte şi James observă că nu mai avea decât un dinte, un incisiv de sus. Mâncarea bună de la Baakuba sau torturile.
Se uita la James de parcă ar fi văzut un marţian, dar nu era momentul pentru explicaţii.
Îl luară de acolo susţinându-l amândoi de subsuori.
James îi zise în engleză:
– -Hai cu noi, am venit să te salvăm.
Era clar că ceilalt nu înţelegea.
Gule scoase un răcnet nearticulat. Semnalul de retragere. Doi kurzi fuseseră omorâţi iar al treilea, ciuruit de gloanţe, era ca şi mort.
– Vor sosi tancurile, zise Pantera Neagră. Repede!
Trecură în fugă zidul de incintă năruit, trăgând rafale scurte pentru a-şi acoperi retragerea. Gule alerga repede, urmată cu dificultate, de James, încă epuizat. De cealaltă parte a zidului era deşertul şi un cătun de colibe din noroi uscat. Mica trupă îl traversă în fugă.
Unul din ultimii kurzi se lovi de o femeie acoperită cu un văl, negru. Femeia ţipa. El scoase imediat

pumnalul şi îi sfâşie cu răutate sânul stâng. Apoi o doborî lovind-o cu patul armei.
De lângă o cocioabă apăru un soldat în kaki cu o puşcă în mână. Nefericitul se pomeni nas în nas cu un kurd care avea în mâna dreaptă un iatagan mare şi în stânga un colt automat. O secundă se uitară unul la altul. Paralizat de ochii negri şi feroci ai kurdului, soldatul ridică arma cu stângăcie. Celălalt îşi învârti cu toată forţa iataganul. Lama lovi gâtul poliţistului aproape orizontal.
Se auzi un şuierat lung şi o fracţiune de secundă capul păru că pluteşte deasupra gâtului. Apoi se rostogoli la pământ.
Corpul îl urmă, agitat de spasme. Jetul de sânge murdări poalele uniformei pe care o purta kurdul. Acesta apucă de urechi capul şi îl ridică cu calm până în dreptul feţei sale. Ochii victimei erau deschişi şi nici măcar nu erau vitroşi. Kurdul îl scuipă şi ochii se închiseră, dintr- un rest de reflex nervos. Abia atunci lăsă capul să cadă lângă corpul care se golea sacadat de sângele rămas.
Camionul fusese lăsat în paza unui kurd., împreună cu şoferul prizonier. Ser îl împinse afară şi îşi schimbă turbanul cu o şapcă roşie furată din curte, în vreme ce restul trupei să înghesuia în spate. Înainte de a demara, trase de aproape o rafală în

pieptul irakianului care se prăbuşi pe loc. Fără riscuri l
Gule se lungi împreună cu ceilalţi în poziţie de tragere pentru a-i ciurui pe eventualii urmăritori. James, susţi- x.i ndu-l pe Victor Rubin care era aproape inconştient, se lu gi şi el lângă ea. Baakuba era deja la un kilometru de ei, Femeia îi explică cum făcuse rost de vehiculul militar.
– Trebuie să ocolim oraşul pe la vest, până la un sat unde ne putem ascunde. Dar o să fie foarte greu, îi explică ea.
Cu atât mai greu cu cât câmpia din jurul Bagdadului era netedă ca în palmă, cu un număr limitat de drumuri. Dar James era prea obosit ca să discute. Se gândea la cadavrul lui Djemal pe care fusese nevoit să-l lase acolo. Lângă ei, kurdul rănit horcăia.
– Va trebui să-l terminăm, zise Gule. Nu va rezista.
Lăsând o trenă de praf în urma lui, camionul se hurduca pe un drumeag de pământ. James îşi zise că dacă va trebui să moară în ziua aceea, cel puţin nu va muri cu ştreangul de gât. Strângea în mână arma pe care i-o dăduse Gule.
Trecând pe deasupra localităţii Moşul. Ian Smith înţelese ca nu va mai revedea Iranul. Era urmărit de şase Miguri, trei deasupra şi celelalte pe flancuri. Trăseseră deja rafale, prea sus şi prea departe. Voiau să-l oblige să aterizeze la Mossul.

Rhodesianul rânji în sinea lui. În meseria asta trebuia să ai o anumită conştiinţă profesională. În plus, îşi imagina destul de bine cam ce era o închisoare irakiană. Iar pe „el n-ar fi venit nimeni să-l elibereze. Iiodoroaga lui veche, chiar uşurată de rachete, abia se târa deasupra deşertului.
Cu brutalitate, începu un viraj foarte strâns spre dreapta. Mult mai rapide, aparatele Mig conţinuară să zboare înainte şi o clipă dispărură. Evitând obstacolele, Ian Smith căută un obiectiv ca să termine frumos. Era tentat să deschidă radioul şi să transmită veştile, dar nu era prevăzut în procedură şi toţi irakienii erau cu urechile ciulite.
Nu auzi rafala care îl ucise. Unul clin aparatele Mig îl ajunsese din urmă şi trăgea în el cu tunul de 20. Avionul Skyraiăer făcu explozie învăluit într-o jerbă de fum negru. Ian Smith văzu cum urcă spre el o moschee albastră şi îşi pierdu cunoştinţa. Peste câteva secunde, avionul se prăbuşi, cu pilotul deja mort, făcând praf câteva colibe de pământ bătătorit. Ceea ce, pentru anumite persoane, simplifica mult lucrurile.
*
În depărtare, dinspre închisoare, urla o sirenă. Se auzeau chiar şi focuri de arme şi James se întreba în cine trăgeau irakienii. ' ' •

După un kilometru ajunseră la drumul care ducea la Mossul şi camionul acceleră. De fiecare parte a drumului se aliniau cărămidării, singura industrie a Bagdadului. Peisaj pustiu, cu colibe din pământ bătătorit. Ceva mai departe, urma să cotească spre sud ca să evite centrul oraşului.
Deodată camionul frână brusc.
– Un baraj! zise Gule.
Drumul era barat de capre cu sârmă ghimpată, un tun antitanc rusesc şi un grup important de soldaţi. Un baraj aşa cum exista la toate ieşirile din Bagdad. Ambele părţi avură o ezitare. Un ofiţer irakian veni în faţă şi făcu semn camionului să înainteze, fără să-i treacă prin minte ce anume transporta. Exista o şansă din două»să-i ceară şoferului ordinul de misiune şi să cerceteze încărcătura.
Gule dădu ordine şi cei cinci' kurzi îşi încărcară armele de asalt.
Apoi camionul opri, frânând zgomotos. Până la baricadă nu mai erau decât cincizeci de metri. Unul din kurzii de lângă James se debarasă rapid de arme şi cartuşiere, apoi sări jos. Cu uniforma ascunsă sub veşmântul lung cu glugă, avea aerul unui civil nevinovat. Imediat ce puse piciorul pe pământ, unul din camarazii lui îi dădu o bicicletă veche care se afla în camion. Kurdul plecă spre baraj.

Bănuitori, cu armele îndreptate spre el, irakienii îl priveau cum se apropie.
Kurdul ajunse la baricadă. Imediat se pomeni înconjurat de un grup de soldaţi înarmaţi. După gesturi, James înţelese că i se cereau actele. Kurdul sprijini bicicleta de ţeava lungă a tunului.
Restul se petrecu într-o fracţiune de secundă. O explozie asurzitoare, un fum negru. Camionul fu împins înapoi cu câţiva metri. Când fumul se împrăştie, în locul în care expoldase bicicleta capcană nu mai era nimic. Tunul fusese proiectat la o distanţă de câţiva metri, iar ţeava lui răsucită nu mai era bună la nimic.
Dar nu toţi soldaţii fuseseră ucişi. Aproape imediat clănţăni o armă automată. Kurzii săreau deja jos din camion. James îi urmă. Se trăgea dintr-unul din şanţurile drumului.
În câteva minute trebuiau să treacă: după aceea soldaţii ar fi primit întăriri.
Tirul continuă aproape un minut, la fel de susţinut de ambele părţi. O rachetă roşie se ridică de la postul atacat, împuşcăturile se înteţiră.
Apoi, inexplicabil, tirul încetă în intensitate. La început tăcu mitraliera, apoi pistoalele-mitralieră.
Kurzii înaintau cu precauţie. Zăriră doi soldaţi care fugeau. Kurzii se repeziră la asalt cu urlete de bucurie. Din păcate. postul fusese abandonat. Nu

mai găsiră decât doi răniţi de lichidat, pe care şi-i disputară cu sălbăticie.
Patrula respectivă aparţinea unui regiment clin armata aerului, pe care guvernul nu-l considera prea sigur, generalul care comanda aviaţia fiind în dezacord cu ceilalţi membri ai guvernului. Nu aveau decât foarte puţine muniţii, pentru a descuraja orice veleitatea de puci...
Trei minute mai târziu camionul gonea cu o sută la oră.
Deodată motorul zăngăni în mod ciudat. În ciuda răcnetelor Panterei Negre, viteza scăzu şi vehiculul se opri. Ori un glonţ lovise radiatorul, ori motorul rusesc al camionului nu rezistase la această curcă nebună.
Victor Rubin, „şocat", nu scosese nici o vorbă. Kurdul rănit nu mai horcăia. Murise. În tăcere. Unul din camarazii lui îi luă armele.
Se aflau într-un deşert de bolovăniş, la sud-vest de Bagdad. James înjură cu glas scăzut. Irakienii nu se vor da bătuţi. Fiecare secundă conta.
Motorul tuşi şi tăcu definitiv.
De sub capotă se înălţă un rotocol de fum alb. Motorul nu mai avea nici o picătură de apă.
Deodată, de pe un drum transversal, apăru o şaretă mare, trasă de doi boi şi încărcată cu o masă enormă de paie. Era condusă de un puşti de vreo

doisprezece ani. Gule strigă un ordin. Unul din kurzi sări din camion dar, încurcându-se în armă pierdu câteva secunde. Puştiul care mâna boii îl zări, ţipă şi o luă la sănătoasa.
Kurdul trase după el cu puşca de asalt. Gule răcni la el. Docil, kurdul lăsă în jos arma şi o luă la fugă după băiat.
Puştiul alerga cu stângăcie, jenat de faptul că era desculţ, prin acea stepă plină de bolovani care mărginea cele două laturi ale drumului. La câteva sute de metri se aflau' nişte colibe de pământ bătătorit, probabil că acolo era casa lui.
Kurdul se apropia din ce în ce mai mult de el. Fără măcar să se oprească, luă de jos o piatră mare şi o aruncă. U lovi pe puşti în obraz în momentul în care acesta întorcea capul înapoi. Copilul se opri brusc şi căzu înainte cu.amândouă mâinile la faţă. Nu-şi văzu urmăritorul aple- cându-se deasupra lui şi apucându-l de păr. Oţelul străluci şi James scoase un strigăt de oroare.
– De ce l-a omorât?
Gule se uită la el complet stupefiată.
– Dar ne-ar fi denunţat, e un arab!
Kurdul se întorcea, trăgând micul cadavru de picioare. Capul, pe jumătate desprins de trunchi, se rostogolea printre pietre.

Pantera Neagră sări clin camion şi dădu ordine. Oamenii ei alergară până la şaretă şi începură să-şi vâre armele. Apoi, cu o furcă, făcură locaşuri largi în paiele în care urmau să se ascundă.
După ce terminară, şareta îşi recăpătase aerul ei nevinovat. Unul din kurzi, debarasat de artileria lui, luase locul băiatului asasinat. Cadavrul nenorocitului fusese vârât şi el în paie. Cel al kurdului mort rămăsese în camion.
Gule, întinsă lângă James, cu puşca de asalt potrivită în aşa fel încât să poată trage fără măcar să ridice capul, îi arătă o pată verde la vreo zece kilometri de acolo, spre nord-vest.
– Dacă ajungem acolo înainte de căderea nopţii, suntem salvaţi.
Cu trei kilometri la oră, aveau de mers toată după-amiaza! Admiţând că nu vor fi interceptaţi.
– Şi după'aceea cum vom preceda? întrebă el.
Gule îşi arătă dinţii strălucitori.
- Vei vedea!
Puţin câte puţin, James se lăsă legănat de ritmul atelajului. Străbăteau câmpia, pe o cărare şerpuitoare plină de pietre şi pustie. Victor Rubin era tot într-o stare de şoc vecină cu inconştienţa. Asculta docil de ordinele lui James fără să pună vreo întrebare. "" i Deodata un huruit tulbură liniştea câmpiei. Zgomotul şe transformă în şuierat şi două

aparate Mig 21 trecură la nivelul, drumului asfaltat, se înclinară graţios pe o aripă şi coborâră în picaj în spatele lor.
Se auzi clănţănitul câtorva mitraliere şi explozia surdă a rachetelor. James se ridică într-un cot şi se uită. Camionul era în flăcări. Unul din avioane mai trecu o dată şi o ploaie de gloanţe ciurui caroseria deja spartă. Apoi, ambele avioane se îndreptară spre răsărit...
– Noroc că am rămas în pană! remarcă Gule.
Vocea ei era totuşi puţin cam răguşită. Tânăra se aplecă spre el. Mirosea a sudoare şi a parfum primitiv de femelă în călduri.
– Dacă mai suntem vii, diseară vom face dragoste, îi zise ea.
Ciudată ţară unde moartea părea o. tovarăşă obişnuită! Toţi cei care nu erau de părerea ta trebuiau să moară. La Mossul, în 1962, în trei zile fuseseră exterminaţi 100.000 de comunişti. De atunci, supravieţuitorii aşteptau să-şi ia revanşa. Cât priveşte kurzii, ei se năşteau cu o puşcă în mână şi probabil că li se punea puţin na- palm în biberoane. Fetele tinere, vestite pentru frumuseţea lor, ştiau să ucidă ca un bărbat înainte de a deveni femei...
James se întreba cum vor ajunge în nord. Chiar şi în vremurile obişnuite, drumurile erau întrerupte de baraje puternice, unde erau verificate toate

vehiculele. După atacul asupra închisorii din Baakuba probabil că avea să fie un adevărat delir. Irakienii ştiau că fuseseră atacaţi de kurzi. Deci vor supraveghea în mod deosebit drumurile care duceau spre Kirkuk şi spre Suleymania.
Gule şi vitejii ei nu puteau să ia cu asalt toate barajele...
Femeia îşi lăsase arma şi îşi desfăcuse cartuşiera. Se apropie de el, în paie, şi James văzu că nu purta nimic sun haina aspră de uniformă.
– Priveşte, rana mi s-a vindecat complet, zise ea.
Dar gândul la Djemal îl întrista pe James.
– Djemal a murit, zise el. În locul meu.
Îi povesti ce se petrecuse în ultimele minute ale captivităţii lor. Ochii femeii se umeziră.
– Îmi pare bine, zise ea. Djemal era aproape un trădător, un djach, iubea prea mult banii şi viaţa uşoară. Datorită ţie a murit ca un bărbat. Bătrânul lui tată, care de acum treizeci de ani trăgea în avioanele engleze, va fi mândru de el. Şi peste mulţi ani, se va povesti în Kurdis- tan cum aga Djemal Talani s-a oferit să moară pentru a salva viaţa prietenului său străin...
– Dar a murit, obiectă James.
Gule nu era de acord.

– Bravii nu mor niciodată în Kurdistan. Câtă vreme vor exista kurzi, o puşcă va purta numele lui Djemal Talani şi va omorî duşmani.
Era o altă lume. James se gândi totuşi cu tristeţe la cadavrul lui Djemal. abandonat în curtea închisorii din Baakuba. Încă un mort pe care irakienii îl vor tortura cu plăcere.
Ceva mai târziu întâlniră un jeep plin cu soldaţi, dar aceştia nici măcar nu se uitară la şareta plină cu fân.
Kurdul îi salută cu respect şi nu ştiură niciodată că trecuseră pe lângă moarte.
Târâş-grăpiş, se apropiau de pata verde. Până la urmă James adormi.
*
Când se trezi, Gule se afla aplecată asupra lui. Şareta fusese trasă într-un fel de şură, luminată de o lampă cu ulei atârnată de grindă. Ceilalţi kurzi şi Victor Rubin dispăruseră. Nu se auzea nici un zgomot.
– În curând vom pleca spre nord, zise Gule. Totul e bine. Uite, mănâncă.
Ii întinse câteva fâşii de carne pe o pâinişoară de grâu.
– Ce este? întrebă Malko.
Gule zâmbi încântată.
– Un kebab kurd.

După ce mâncară şi băură, rămaseră tăcuţi.
•- Unde ne aflăm? întrebă James într-un târziu.
– La nişte prieteni.
Gule îşi desfăcu fără grabă nasturii de la tunică. Rămase goală, se întinse pe paie şi îi zise lui James:
–
Vino.
* u
* 4>
m m
Gule se ridică şi îşi îmbrăcă uniforma, îşi trecu mâna prin păr şi îl anunţă veselă:
– Vino să-ţi arăt cum vom pleca în nord.
Săriră jos din şaretă şi femeia deschise o uşă. Şura dădea într-o alta, ocupată de un camion, un vechi MAC cu vopseaua cojită şi un număr de imatriculare în Suley- mania.
– Priveşte, zise ea.
James se uită sub prelată şi îşi reţinu o exclamaţie. De la o margine la cealaltă se întindea suprafaţa unei ape negre. Băgă mâna în apă şi constată că era rece ca gheaţa.
– Ce mai e şi cu piscina asta ambulantă? întrebă James intrigat.
Gule izbucni în râs şi lăsă în jos prelata.
– Cu ea vom urca în nord. Îi explică femeia. E a unul om de-al nostru. Aprovizionează cu peşte proaspăt,

de două ori pe săptămână, popota ofiţerilor din Bagdad. Peştele care.se mănâncă la Bagdad nu provine din Tigru, ci din râurile din nord. Numai că în Kurdistan nu există camioane' frigorifice. De aceea, cei care transportă peşte au găsit acest mijloc. Iau un camion obişnuit şi îi aplică prin interior mai multe straturi de smoală ca să-l facă etanş. După aceea îl umplu cu apă şi nu le mai rămâne decât să transporte peştele viu. Şi noi vom face acelaşi lucru...
– Dar noi nu suntem peşti! obiectă James.
– Pentru noi s-a găsit ceva special, îl linişti Gule.
Se întoarse la camion şi urcă în el. În interior, deasupra apei, de fiecare parte cât şi în faţă, se aflau nişte scânduri lungi pe care te puteai întinde.
– - Vom sta pe ele, îi explică Gule. Doar în caz de control ne vom cufunda în apă.
James privi cu neîncredere lichidul urât mirositor. Duhnea îngrozitor a peşte.
– Şi cum vom respira? »
Femeia îi arătă un tub gros ieşind de sub un teanc de cârpe şi pătrunzând în apa neagră. Băgă mâna în apă şi scoase afară ceea ce părea a fi o caracatiţă. Tubul, conform principiului narghilelelor, se ramifica în vreo zece tuburi mici, fiecare terminându-se cu un muştiuc. În felul acesta, mai multe persoane puteau să rămână un anumit timp pe fundul

piscinei, respirând cu ajutorul acestei ciudate aparaturi...
– Sper să nu avem parţte de controale prea lungi, zise James. /
– Vom pleca imediat ce se face ziuă, îi preciză Gule. Noaptea e interzisă circulaţia pe drumul spre Kirkuk.
*
* ~ «
James înghiţi o gură de apă sălcie şi crezu că plămânii îi vor face explozie. Strânse tubul între dinţi gata să-l rupă şi încercă să asculte de glasul raţiunii. Controlul acesta nu era mai lung decât celelalte. Stătea întins în apa negricioasă şi rece ca gheaţa, având drept lest o piatră mare, în jurul lui aflându-se ceilalţi kurzi, Rubin şi Gule. Sistemul narghilelei funcţiona de bine de rău, dar aveai nevoie de mult sânge rece să nu te sufoci. Primele controale fuseseră gata să se sfârşească tragic. Slăbit de detenţie, Victor Rubin nu putuse să respire sub apă, se sufocase şi ieşise la suprafaţă.
Noroc că nici un soldat nu ridicase prelata camionului. Kurzii n-ar fi putut nici măcar să opună rezistenţă. Armele lor erau pe fundul piscinei, înfăşurate în plastic.
Ceva mai departe se opriseră pe un câmp şi Gule, cu multă răbdare, îi arătase lui Victor Rubin cum să folosească narghileaua improvizată. De atunci

treaba mersese mai bine. Acum erau la al şaptelea control. Americanul nu reuşea să priceapă prea bine ce se petrecea cu el.
Secundele păreau interminabile în acel mormânt lichid care înăbuşea toate zgomotele. James nu îndrăznea să mişte nici un milimetru, de teamă ca mişcarea să nu se transmită prin ondulaţii la suprafaţă. Orice chestie neînsemnată i-ar fi putut alarma pe irakieni. Şoferul spunea că niciodată nu mai avusese controale aşa de severe. Soldaţii se uitau sub camion la fiecare oprire, scotoceau sub banchetă, cercetau actele şoferului. Din fericire erau în regulă... Numai apa nu-i intriga.
– O singură dată, unul dintre ei ceruse să o inspecteze, dar o făcuse doar în speranţa de a descoperi Vreun peşte uitat pe care să-l fure...
Şoferul scăpase de el dându-i o bancnotă de două sute cincizeci de fiii.
Camionul porni din nou. În mers, poziţia „peştilor" era şi mai penibilă. Hurducăturile te puteau face să scapi tubul şi nu te puteai agăţa de pereţii netezi. James numără până la o sută, apoi desfăcu sfoara care îl lega de piatră. Urcă încet la suprafaţă şi scoase capul din apă. Se ridică în picioare - apa îi venea până la umeri -, apoi ridică prelata din spate. Se deplasau pe o şosea pustie.

Unul. câte unul apărură şi ceilalţi. Victor Rubin tuşi şi, sprijinindu-se de partea din spate, vomă. Ajunsese la capătul puterilor. În timpul detenţiei slăbise şaptesprezece kilograme. Trebuiau să treacă cât mai repede frontiera Iranului! Nu era în stare să mai reziste multă vreme. De fiecare dată când vorbea de nevasta lui, ucisă în închisoare, izbucnea în plâns.
Începea al doilea supliciu - frigul şi umiditatea. James dârdâia de parcă ar fi avut friguri. Fireşte, nu avea nici o posibilitate să se usuce. S-ar fi putut ca peste cinci minute să trebuiască să se scufunde din nou în apă.
Kurzii, ghemuiţi pe vine, nu scoteau o vorbă. Uniformele umede li se lipeau de piele şi vântul care se strecura prin crăpăturile prelatei la îngheţa oasele. Din când în când lui James îi venea să urle de frig. Ca să se încălzească, încercase să fumeze o.ţigară, dar buzele învineţite nici măcar nu mai simţeau căldura tutunului.
– Mai e mult? o întrebă el pe Gule.
Femeia dădu din umeri.
– Depinde de controale. Încă vreo sută de kilometri până în Suleymania. După aceea vom merge mai departe prin munţi, pe jos sau pe catâri.
Oricum, numai în apă nu. James nu avu timp să-i răspundă. Şoferul lovi de două ori în peretele

metalic. Semnalul de alarmă. Kurzii dispărură primii şi James ultimul, după ce se asigură că Victor Rubin se scufundase şi nu mai urca la suprafaţă.
Apoi aşteptară.
Camionul încetini şi se opri. James avu timp să numere până la trei sute înainte de a simţi motorul pornind clin nou. Cu o mână îşi strângea nasul ca să nu-i intre apă. Vehiculul luă încet viteză./Se sprijinea deja cu cotul de fund când auzi trei lovituri în peretele din faţă.
Semnalul prin care se anunţa că primejdia nu trecuse.
James se întoarse imediat spre Victor Rubin care îşi desfăcea lestul. Prin gesturi îl făcu să înţeleagă să nu se muşte. Americanul făcea eforturi mari. Voia să iasă la suprafaţă. Apa era atât de murdară încât James abia îl zărea deşi stătea doar la câţiva centimetri de el. Îi prinse mâna dreaptă cu fermitate şi ii ţinu narghileaua în gura, în timp ce se întreba ce se întâmplase.
Supliciul dură vreo zece minute. Lui James i se părea că niciodată camionul nu meresese atât de repede. Erau bălăbăniţi dintr-o parte în alta -a piscinei şi o hurducătură mai. violentă îi smulse pur şi simplu narghileaua din gură.

Camionul frână cu brutalitate. Toţi stăteau liniştiţi. Cu excepţia lui Victor Rubin care se zbătea în mâna lui James.
Camionul demară imediat. După câteva secunde, şoferul lovi cu putere, o singură dată, în peretele despărţitor. Semnalul prin care se anunţa că pericolul trecuse. Toţi ieşiră în acelaşi timp la suprafaţă. Victor Rubin era încă o dată pe punctul de a-.şi pierde cunoştinţa. Se căţără cu greutate pe scândură şi se lungi pe spate, trăgându-I pe James lângă el.
– Va trebui să mă lăsaţi, murmură el. Nu mai pot:. Sunt prea obosit, data viitoare o să mă înec. Lăsaţi-mă să cobor din camion, o să vă prindă pe toţi din cauza mea. Ar fi o prostie. Vă rog.
Tot nu ştiau ce se petrecuse. Gule se căţără până în partea din faţă şi îl întrebă pe şofer. Se întoarse şi mai palidă şi îi spuse lui James:
– Trei soldaţi se duceau acasă în permisie şi călătoreau cu auto-stopul.
În cabină nu era decât un. loc, aşa că ceilalţi se aşezaseră pe scânduri, la câţiva metri de evadaţi. De aceea şoferul condusese cât putuse de repede. Kurdul râdea şi acum de renghiul jucat militarilor. Viaţa omului nu avea nici o importanţă pentru el. Ceea ce conta era sportul şi onoarea.

Pentru a-l mai uşura pe Victor Rubin, James îi turnă puţin arak într-un pahar. Acest alcool libanez se bea în mod normal amestecat cu multă apă. Iar în pahar era destul ca să trezeşti un mort.
Efectiv americanul se simţi mai bine, obrajii i se colorară din nou. Dar vomă aproape imediat.
– Nu mai avem mult, zise Gule. Poate cel mult o oră. Nu cred că vom mai întâlni alte baraje."Acum aproape ca am ajuns la noi acasă...
Camionul mergea pe un drum pustiu. Două avioane Mig trecură foarte sus, zburând spre nord. Traversară două sate cu casele arse. Trecuseră pe acolo şi irakienii...
James tremura ca varga. Acum clănţănea din dinţi fără să se mai reţină. Se făcea noapte şi drumul urca pe munte. Avea impresia că era înfăşurat într-un giulgiu. Kurzii începuseră să flecărească între ei râzând în hohote. Miroseau a grajd.
Deodată, la un viraj, pe drum apărură câteva siluete. Camionul frână brusc. James se pregătea să se scufunde în apa rece, dar Gule îl opri zâmbindu-i. Aproape imediat prelata fu ridicată. Un bărbat cu părul roşu şi faţa semeaţă urcă în camion. Purta o uniformă kaki. Pe cap avea turbanul alb cu roz al tribului lui Mollah Barzani. Cartuşierele i se încrucişau pe piept şi în mână avea un Mauser cu ţeavă lungă. Centura lui era o adevărată sacoşă. Pu-

teai să vezi mânerul aurit al unui pumnal lung, un ţigaret interminabil din lemn, un pistol Luger şi vreo şase încărcătoare. Plus câteva grenade.
– Iată-l pe fratele meu, suntem salvaţi! exclamă Gule.
Coborâră cu toţii din camion. Gule se îmbrăţişă cu fratele ei Razan. Din umbră se mai iviră câţiva kurzi. Câţiva măgăruşi erau legaţi de un pom. Au fost încărcaţi cu arme.
Victor Rubin căzu imediat ce coborî din camion. Gule dădu un ordin şi doi kurzi îl dezbrăcară, îl fricţionară şi îl îmbrăcară cu o uniformă uscată, James făcu şi el aceeaşi operaţiune pentru el însuşi.
Cabana mică în care se aflau era la aproximativ o sută de metri de drum, în întregime ascunsă de un val de pământ. În faţa lor, cu crestele înzăpezite, se înălţau Munţii Zagros, care despă^eau Iranul de Irak.
– Vom merge o parte din noapte, îl avertiză Gule. Prietenul tău va merge pe un măgăruş, în felul ăsta nu va obosi. Ne aflăm într-o zonă în care irakienii mai fac câteodată incursiuni. Ar fi o prostie să ne lăsăm prinşi tocmai acum. Dacă totul merge bine, peste două zile ajungem la frontiera iraniană.
James fu gata s-o îmbrăţişeze. Datorită ei reuşise această misiune imposibilă. Datorită ei şi kurzilor care se sacrificaseră.

O oră mai târziu, după ce mâncaseră, porneau la drum. Cărarea stâncoasă şerpuia pe flancul muntelui, lată cât urma unui animal. Gule îi recomandase lui James să se lipească de măgăruşul lui, altfel s-ar fi pomenit în fundul prăpastiei. Victor Rubin dormea pe măgăruş, clătinân- du-şi capul. Monoton şi periculos, mersul continuă în tăcere, tulburat doar de zgomotul vreunei pietre care se rostogolea.
O stea căzătoare străbătu cerul. În spatele lui, Gule murmură:
- Un suflet care ne părăseşte...
Kurzii cred că fiecare om are steaua lui, care străluceşte deasupra sa şi cade atunci când moare.
În sfârşit, la prima geană a dimineţii se opriră la intrarea într-un sat cu acoperişuri plate. Din umbră ieşi imediat un bărbat care îndreptă spre ei un pistol-mitralieră cehoslovac. După cinci minute se aflau într-un cort unde li se aduse un platou cu orez fiert, usturoi verde, ouă tari şi brânză.
James îl forţă ^ pe Victor Rubin să înghită ceva înainte de a adormi din nou.
Apoi James făcu o adevărată orgie cu ceai fiert în încercarea de a se încălzi.
– Suntem la intrarea în Galalea, îi explică Gule, baza noastră cea mai mare. Dar aici nu se trăieşte decât

noaptea din cauza bombardamentelor. Vino să te odihneşti.
Îl duse într-un cort mai mic unde se întinseră aşa cum erau. După un minut amândoi dormeau.
*
* «s ica k^
Land-Rover-ul luat de la irakieni se deplasa pe drumul pustiu cu farurile" aprinse. Migurile nu se aventurau atât de departe. Era ultima etapă a călătoriei. Peste o oră, James şi Victor Rubin aveau să fie în Iran. Gule conducea, iar pe bancheta din spate stătea un kurd, cu un Mauser pe genunchi, paşnic şi indiferent.
Gule mergea imediat în spatele lui James. Nici o lumină nu străpungea întunericul, şi totuşi muntele vier- muia de kurzi.
În Galalea, James fusese primit ca un zeu. atât din pricina încărcăturii de arme trimise, cât şi pentru povestea cu închisoarea. Chiar se întâlnise cu tatăl lui Djemal carcf Il strânsese în braţe de parcă nu el ar fi fost de vină pentru moartea fiului său... Ciudat popor. Dai1 din ajun Gule practic nu mai vorbea cu el. Atitudinea ei contrasta cu cea a iui Victor Rubin care prindea iar gust de viaţă şi vorbea tot timpul, glumind şi pozând pentru fotografii în mijlocul unor grupuri de kurzi cu mutre numai bune de spânzurat, înarmaţi până în dinţi. Gule şi James domniseră în

acelaşi cort ultima noapte, dar ea îi întorsese spatele, cu mâna pe puşca de asalt.
Land-Rover-ul ajunse pe culmea unei trecători. Gule încetini şi opri pe marginea drumului. Se aflau pe vechea Hamillon Road, care lega Iranul de Irak, numită aşa după numele inginerului englez care o construise.
– Va trebui să aşteptăm aici o oră, iranienii n-au sosit încă, zise ea.
Sări jos din jeep şi James o urmă. Victor Rubin dormea sprijinit de umărul kurdului. James se înfioră de aerul răcoros. Se afla la o altitudine de două mii de metri, în faţa lor era Iranul. Gule se îndepărtă puţin ca să se aşeze pe o piatră mare. James veni lângă ea.
– Ce pot să fac pentru voi, kurzii? o întrebă el.
Ea îşi ridică ochii mari spre el.
– Rămâi.
– Bine, dar...
Îl apucă de haină şi îl trase spre ea. Nepăsarea se topise.
– Rămâi, îl imploră ea. Şi aici vei fi prinţ. Tribul meu te va lua ca şef. Eşti curajos şi abil, nu cer mai mult. Vom face dragoste şi ne vom bate cu arabii, până când stelele noastre vor cădea...
James nu ştia ce să spună. Gule îi aştepta răspunsul încordată.

– Nu pot să rămân, zise; el domol. Viaţa mea nu este aici, dar mă voi gândi totdeauna la Kurdistan şi la tine, Gule. Mi-ai salvat viaţa...
Ea îl respinse cu brutalitate şi se ridică împotriva lui, furioasă la culme, - Da, ţi-am salvat viaţa, bombăni ea. Şi viaţa asta îmi aparţine. Dacă nu rămâi, am să te ucid.
James crezu că îşi va pune ameninţarea în practică imediat. Ţeava puştii se ridică ameninţătoare şi periculoasă. Gule ţinea degetul pe trăgaci. James se feri să mişte, încet, femeia lăsă arma în jos şi zise sumbru:
– Încă n-ai părăsit Kurdistanul. Voi lăsa totul în seama lui Dumnezeu. Puţin mai târziii, când vei trece frontiera, dacă o stea va traversa cerul, vei muri.
Se îndepărtă fără să mai spună nici un cuvânt. James privi cum apăreau zorii. Se simţea prins într-un joc implacabil care îl depăşea. Nimeni şi nimic nu o putea face pe Gule să se răzgândească. Gule urcă în maşină şi porni motorul. James se aşeză lângă ea. Porniră, ceva mai departe o vulpe traversă drumul, Urcau încet serpentinele trecătorii Şinok. În vârf trecuseră pe lângă postul irakian abandonat de multă vreme. Iranul era la mai puţin de o milă. Auzind zgomotul motorului, câţiva kurzi

ieşiră din clădire şi îşi agitară puştile în semn de bunvenit.
– Aici se termină Kurdistanul, şopti Gule.
Era o constatare şi totodată o ameninţare voalată. Aici putea să se.termine şi viaţa lui James...
Land-Rover-ul coborî serpentinele trecătorii. În curând farurile luminară o barieră - frontiera iraniană. Gule opri la vreo zece metri. Un. jeep, cu farurile în poziţie de semnalizare, aştepta de cealaltă parte. CIA anunţase Securitatea iraniană de sosirea preţioşilor vizitatori.
James coborî primul după ce îl trezi pe Victor Rubin, Kurdul nu mişca. Pe el nu-l interesau toate astea. Gule coborâse şi ea cu arma în mână. Victor Rubin îi întinse mâna şi ea i-o strânse cu un zâmbet încremenit, fără fă pară că aude mulţumirile americanului.
Femeia se uita spre cer.
James se apropie de ea.
•- La revedere, Gule. • Nu ştia ce altceva să-i spună. Ochii femeii îl priviră o clipă tulburaţi de o melancolie de nedescris.
– La revedere, răspunse ea.. Trecu o secundă interminabilă, apor James se întoarse cu spatele şi porni spre frontieră. Înainta încet având grijă să nu fie pe aceeaşi linie cu Victor Rubin. Lângă barieră îi aşteptau doi ofiţeri din Securitatea iraniană.

James, fără să vrea, se uită Ja cerul care devenea roz în spatele Iui. Dar stelele se vedeau încă foarte clar. Număra metrii. Nu întoarse capul nici măcar o dată, neştiind clacă Gule se mai afla încă acolo. Nu auzise motorul Land- Rover-ului.
Nu mai avea decât un metru până la barieră când o dâră graţioasă se lăsă.spre orizont, spre crestele munţilor, O stea căzătoare a cărei strălucire se prelungi pe retina lui aproape încă o. secundă după'ce dispăruse.
Instinctiv, toţi muşchii spatelui i se încordară şi se opri. Sigur, ar fi putut să se arunce Ia pământ, clar chiar şi aşa, de la o asemenea distanţă o puşcă de asalt nu ierta.
Mai avea un pas şi ajungea la barieră. Victor Rubin o trecuse deja. Americanul se întoarse şi îl văzu pe James stând în loc.
- Ce faci? îi zise el. Vino.
James aştepta. Deodată îşi aminti ce-i spusese o dată' Djemal. Un kurd nu trage niciodată în spate. Putea să treacă bariera în deplină siguranţă. Gule nu va trage.
O fracţiune de secundă se văzu din nou la picioarele spânzurătorii. Totdeauna trebuie să mergi la esenţa lucrurilor. Se întoarse încet şi rămase nemişcat în lumina farurilor jeepului iranian.

Gule nu se mişcase din loc. Cu arma la şold, semăna cu o statuie războinică. Din păcate era prea departe ca să-i vadă expresia ochilor. James ridică încetişor mâna dreaptă şi o flutură, în semn de rămas bun.
În spatele lui, Victor Rubin îi strigă din nou:
– - Ce mai aştepţi?
James numără în gând până la douăzeci. Silueta femeii se mişcă imperceptibil şi James îşi stăpâni tentaţia de a face un salt într-o parte. Dar Gule lăsase arma în jos, - Vin, strigă James, lăsându-se în jos să treacă pe sub barieră, Gule nu se mişcă din loc până când jeepul nu se. Îndepărtă de cealaltă parte a frontierei. Când urcă din nou în Land-Rover, kurdul nu îndrăzni să o întrebe de ce avea ochii plini de lacrimi.
3 - Irak Teroarea Kurdă
* *
Reclama luminoasă a agenţiei Aeroflot de pe Saadun Street, cu litere ruseşti şi arabe, îşi aprinsese neoanele când James ieşi de la cinematograful Atlas. Ruşii aveau cea mai luxoasă agenţie dintre toate companiile aeriene.
Avea certitudinea că e supravegheat, dar nu putea să-şi identifice urmăritorul. Se grăbea să ajungă la hotel şi să înveţe pe de rost conţinutul mesajului. În buzunar avea pur şi simplu dinamită.

Luând cheia de la recepţie, aproape că se lovi de tânăra franţuzoaică care dirija cvartetul, întâlnită la serata diplomatului pederaşt. Discuta cu portarul şi James o auzi cerând o maşină cu care să exploreze ruinele: de la Ninive.
– Poimâine seară plec la Beirut, explica ea, şi aş vrea să mai văd şi altceva decât Bagdadul.
* *
Urletul avionului care sosea razant acoperi ordinele colonelului Mokhless. James îi trase o lovitură de cap l călăului şi se aruncă la pământ. Îi venea să strige de \ bucurie. Nu numai Victor Rubin avea toate şansele să fie salvat, ci şi el, datorită execuţiei grupate! Când punea la cale această combinaţie delicată, nici prin minte nu-i trecea că el va fi primul ei beneficiar. Aşadar planul începea să se realizeze. Chiar dacă nu scapă, era totuşi ceva extraordinar. >. Pântecele argintiu al avionului trecu ca un fulger pe deasupra curţii. Aproape în aceeaşi clipă o parte a zidului de incintă păru că se volatilizează într-o jerbă de praf alb şi ocru. Fără energie, câţiva soldaţi cu şepci roşii îşi îndreptară armele spre cer. Alţii se ascunseră. Călăul se scutură.
Colonelul Mokhless era atât de uluit încât nu se gândi să-şi scoată pistolul. Urlă un ordin şi James văzu cum îşi schimba poziţia mitraliera din postul de pază. Chiar în acel moment avionul se întorcea.